

நாமார்க்குங் குடியல்லோம்

நாமார்க்குங் குடியல்லோம்

இராச. வேதாந்தம்

இராச. வேதாந்தம்

நாமார்க்குங் குடியல்லோம், நமனை அஞ்சோம்;
 நரகத்தில் இடர்ப்படோம், நடவை இல்லோம்;
 ஏமாப்போம், பிணியறியோம், பணிவோம் அல்லோம்;
 இன்பமே எந்நாளும், துன்பம் இல்லை;
 தாமார்க்கும் குடியல்லாத் தன்மை யான
 சங்கரன்நற் சங்கவெண் குழையோர் காதில்
 கோமாள்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்
 கொய்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகி னோமே!

மரசில் வீணையும் மரலை மதியமும்
 வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
 மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
 ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே!

பத்தனாய்ப் பாட மாட்டேன்
 பரமனே பரம யோகி!
 எத்தினாற் பத்தி செய்கேன்;
 என்னைநீ இகழ வேண்டா.
 முத்தனே, முதல்வா, தில்லை
 அம்பலத் தாடு கின்ற
 அத்தாவுன் ஆடல் காண்பான்
 அடியனேன் வந்த வாரே!

நாவுக்கரசர்

நாமார்க்குங்

குடியல்லோம்

பொறிஞர்

இராச.வேதாந்தம்

மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை,
25/49, துரைசாமி நகர்,
கடலூர் - 607 001.

நூலைப்பற்றி

- நூல் பெயர் : நாமார்க்குங் குடியல்லோம்
ஆசிரியர் : பொறிஞர் இராச. வேதாந்தம்,
பி-4, சுமங்கலா அடுக்ககம்,
36, வேணுகோபாலபுரம்,
நங்கைநல்லூர், சென்னை-61.
தொ.பேசி : 044-2232 8629.
- பொருள் : வரலாற்றுப் புதினம்
பதிப்பு : முதல்-10.12.2008
உரிமை : ஆசிரியர்க்கு
தாள் : சேசாயி 14.4 கி.கி
எழுத்து : 12 புள்ளி
நூல் அளவு : டெமி
பக்கம் : xiv + 158 = 172
விலை : உரூபா : 55.00
வெளியீடு : மின்வாரியத் தமிழார்வலர்
தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை,
“சேயகம்,” 25/49, துரைசாமி நகர்,
கடலூர்- 607 001, பேசி: 98408 44600
- ஒளியச்சு : திரையன் கணினியகம்,
6, எ.எல்.சி வணிக வளாகம்,
பாரதி சாலை, கடலூர்- 607 001
பேசி : 94435 77036
- முகப்பு : பெருந்தச்சன் தென்னன் மெய்ம்மன்.
அச்சிட்போர் : சபாநாயகம் அச்சகம்,
மயிலாப்பூர், சென்னை-600 004.
பேசி : 044-2498 7562

பதிப்புரை

மன்னனை உயிராகவும் மக்களை உடலாகவும்
கொண்டிருந்த காலம் சங்க காலம். அச்சங்க கால மன்னரின்
வரலாறுகள் அனைத்தையும் நான்கு புதினங்களாக எழுதிப்
போற்றியவர் ஆசிரியர், பொறிஞர் இராசவேதாந்தம் அவர்கள்.
மன்னரைப் பற்றியே எழுதி வந்தவர் ஒரு மாற்றாக, மாமனிதர்
ஒருவரின் புகழ் வரலாற்றினைப் புதினமாக இப்போது
பொறித்துள்ளார்.

மக்களை உயிராகவும் மன்னனை உடலாகவும்
கொள்ளும் எண்ணம் எழுந்த காலம் கம்பர் காலம். இந்த
இடைக்காலத்தில் இப்படி ஓர் எண்ணம் எழுந்ததற்குக்
கரணியம், கம்பர்க்கு முன்னர்த் தோன்றிய ஓர் எளிய
குடிமகனின் புரட்சிக் கருத்துக்கள் எனின் அது பொய்மை
ஆகாது. அந்த எளிய குடிமகன்தான் "நாமார்க்குங்
குடியல்லோம், நமனை அஞ்சோம்" என்று ஆளும் மன்னனை
அதிரக் குரல் கொடுத்த திருநாவுக்கரசர்!

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம் என்ற சொல்
மாறி, உயிரெலாம் உறைவதோர் உடலம் ஆயினன் என்ற
கோட்பாடு தோன்றுதற்கு வழியமைத்தவர் நம் நாவுக்கரசர்.
அந்தக் கோட்பாடும் இன்று மாறி, எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்
என்று உரக்கக் கூறுமளவிற்கு உயர்ந்துள்ளது.

ஆள்பவனே ஆண்டவன் என்று அனைவரும்
அடிபணிந்து அவன் ஆணைக்கு அடங்கிக் கிடந்த கால
கட்டத்தில், எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்த பெரியார்
திருநாவுக்கரசர். இவர் முன்னோடியாக இருந்ததால்தான்,
"மன்னவனும் நீயோ? வளநாடும் உன்னதுவோ?" என்று
கம்பரால் பின்னாளில் அச்சமின்றி அரசனையே எதிர்த்துப்
பாட முடிந்தது.

சைவச் சமயம் மிகமிகத் தொன்மையானது. அது தமிழர் சமயம். பர சமயங்களின் வரவுகளாலும் அவற்றின் தாக்குதல்களாலும் தமிழர் பண்பாடும் தமிழ்மொழியும் தாழ்வடைந்த போது, அவற்றைப் ஏற்றிப் போற்றித் தூக்கி நீறுத்தத் தோன்றிய சைவ சமயக் குரவர் நால்வர். நானூந் தமிழ் வளர்த்த அந்நால்வரில் அகவையால் மிகவும் முதிர்ந்தவர் திருநாவுக்கரசர்.

சைவராய்ப் பிறந்து சமணராய் மாறிப் பின்னர்ச் சைவத்திற்குத் திரும்பித் தமிழுக்கும் சைவ சமயத்திற்கும் அயராது அருட்டொண்டாற்றிய அப்பெரியாரின் முழுமையான வரலாற்றைத் திருத்தொண்டர் புராணமாம் பெரிய புராணத்தின் வழி நின்று சிறப்பான வரலாற்றுப் புதினமாக இந்நூலைப் படைத்துள்ள பொறிஞர் இராச. வேதாந்தம் மிகவும் பாராட்டிற்கு உரியவர்.

இப்புதினம் ஒரு புதிர்! பகுத்தறிவு மிக்கோர் இப்புதினத்தைப் படிப்பின், பாராட்டவே செய்வர். பழையமையில் ஊறிப் பழகிப் போனோர் பழிக்கவே செய்வர், ஏற்க மறுப்பர். எனினும் அவர் எண்ணத்தில் ஒரு சிறு அசைவாவது ஏற்படும் என்பது திண்ணம். ஏன்? எதற்கு? எப்படி? இந்தக் கேள்விகள் இயல்பாகவே அவர் உள்ளத்தில் எழும். கண்மூடி வழக்கமெலாம் மண்மூடிப் போகா விட்டாலும் கருத்தில் அதிர்வு தோன்றும். கண்ணை மூடி எண்ணிப் பார்க்க எண்ணம் எழும். அந்த வகையில் இந்த நூலின் ஆசிரியர்க்கு வெற்றிதான்.

எப்போதும் போல, ஆசிரியரின் இந்த நூலையும் எங்கள் மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளையின் வழி வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

புலவர்-பொறிஞர்

சி.செந்தமிழ்ச்சேய்.

தலைவர்

மின்வாரியத் தமிழார்வலர்

தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை.

கடலூர்-1

10-12-2008

அணிந்துரை

மாண்புமிகு நீதி அரசர்

டாக்டர் பு.ரா. கோகுலகிருஷ்ணன்

தலைவர், தமிழிசைச் சங்கம், சென்னை.

இராச. வேதாந்தம் தலைமைப் பொறியாளர்(ஓய்வு) அவர்களின் “நாமார்க்குங் குடியல்லோம்” என்ற எழுத்தோவியத்தைப் படித்து மகிழ்ந்தேன்.

“நாமார்க்குங் குடியல்லோம்” என்ற உரிமைக் குரலுக்காகத்தான் உலகத்தின் பல மூலைகளிலே கோஷங்கள் எழுப்பப்படுகின்றன. இப்பூமியில் எவர்க்கும் இனி அடிமை செய்யோம், பரி பூரணனுக்கே அடிமை செய்து வாழ்வோம்.’ என்ற பாரதியாரின் ஆவேசப் பாடலும் நாவுக்கரசரின் உரிமைக் குரலினுடைய தொடர்ச்சிதான். எத்தகைய ஆட்சி இருந்தாலும் அது ஜனநாயகமாகட்டும், பொது உடைமைக் கருத்துக்கள் கொண்ட ஆட்சியாகட்டும், முடியாட்சி ஆகட்டும், குடியாட்சி ஆகட்டும், தனிப்பட்ட மனிதனின் அவா, நாமார்க்குங் குடியல்லோம் என்ற உரிமைக் குரலிலே மூழ்கியதுதான். இந்த உரிமையை அடக்குகின்ற நேரத்தில் எல்லாம் புரட்சிகள் வெடித்திருக்கின்றன.

ரஷ்யப் புரட்சி, பிரான்சுப் புரட்சி, அமெரிக்காவில் நீக்ரோக்களின் புரட்சி, அடக்கப்பட்ட சமுதாயம் எங்கிருந்தாலும் அவை வெடிக்கும் எரிமலையாய்ப் புறப்படக் காரணமான அடிப்படைத் தத்துவமே நாமார்க்குங் குடியல்லோம் என்ற உணர்வுதான்.

தன் உள்ளத்துக் கிடக்கையை, ஒப்பிலா மாமணியை உள்ளத்தே அருச்சித்துக் கட்டுப்பாட்டை விதித்த மாமன்னனின்

அடக்குமுறைகளையெல்லாம் அறுத்து எறிந்த மாமந்திரமான “நாமார்க்குங் குடியல்லோம்” என்று வீரத்தோடு புறப்பட்ட உன்னத தமிழர் திருநாவுக்கரசர். இந்தப் புத்தகத்தை நான் படிக்க எடுத்தேன். முழுமையும் படிக்காமல் புத்தகத்தைக் கீழே வைக்க எனக்கு மனமில்லை. முழுமையும் படித்து முடித்தேன்.

திருநாவுக்கரசரின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் திலகவதி அம்மையாருடைய பங்கு ஏராளமானது. கற்புக்கரசிகள் வாழ்ந்த தமிழ் நாட்டில் திலகவதி அம்மையாருடைய வாழ்க்கை வரலாறு பெண்மையிடத்திலே நமக்குள்ள மரியாதையை அதிகப்படுத்துகிறது. திருமண உறுதி நிகழ்ந்த பிறகு, திருமணம் நடப்பதற்கு முன்னால், அக்கால வழக்கப்படி, திலகவதியார் கலிப்பகையார் பெற்றோர்கள் இல்லத்தில் சிறிது நாள் வாழ்கிறார். அப்போது திலகவதியார் வயதுக்கு வரவில்லை. பெற்றோர்கள் முடிவு செய்த மணமகன் கலிப்பகையார் சிம்மவிஷ்ணு பல்லவ மன்னனின் ஆட்சியில் ஒரு தளபதி. தனக்கும் திலகவதியாருக்கும் திருமண உறுதி நடைபெற்ற உடனேயே போர் முரசு கொட்டுகிறது.

மகேந்திர வர்ம பல்லவனும் கலிப்பகையாரும் சேரனை எதிர்த்துப் போரிலே ஈடுபட்டனர். அந்நிலையில் திலகவதியார் பூப்பெய்துகிறார். போரிலே வீர மரணம் அடைகிறார் கலிப்பகையார். பிறகு நடந்த கதை உங்கள் அனைவர்க்கும் தெரியும். இறுதிவரை வேறு ஒருவரை மனத்திலே எண்ணாமல் வாழ்ந்து காட்டிய பெருமாட்டி திலகவதியார். சைவத்தில் பாண்டிய நாட்டின் மங்கையர்க்கரசிக்கு ஈடானவர்.

தன்னுடைய தம்பி மருள்நீக்கியார் சமணத்தில் ஈடுபட்டுச் சைவத்தை மறந்ததைப் பெரும் இழப்பாகக் கருதியவர் திலகவதியார். தருமசேனர் என்ற பெயரில் வாழ்ந்து வந்த திருநாவுக்கரசரைச் சைவ சமயத்திற்கு மாற்றிய பெருமை திலகவதியார்க்குத்தான் உண்டு. திலகவதியார் தன் தம்பியிடம் அழுத்தமாய்ச் சொன்னது:

“நீ காஞ்சிக்குச் சென்றாலும் காசிக்கே சென்றாலும் மீண்டும் இந்த அக்காவைக் காண வேண்டும் என்று நினைத்தால் சைவனாகத் திரும்பி வா”

இந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் இந்தப் புத்தகத்தில் ஆசிரியர் சுவைபட எழுதியுள்ளார்.

திருநாவுக்கரசர் பதினைந்தாவது வயதிலே பாடலி புத்திரம் வந்தடைந்தார். இருபத்தேழாவது வயதிலே துறவறம் பூண்டார். மனம் மாறி மதம் மாறி நீறு பூசி வந்த தருமசேனர் இன் தமிழ்ப் பாடல்:

“கூற்றா யினவாறு விலக்ககலீர்
கொடுமை பலசெய்தனன் நானறியேன்”

என்ற திருவதிகை வீரட்டானத் திருப்பதிகம். பின்பு ஆலயத்தில் நுழையவிருந்த மருள்நீக்கியாரை “நாவுக்கரசரே” என்று அழைத்து,

“நீ சுந்தரத் தமிழில் விடமுண்ட கண்டனின் புகழைப் பாடுவாயாக”

எனக் கட்டளையிட்டார். திருநாவுக்கரசர்க்கு உழவாரப் படையளித்ததே திலகவதியார்தான். “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” என்று தொழிலிலே ஏற்றத்தாழ்வு காணாத பெருந்தகை திருநாவுக்கரசர்.

“அப்பர்” என்று அன்போடு சம்பந்தரால் அழைக்கப் பட்டார். அப்பர் சம்பந்தரோடு இணைந்த வாழ்க்கையையும் இவ்விருவர்க்கும் ஏற்பட்ட உளமார்ந்த அன்பையும் இன்னூல் ஆசிரியர் பலபடக் கூறியுள்ளார். இந்நூலில் உள்ளதை நான் எழுதி நீங்கள் படிப்பதைவிட ஆசிரியரே எழுதிய வாசகங்களை நீங்களே படித்துப் பார்த்தால் திருநாவுக்கரசர் நடத்திய அற்புதங்களையும் திருஞானசம்பந்தரிடம் அவர் காட்டிய அன்பினையும் நேரிலே காண்பதைப்போல் நீங்கள் உணர்வீர்கள்.

இந்நூலாசிரியரின் பகுத்தறிவுத் தன்மையும் சாதியின் பெயரால் சாதிப் பித்துடைய பார்ப்பனர்களுடைய நடவடிக்கைகளைப் பலபடக் கூறியுள்ளார். ஆசிரியர் இறைவன் ஒருவனே என்ற உயரிய தத்துவத்தைத் திருநாவுக்கரசர் கூறிய

வாசகங்களிலிருந்தே நிரூபிக்கின்றார். எத்தனையோ பாடல்களில் சிவபெருமானுடைய பெருமைகளை எடுத்து இயம்பிய திருநாவுக்கரசர், இறைவனை எடுத்துக் காட்ட ஒண்ணாதவன் என்ற பொருள்படப் பாடிய பாடல்:

மைப்படிந்த கண்ணாளும் தானும் கச்சி
 மயானத்தான் வார்சடையான் எண்ணி னல்லான்
 ஒப்புடைய னல்லன் ஒருவ னல்லன்
 ஒருர னல்லன் ஒருவம னில்லி
 அப்படியும் அந்நிறமும் அவ்வண்ணமும்
 அவனருளே கண்ணாரக் காணி னல்லால்
 இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண் ணத்தன்
 இவனிறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே!

இதே பொருளில் அப்பரடிகள் பாடிய மற்றும் ஒரு பாடலை ஆசிரியர் இங்ஙனம் கூறுகிறார்.

நூறு கோடி பிரமர்கள் நொந்தினர்
 ஆறு கோடி நாராயண ரங்கனே
 ஏறு கங்கை மணலெண்ணில் இந்திரர்
 ஈறி லாதவன் ஈச னொருவனே

ஆசிரியருடைய ஆராய்ச்சி நலம் போற்றுதற்கும் பாராட்டுதற்கும் உரியது. பகுத்தறிவாளர்கள் அனைவரும் படித்துப் பக்தி என்னும் பேதைமையை உணரும் வண்ணம் ஆசிரியருடைய பகுத்தறிவு வாதம் சிறப்புற மிளர்கிறது. இந்நூலில் தன்னுடைய வாதத்திற்காக ஆசிரியர் சம்பந்தர் திருமணக்கோலம் தீயால் அழிந்ததையும் இளம்பிறையார் என்ற பாத்திரத்தையும் திருஞானசம்பந்தர் தீக்கிரையாகாமல் நக்கீரர் என்ற பெயரில் உலாவியதையும் சிறப்பாக வடித்துத் தந்திருக்கிறார். படிக்கப் படிக்க ஆன்மிகச் செழுமையும் பகுத்தறிவு வாதமும் ஆசிரியருடைய கதையில் வெகு சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளன. ஆசிரியர் தன்னுடைய வாதத்திற்கு அஞ்ஞான இருளிலிலே மூழ்கிக் கிடக்கும் மக்களை உண்மையை உணரச் செய்ய அப்பரின் 'ஆத்திகச்சாடல்' என்ற தன் புத்தகத்திலுள்ள அதிகாரத்தில்:

கோலும் புல்லும் ஒருகையில் கூர்ச்சரமும்
 தோலும் பூண்டு துயறுற் றென்பயன்
 நீல மயிலா லாடு துறையனே
 நூலும் வேண்டுமோ நுண்ணறி வோர்கே.

மற்றும்

கங்கை யாடிலென் காவிரி யாடிலென்
 கொங்கு தண்கு மரித் துறை யாடிலென்
 ஓங்கு மாக்கடல் ஓதநீ ராடிலென்
 எங்கு மீசனெ னாதவர்க் கில்

மற்றும்

வேத மோதிலென் வேள்விகள் செய்யிலென்
 நீதி நூல்பல நித்தம் பயிற்றிலென்
 ஒதி யங்கமோ டாறும் உணரிலென்
 ஈசனை யுள்குவார்க் கன்றி இல்லையே,

என்ற பாடல்களை எல்லாம் சிறப்பாக நமக்குத் தந்திருக்கிறார். சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமெனில் சாதிகளை வளர்ப்பது தீது என்பதையும், ஆன்மிகத்திற்குச் சொந்தமானதுதான் பகுத்தறிவுத் தத்துவம் என்பதையும் அஞ்ஞானத்தில் மூழ்காமல் இறையணர்வைச் சமுதாயம் பெற வேண்டும் என்பதையும், திருநாவுக்கரசர் பாடல்களில் துய்த்து உணர்ந்தேன்; திருநாவுக்கரசர் நாட்டிற்கு நல்லவற்றை நயம்பட தன் பாடல்களின் மூலமும் செயல்கள் மூலமும் தந்திருக்கிறார் என்பதையும் இந்தச் சிறப்பான நூலிலே படித்து மகிழ்ந்தேன்.

இவருடைய எழுத்தோவியத்தில் எத்தனையோ புதுமைகள். அத்தனையும் பகுத்தறிவிற்கு ஒத்தவை. வேதாரண்யத்தில் கதவு எப்படித் திறந்தது? எப்படி மூடிற்று? நாவுக்கரசரின் கயிலைப் பயணம் பாதியிலேயே கைவிடப்பட்டுத் திருவையாறு திரும்பினார் என்ற செய்தி, ஞானசம்பந்தர் முலைப்பால் உண்டது யாரால் அளிக்கப்பட்டது, மணக்கோலத்தில் ஞானசம்பந்தர் குடும்பம் தீக்கிரையாக்கப் பட்டது யாரால், அதிலிருந்து தப்பியவர்

ஞானசம்பந்தர் என்ற புதுமைச் செய்தி, இப்படி எத்தனையோ திருப்பங்களைப் பகுத்தறிவிற்கு ஒப்ப ஆசிரியர் தந்துள்ள செய்திகள் இப்புத்தகத்தில் ஏராளம்.

அனல்வாதம் புனல்வாதத்தில் ஞானசம்பந்தர் அடைந்த வெற்றி அறிவியற்கு வாய்த்த வெற்றி என்பதைப் பொறியியல் வல்லுநரான இந்த நூலாசிரியரின் விளக்கம் நம்மை வியக்க வைக்கிறது. இப்படியும் நடந்திருக்கலாம் என்ற ஓர் எண்ணம் இந்நூலைப் படிப்போர் உள்ளத்தில் எழும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குள்ளது. படியுங்கள். இந்நூலைப் படித்தபிறகு விருப்பு வெறுப்பின்றி மதமாச்சரியங்களுக்கு உட்படாமல் இந்நூலின் கருத்தை ஆராயுங்கள். அப்போது தெரியும் உங்கட்கு அன்பெனும் அடிப்படைத் தத்துவந்தான் எம்மதத்திற்கும் பொது. பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்ற உண்மைதான் கடைசியில் நிற்கக் கூடியது. பார்ப்பனியத்தின் திசை திருப்பும் பிரச்சாரந்தான் சமூகச் சீர்கேட்டிற்குக் காரணம். பரம்பொருள் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் ஒரு மாபெரும் சக்தி என்ற உண்மை நிலைகளை இந்நூலின் மூலம் அறிவீர்கள்.

இப்படி ஒரு புதுமையைச் செய்து காட்டியுள்ள ஆசிரியரின் தனித்தன்மை என்னை வியக்க வைத்தது. இந்நூலில் வடித்துத் தந்துள்ளவை நிச்சயம் மனித சமுதாயத்தை அஞ்ஞானத்திலிருந்து மெய்ஞானத்திற்குத் திருப்பும். அத்தகைய சீரிய முயற்சியில் வெற்றி கண்டுள்ள இந்நூலாசிரியர்க்கு என் பாராட்டுக்கள்.

என்னுரை

‘நாமார்க்குங் குடியல்லோம்’ என்ற வீரமிகு சொற்களும், ‘என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ என்ற திருநாவுக்கரசரின் பணிவு நிறைந்த தொண்டுணர்வுச் சொற்களும் என் உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்துவிட்டன. ஆனாலும், அவர் தன் வாழ்வில் ஏற்படுத்திக்கொண்ட மாற்றங்கள் என்னுள் மயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தன.

சைவத்தையே போற்றி ஒழுகும் குடியில் பிறந்தவர் யாது காரணத்தாலோ சமணத்தைத் தழுவுகிறார். பின்னர் மீண்டும் சைவத்திற்கே திரும்புகிறார். ஆழ்ந்த கொள்கைப் பிடிப்புக் கொண்ட அறிஞரிடம் இத்தகைய மாற்றம் நிகழுமானால் அதற்குச் சீரிய கரணியங்கள் இருக்க வேண்டும். அந்தக் காரணங்கள் யாவை?

திருநாவுக்கரசரின் “மூரி முழங்கொலி” என்று துவங்கும் தேவாரப் பதிகத்தில் “ஆரியன் கண்டாய், தமிழன் கண்டாய்” என்ற சொற்றொடர் என் நெஞ்சுள் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. திருமரைக்காட்டில் திருஞானசம்பந்தரோடு தங்கியிருந்தபோது மரைக்காட்டு இறைவனைப் பாடுகையில் வடமொழி அறிந்த சம்பந்தரை ஆரியன் என்றும் தமிழ்மொழியைப் போற்றும் தன்னைத் தமிழன் என்றும் கூறுகிறார். சரி, அதில் என்ன சிறப்பு?

இதற்கு முன் தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆளப்படாத, கூறப்படாத தமிழன் என்ற சொல்லைப் புகுத்தியிருக்கிறார். ஏன்? இதற்கு முன் வாழ்ந்த புலவர்க்குத் தங்களைத் தமிழன் என்று கூறிக் கொள்ள வேண்டிய தேவை இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். இவர் காலத்தில் தமிழ் பேசுபவர்க்கு ஏதோ ஊறு நேர்ந்த கரணியத்தால் இப்படிப் பாடியிருக்க வேண்டும். அஃதென்ன ஊறு? வடமொழியைத் திணித்துத் தமிழ்க்குப் பெரும் பங்கம் விளைத்திட முயன்றிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் கவுணிய பார்ப்பன குலத்தில் பிறந்து வடமொழி கற்றிருந்தும், வேதங்கள் ஓதும் திறம் இருந்தும் தமிழில்

பதிகங்கள் பாடிய சம்பந்தரை ஆரியன் என்றார். அவரையே தமிழைப் போற்றும்படி செய்து, வடமொழி ஆதிக்கம் தமிழ் மண்ணில் ஊன்றாதிருக்கக் குரல் கொடுக்கும் வகையான் அவ்வாறு பாடியிருக்கிறார் என்று என்னுள் ஓடிய எண்ண ஓட்டத்தின் வெளிப்பாடே இந்தத் திருநாவுக்கரசரின் வரலாற்றை எழுதத் தூண்டியது.

சிலிர்த்தெழுந்த அவர் தமிழைக் காக்கத் தனியனாய் நின்று போர்க்கொடி உயர்த்தியதால் அரசினரால் பெரும் கொடுமைகட்கு ஆளாக்கப்பட்டாலும் தன் போராட்டத்தின் மூலம் தமிழ்க்கு நேரவிருந்த பேராபத்தைத் தவிர்த்து ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார்.

கவுணிய குலத்தவரும் சிவனையே பாடிவந்த சைவருமான திருஞானசம்பந்தரைப் பின்னர் வந்த சுந்தரர்,

‘நாளும் இசையால் தமிழ்வளர்க்கும் ஞானசம்பந்தன்’ என்றுதான் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். சைவம் வளர்க்கும் சம்பந்தன் என்று பாடவல்லை. அப்படி அவரை மாற்றியவர் திருநாவுக்கரசர்தான் என்பதில் ஐயமேதும் இருக்க முடியாது. சம்பந்தருடைய வரலாறு திருநாவுக்கரசருடைய வரலாற்றோடு பிணைந்து பிரிக்க முடியாமல் அமைந்து இருப்பதையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

அறுபது அகவை கால இடைவெளி கொண்ட இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களாக இருக்க நேர்ந்தது எப்படி? தமிழை வாழ வைக்க இணைந்த விந்தைப் பிணைப்பு.

திருநாவுக்கரசரை எல்லாரும் அடக்கமே உருவான சைவ சமயக் குரவராகப் பார்த்தாலும் என் பார்வையில் அவர் தமிழனாய், உழவாரப்படை ஏந்திய எளிய தொண்டராய், வடமொழியிடமிருந்து தமிழைக் காக்கச் சிலிர்த்தெழுந்த தமிழ்ப் போராளியாய்த்தான் பார்க்கிறேன். ஆனாலும் வடமொழி தமிழில் கலந்ததும் கோவில்களில் வழிபாட்டு மொழியாக ஏற்கத் தொடங்கியதும் அவர் காலத்தில்தான் என்பது வேதனையான உண்மை. இவர்கள் பாடிய தேவாரத் திருமுறைகள் இரண்டாம் இடத்தைத்தான்பெற முடிந்தன.

அந்நிலை இன்றளவும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

பண்டைய பாடலிபுத்திரம் இன்று திருப்பாதிரிப் புலியூர் என்ற பெயர் கொண்டது. அஃதே என் ஊர். அதுமட்டுமன்றி, நான் பல ஆண்டுகள் பண்ணுருட்டியில் பணி ஆற்றும் வாய்ப்பும் பெற்றதால், திருமாணிக்குழி, திருவதிகை வீரட்டானம்(பண்ணுருட்டி), திருவாமூர், திருநாவலூர், மணம்தவிர்ந்த புத்தூர், திருவெண்ணைநல்லூர், திருக்கோவலூர்(கீழையூர் வீரட்டானம்), மேலும் சமணர்கள் இன்றும் வாழ்ந்துவரும் ஊர்களையும் நன்கு அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு கிடைக்கப் பெற்றேன். பிற்காலத்தில் திருநாவுக்கரசரின் வரலாற்றை எழுதுவேன் என்று நான் நினைத்தும் பார்த்ததில்லை. ஆயினும் அவரைப்பற்றிய அவரது வாழ்க்கையைப்பற்றிய பதிவுகள் என நெஞ்சத் தடத்தில் ஆழ்ந்து பதிந்து இருந்தன என்பதை இந்நூல் எழுதும் போதுதான் உணர்ந்தேன்.

தமக்கைக்குச் சைவத் தம்பியாய்ச் சமணத் துறவியாய்ப் பாடலிபுத்திரப் பல்கலைக் கழகத்தின் தலைவராய்ப் பல்லவ மன்னனுக்கு ஆலோசகராய், மன்னனை மதம் மாறச் செய்த மாமனிதராய்ச் சைவச் செல்வராய்ப் பக்தி இலக்கியம் படைத்தவராய், நெஞ்சுரமிக்கப் போராளியாய், மென்மை உள்ளங் கொண்ட உண்மையான பணியாளராய் வாழ்ந்த போதிலும், இவை யாவற்றையும் விஞ்சித் தன்னைத் தமிழனாய் எண்ணி வாழ்ந்திட்ட தகைமையாளராய்த்தாம் நம் நெஞ்சில் நிறைந்திருப்பார் என்று நம்புகிறேன்.

இந்தப் புதினத்திற்கு அணிந்துரை எழுதித்தருமாறு நான் கேட்டுக்கொண்டபோது இன்முகத்தோடு ஒப்பிப் பல் வேறு பணிகட்கும் இடையில் நேரம் ஒதுக்கிக் கதை முழுவதையும் (அவர் கூறியதுபோல் கீழே வைக்க முடியாமல்) படித்துச் சில ஐயங்களையும் சில விளக்கங்களையும் கேட்டுச் சிறப்பானதொரு அணிந்துரை எழுதி எனக்குப் பெருமை சேர்த்த பெருந்தகை, குஜராத் மாநிலத் தலைமை நீதி அரசர்(ஓய்வு) மாண்புமிகு, பு.ரா. கோகுலகிருஷ்ணன் அவர்கட்கு என் நன்றியைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக்

கொள்கிறேன்.

எப்போதும் போல் எனக்கு ஆதரவு நல்கித் திருத்தங்கள் செய்து, இந்த நூலையும் வெளிட்டு எனக்குப் பெருமை சேர்த்து வருகின்ற மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளையின் தலைவர் செந்தமிழார்வலர், பொறிஞர், புலவர், சி.செந்தமிழ்ச்சேய் அவர்கட்கும் உடனிருந்து திருத்தங்கள் செய்து கொடுத்த பொறிஞர். சா.வேல்முருகன் அவர்கட்கும் என்றும் உறுதுணையாய் இருந்து உதவி வரும் கடலூர் திரையன் கணினியக உரிமையாளர் இளம்பரிதி, இளந்திரையன் ஆகியோர்க்கும் மற்ற பொறுப்பாளர்கட்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சிறந்த முறையில் அச்சேற்றி நல்ல முறையில் வெளிக் கொணர்ந்த சபாநாயக அச்சக உரிமையாளர் திரு, கௌதம சங்கர் அவர்கட்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி.

சென்னை-61

இவண்,

30.11.2008

பொறிஞர். இராச. வேதாந்தம்

பாடலிபுத்திரம்

பாடலிபுத்திரப் பல்கலைக் கழக வளாகம் அன்று விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது!

தென்கங்கை என்றழைக்கப்பட்ட கெடில நதிக் சரையில் சங்ககாலந் தொட்டுச் சமணர்களால் நிறுவப்பட்டு அங்கொரு பன்மொழி ஆராய்ச்சிப் பல்கலைக் கழகம் உச்ச நிலையில் நின்று இயங்கி வந்தது. தமிழ்மொழி மட்டுமின்றி வடமொழி உட்படப் பல்வேறு மொழிகளும் அங்குப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டன. அதன் தொன்மையும் சிறப்பும் புகழும் உலகமே அறிந்தவை ஆகும். மொழிகளைப் பற்றியும் அம்மொழிகளில் இயற்றப்பட்ட அரிய நூல்களைப் பற்றியும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. திருக்குறள் போன்ற அறநூல்களும் இங்கு ஆழ்ந்து ஆராயப்பட்டவைதாம்.

தென்பெண்ணை ஆற்றுக்கும் கெடில ஆற்றுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியானதாலும் பலகாலும் தொண்டை நாட்டுக்கும் சோழநாட்டுக்கும் நடுவில் இருக்க நேர்ந்ததாலும் அந்நிலப் பரப்பு 'நடுநாடு' என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டு வந்தது. திருமுனைப்பாடி என்ற பெயரும் அதற்கு உண்டு.

பல்லவ மன்னன் சிம்மவிஷ்ணு நாடு பிடிக்கும் வேட்கை மிக்கவனாய்ப் பல போர்களில் ஈடுபட்டுச் சேர சோழ பாண்டியரையும் கீழைச்சளுக்கியரையும் வென்று தன் கோநகரையும் காஞ்சிக்கு மாற்றிக்கொண்டான்.

ஒரு பேரரசை உருவாக்குவதில் தன் பெரும்பகுதி வாழ்நாளைக் கழித்த சிம்மவிஷ்ணு வைணவ மதத்தை மருவி வாழ்ந்தாலும் வடமொழியையே ஆதரித்தாலும் அவற்றைப் போற்றிப் பரப்பும் ஆர்வம் கொண்டிருக்க வில்லை. ஆனால், பின்னர் வந்த மகேந்திரவர்ம பல்லவன் வடமொழியில் புலமை

பெற்றவனாகத் திகழ்ந்தான்; அதனால் இயல்பாகவே அம்மொழியின் மேல் பற்றுமிகக் கொண்டவனாய் அதனைப் போற்றிப் பரப்பும் ஆவலை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வடபுலத்தினின்று பல வடமொழி வல்லுனர்களை வரவழைத்துக் காஞ்சியில் இதற்காகவே ஒரு பல்கலைக் கழகமும் நிறுவினான். வடமொழி வல்லுனர்கள் பெரும்பாலோர் சமண மதத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவும் சிலர் வேதியர் குலத்தவர்களாகவும் இருந்தனர். மன்னன் சமணத்தைத் தழுவலானான். காஞ்சியில் வடமொழியோடு சமணமும் வளர்ந்தது.

தன்னுடைய பேரரசைச் சுற்றிப் பார்க்கும் பயணத் திட்டத்தில் பாடலிபுத்திரப் பல்கலைக் கழகத்தையும் சேர்த்திருந்தான். மாமன்னனை வரவேற்க அந்நகரம் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. பல்கலைக் கழகத்தினரும் தங்கள் வளாகத்தைச் சிறப்பான முறையில் அழகுபடுத்திப் பல்லவனின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தனர்.

நான்கு வலிமை மிக்க குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட பொற்றேர் வந்து கொண்டிருந்தது. தேரின் முன்னும் பின்னும் இரு புறங்களிலும் ஆயுதம் தாங்கிய பாதுகாப்பு வீரர்கள் குதிரைகளின்மேல் ஒரே சீரான வேகத்தில் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் பொது மக்களும் அங்குப் பயில்வதற்கும் ஆராய்ச்சிக்காகவும் பல நாடுகளிலிருந்தும் வந்திருந்த மாணவர்களும் பன்மொழிப் புலவர்களும் அறிஞர்களும் பல்கலைக் கழக ஆட்சியர்களும் நகரின் பெரு வீதியிலும் பல்கலைக் கழக வளாகத்தின் சாலையின் இருமருங்கும் நின்று வரவேற்றும் வாழ்த்தியும் மகிழ்ச்சியோடு பேரொலி எழுப்பிய வண்ணம் இருந்தனர்.

அந்தத் தேரில் மகேந்திரவர்மனும் இளவரசன் நரசிம்மவர்மனும் வந்து கொண்டிருந்தனர். மக்களின் வாழ்த்துக்களை மன்னன் புன்னகையோடு ஏற்றுக்கொள்ளப் பக்கத்திலிருந்த பதினைந்து வயதும் நிரம்பாத இளவரசன்

நரசிம்மன் இருபுறமும் பார்த்தபடி முகமலர்ச்சி தெற்றென விளங்கத் தன் மகிழ்வை வெளிப்படுத்தியபடி நின்றிருந்தான். அம் மாபெரும் கல்விக்கூட வளாகத்தின் எஃகுக் கம்பியிலான கதவுகள் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

தேர் உள்ளே நுழைந்தது. மற்ற பரிவாரங்களும் பின் தொடர்ந்து வளாகத்தில் நுழைந்தன. கோவிலைப் போன்று கலைவளம் மிளிர் அமைந்திருந்த அந்த மாளிகையின் வாயிலின் முன் வந்து நின்றது தேர்.

மன்னன் கீழே இறங்கித் தன் மகனோடு கட்டடத்தை நோக்கி நடந்தான். வாயிலில் இளம் வயது சமணத்துறவி ஒருவர் அவனுக்கு மாலையிட்டு வணங்கி வரவேற்றார்.

“இப்பல்கலைக் கழகம் மதிப்பிற்குரிய மாமன்னரையும் இளவரசரையும் வரவேற்பதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கொள்கிறது. நாம் இந்தப் பல்கலைக் கழகத்திற்கும் சமணப் பள்ளிக்கும் தலைமைப் பொறுப்பில் இருக்கும் துறவி; வாசிசன் என்பது எமது பெயர்.

மகேந்திரன் வியந்து போனான். ‘என்ன! இந்த இளந்துறவியா சமணப்பள்ளிக்கும் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் தலைவர்?’ வியப்பை வெளிப்படை யாகவே காட்டியவன், இதற்கு முன் தனக்கு அறிமுகமாகியிருந்த முதிய துறவி ஒருவரைக் கேள்விக்குறியோடு நோக்கினான்.

“மாமன்னரே, தங்கள் முகக்குறிப்பை அறிந்தேன். இவர் அகவையில் சிறியவர்தாம்: ஆனால் அறிவாற்றலில் யாரினும் சிறியவர் அல்லர். ஆகையினால்தான் இவருக்குத் தலைமைப் பொறுப்பை அளித்துள்ளோம். சமணமதம் தழைக்க நமக்குக் கிடைத்த சான்றோன். தமிழுக்குப் புகழ் சேர்க்க வாராது வந்த தலைமகன், பன்மொழிப் பாவலர். அருகன் கோட்டமெங்கும் இவர் பாடல்கள் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது எனில் இவர் பெருமை சொல்லற்கரியது மாமன்னரே, சொல்லற்கரியது. இப்போது இவர் மேற்கொண்டிருக்கும் பணி வள்ளுவனார் ஆக்கித் தமிழுக்களித்த குறளுக்கு உரை எழுதுவதாகும்.”

(திருக்குறளுக்குப் பலர் உரை எழுதியுள்ளார்கள். அதில் தருமசேனர் என்றழைக்கப்பட்ட நாவுக்கரசரின் உரையும் அடங்கும். அது தருமர் உரை என அழைக்கப்பட்டது. ஆனால், யாது காரணத்தாலோ அது வழக்கில் இல்லாது போயிற்று.)

மகேந்திரன், “மகிழ்ச்சி, மிக்க மகிழ்ச்சி. வாஃசரே, இந்தப் பல்கலைக்குத் தங்களைத் தலைவராகக் கொண்டது பல்லவ நாடு செய்த பேறு. உங்கள் பணி மேலும் பல சிறப்புகளுடன் தொடரட்டும் உங்கள் புது முயற்சி வெற்றி பெறட்டும்!” என்று வாழ்த்தினான்.

மீண்டும் அந்த முதிய துறவி பேசினார்.

“இவர் கல்வியால் மட்டும் சிறந்தவர் அல்லர்; அஞ்சா நெஞ்சர், ஆற்றல் மிக்க வீரர், அரசியல் அறிஞர். ஆனால் அவற்றையெல்லாம் விடுத்துக் கல்வித் துறையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார். இல்லறத்தை நீத்துத் துறவற வாழ்வை ஏற்றுக் கொண்டார். தங்கள் தந்தையாரிடம் தலைமைத் தளபதியாகப் பணி புரிந்து சேரரோடு மேற்கொண்ட போரில் தன் இன்னுயிர் நீத்துப் புகழுடம்பெய்திய கலிப்பகையாருக்கு உறவினர்.”

“என்ன? வீரத்திலகமாம் நம் தளபதியார் கலிப்பகையாருக்கு உறவினரா? பல போர்களை நாங்கள் இணைந்து நடத்தியிருக்கிறோம். ஆகா. எப்படிப்பட்ட வீரர் அவர்? நன்று... நன்று... எவ்வகையில் உறவு?”

“நம் வாஃசரின் தமக்கை திலகவதி அம்மையாரைக் கலிப்பகையாருக்கு மணம் பேசிச் சான்றோர்கள் முன்னிலையில் உறுதியும் செய்யப்பட்டது. அந்நேரம் தங்கள் தந்தையார் சேரரோடு மேற்கொண்ட போரில் தலைமை ஏற்று நடத்த மன்னரின் ஆணையை ஏற்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவானது. போர் நீண்ட காலம் நடந்தது. அதில்..”

“ஆம், மறக்க முடியுமா? அந்தப் பேரில் நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்துதான் போரிட்டோம். கலிப்பகையார் புகழுடம்பு எய்தினார். பிறகு?”

“பெற்றோரும் சான்றோரும் கலிப்பகையார்க்குத் தன்னை மணமுடிக்க முடிவு செய்த அப்போதே நான் அவருடைய மனைவி என்று முடிவு செய்துவிட்டேன். இனி வாழேன் என முடிவு செய்தவர், தம் பின்னையோன் மருள்நீக்கியார் என்ற வாசீசருக்காக உயிர் தாங்கிச் சிவத்தொண்டு புரிந்து அதிகை நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார்”

“நெஞ்சே சிலிர்த்து. இத்தகைய மாதர்குலத் திலகங்களால்தாம் உலகம் நிலைத்திருக்கிறது. ஆனால், அவர் சிவத்தொண்டு செய்வதாகச் சொன்னீர்களே! இவர்...”

“கல்வி கற்க வந்தவர்தான். பல நூல்களையும் பயின்றவர் சமண நெறியின் சிறப்புகளை உணர்ந்து சமணரானார். பின்னர்த், துறவியும் ஆகி, எங்களுக்குத் தலைவரும் ஆகிவிட்டார்.”

பல்கலைக் கழகத்தைப் பார்வையிட்டு முடித்த பின் விடைபெற்றுக் கொள்ளுமுன் அங்குள்ளோர் அனைவரும் பேரவைக் கூடத்தில் கூடினர். பல்கலைக் கழகத்தின் சிறப்புகளைப் பாராட்டிவிட்டு மன்னன் மேலும் பேசினான்.

“சான்றோர்களே! புகழ்வாய்ந்த இம்மாபெரும் பல்கலைக் கழகத்திற்கு இளம் துறவி ஒருவர், அதுவும் இந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர் தலைவராய் இருப்பது குறித்து மிக்க மகிழ்ச்சி. சமண மதத் தலைமைத் துறவி வாசீசர் என்று அழைக்கப் படுவதனினும் சிறப்புக் கருதித் “தரும சேனர்” என்ற பெயரால் அழைக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன்”

“ஆகா, அருமை, அருமை! மன்னரின் பெருமையே பெருமை. எல்லாரும் கூறுங்கள். தருமசேனர் வாழ்க”

“தரும சேனர் வாழ்க!”

மன்னன், “தருமசேனரே, உங்களைத்தான் தலைவரே, நம் கோநகர் காஞ்சியிலும் ஒரு பல்கலைக்கழகம் இருக்கிறது. தங்களைப் போன்ற பேரறிஞர் அங்கு வந்து தலைமைப் பொறுப்பு ஏற்று வழி நடத்தினால் நாடும் கல்வியும் சிறப்பும்

என்பது என் எண்ணம். நான் ஆணை இடவில்லை. தங்கள் கருத்தும் முக்கியமாகத் தங்கள் தமக்கையாரின் விருப்பமும் தெரிந்து, விரும்பினால் நீங்கள் எப்போது வேண்டுமானாலும் காஞ்சிக்கு வரலாம். தலைமைப் பொறுப்பும் தங்குதற்குப் பெரிய மாளிகையும் தங்களுக்காகக் காத்திருப்ப. சிந்தித்து முடிவெடுத்துத் தெரிவியுங்கள்.”

“எம்மையும் பெரியோனாக மதித்தமைக்கு மன்னர்க்கு எம் நன்றி. தமக்கையாரோடு கலந்து பேசி...”

“அப்படியே செய்யுங்கள் தருமசேனரே.”

மகேந்திர வர்மன் பாடலிபுத்திர நகரத்தை விட்டு நீங்கிய பின் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்த அறிஞர்கள், சான்றோர்கள், மாணவர்கள் அனைவரும் வாசிசரைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவரைக் காஞ்சிபுரம் செல்லுமாறு வேண்டினர்.

மன்னரே நேரில் அழைத்திருப்பதால் அந்த அழைப்புக்குப் பின்னால் பல பொருள்கள் இருக்கக் கூடும் என்றும் ஒருவேளை அவரை அமைச்சராகவும் ஆக்கலாம் என்றும் கருத்துகளைத் தெரிவித்தனர். மன்னர் அவருக்குப் புதிய பெயர் சூட்டியதைச் சுட்டிக்காட்டி மன்னர் தம் கருத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்தினார் என்றே உறுதியாகக் கூறினர். மேலும் வாசிசரின் புகழும் அதனால் தமிழின் பெருமையும் நாடெங்கும், ஏன்? உலகெங்கும் பரவும் வாய்ப்பும் இருக்கிறது என்பதையும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கூறி அவரை ஒப்ப வைத்தனர்.

இறுதியாக வாசிசர் என்ற தருமசேனர், அவர்களுடைய வேண்டுகோட்கு இணங்கினார். ஆனாலும் அவர் “மன்னர் குறிப்பிட்டதைப் போல எம் தமக்கையின் அனுமதியைப் பெற்றே காஞ்சிபுரம் செல்லும் முடிவை உறுதி செய்வேன்” என்றார்.

அதிகை

அதிகை! ஆம்; அஃது ஒரு பேரூர். கெடில நதியின் வடபால் செல்வமிக்க எழில் கொழிக்கும் ஊர். அந்த ஊர் பல்லவ நாட்டின் தலைமைத் தளபதி கலிப்பகையார்க்குச் சிம்மவிஷ்ணு பல்லவனால் அளிக்கப் பட்டது. அந்த ஊரோடு தென்பெண்ணையின் தென்கரை வரையில் உள்ள பத்து ஊர்களையும் வழங்கியிருந்தான்.

அந்த ஊரில் அழகுடன் அமைந்திருந்தது திரிபுரம் எரித்த சிவனின் வீரட்டானக் கோவில். அதன் அருகில் அழகுற அமைந்து அமைதியே குடிகொண்டிருக்கும் சிறு குடில் ஒன்று இருந்தது. அதில்தான் வாசீசரின் தமக்கை திலகவதியார் வாழ்ந்து வந்தார். கோவிலைச் சுத்தமாகப் பேணுதலே அவர் ஆற்றிவரும் தொண்டு.

வாசீசர் அதிகை நகர் வந்து சேர்ந்தார். குடிலுக்கு வந்தவரை முகத்தில் எந்தவித மலர்ச்சியும், மகிழ்ச்சியும் காட்டாமல், “வாருங்கள் அடிகளே!” என்று வரவேற்றார் திலகவதியார்.

“அடிகளே” என்று அக்காள் விளித்ததை அவர் சரியாகக் காதில் வாங்கவில்லை. ஆனால் அக்காள் தன்னோடு வழக்கமான பாசத்துடனோ அன்புடனோ பேசவில்லை என்பதை வாசீசர் கவனித்தார். ‘நான் வெகு தொலைவு செல்லப் போவதைக் கேள்விப்பட்டு வருத்தத்தில் இருப்பார் போலும்’ என எண்ணி, அவரது வருத்தத்தை மாற்றுவான் வேண்டி, “அக்கா! நான் தொலைதூரம் போகப் போகிறேன் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு வருந்துகிறீர் போலும்” என்று மெதுவாகப் பேச்சைத் துவங்கினார்.

திலகவதியார் அமைதியாகப் பேசினார்.

“அடிகளாரே!”

“அக்கா! என்ன இது என்னைப்போய் அடிகளே என்று அழைக்கிறீர்கள்? நான் உங்கள் தம்பி.”

“தம்ம்பி.... தங்களைத் தம்பி என்று அழைக்கும் உரிமை எனக்கு இன்னும் இருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. அதனால், அடிகளாரே என்றே அழைக்கிறேன்.”

“அக்கா! ஏன் இப்படிக் கடுமையாகப் பேசுகிறீர்கள். எந்தத் துறவியாலும் தாய்ப் பாசத்தைத் துறந்திட முடியாது. நீங்கள் எனக்குத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் இருந்து வளர்த்து ஆளாக்கிய தெல்லாம் இந்தக் கொடுமையான வார்த்தைகளைக் கேட்கவா? என்றைக்கும் நான் உங்கள் தம்பிதான். நான் உங்களைப் பிரிந்து தொலைதூரம் போவது உங்களை வருத்தத்திற்கு ஆளாக்கியிருந்தால் அந்தப் பயண எண்ணத்தையே மாற்றிக் கொள்ளுகிறேன்.”

“வாகீசா, இப்போது மட்டும் என்ன நீ என் அருகிலா இருக்கிறாய்? நீ எப்போதோ என்னை விட்டுப் பிரிந்து வெகு தொலைவு போய்விட்டாய் என்பதுதான் உண்மை நிலை. அதுதான் என் வருத்தம்.”

வாகீசர் திடுக்கிட்டுப் போனார்.

“அக்கா! இஃது என்ன வார்த்தை? நான் தங்களைவிட்டு வெகு தொலைவு போய்விட்டேனா? பெற்றெடுத்த தாய், தந்தையினும் என்னை அன்போடு வளர்த்தவர் தாங்கள் தானே? இப்போது கூட காஞ்சிபுரம் செல்லுமுன் தங்களைக் கண்டு அனுமதியைக் கோரிப் பெறவே இங்கு வந்திருக்கிறேன். ஆனால் நீங்கள்தான் என்னை அயலானைப் போல் எண்ணிப் பேசுகிறீர்கள் நடந்தும் கொள்கிறீர்கள். அக்கா! தங்கள் மனம் வருந்தும்படியாக நான் செய்த குற்றந்தான் என்ன? வந்ததிலிருந்தே பார்க்கிறேன், தங்கள் முகத்தில் மலர்ச்சியைக் காணோம். ஏன்! அக்கா, ஏன்? சொல்லுங்கள் அக்கா.” எனத் துடித்துப் போய்க் கேட்டார்.

“நம் முன்னோர்கள் காலத்திலிருந்து நாம் சைவ மரபைப் போற்றி அது தழைக்கப் பாடுபட்ட குலத்தில் வந்தவர்கள். நானும் சிவத்தொண்டு செய்வதிலேயே என்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறேன். ஆனால், நீயோ கல்வி கற்கச் சென்ற இடத்தில் வேறு சமயத்தை அல்லவா மருவிக் கொண்டாய். சமணம் நமக்கு எக்காலத்தும் ஒத்து வராத ஒரு மதம் என்பதை அறியாயா நீ?”

“அக்கா! சிறு வயதில் ஆரம்பக் கல்வியை எனக்குக் கற்பித்தவர் தாங்கள் தாம். என் ஆய்ந்தறியும் குணத்தை வெகுவாகப் பாராட்டியவரும் தாங்கள்தாம். அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சமணர்கள் பன்னூறு ஆண்டுகளாக நடத்தி வருகிறார்கள். அருகிலுள்ள சமணப் பள்ளியில் வாழும் சமணத் துறவிகளோடு பழக நேர்ந்தது. எல்லா மதங்களும் இம்மையில் இன்புற்றிருக்க வாழ்க்கை நெறிகளைச் சொல்பவைதாமே? இவற்றுள் பேதம் எங்கே வந்தது? ஏன் பிரித்துப் பேசுகிறீர்கள்?”

“வாகீசா, உன் கல்வி ஞானத்தை என்னிடம் காட்டி வாதிட வேண்டாம். நான் அடிப்படைக் கல்வியோடு நின்றுவிட்டவள். என் மதக் கொள்கையும் அப்படியே. சைவத்தையே என் அடிப்படை மதமாக ஏற்றுக் கொண்டவள். இதைப்பற்றி உன்னோடு வாதிட நான் விரும்ப வில்லை. உன்னை மக்களும் மன்னர்களும் மதிக்குமளவு மேலும் மேலும் கற்றுச் சிறப்பு எய்துவதைக் கேட்டால் நான் மகிழ்வே கொள்வேன்.

ஆனால், ஒன்றை மட்டும் உறுதியாகக் கூறுவேன். நீ காஞ்சி சென்றாலும் காசிக்கே சென்றாலும் மீண்டும் இந்த அக்காவைக் காண வேண்டுமென்று நினைத்தால் சைவனாகத் திரும்பி வா. அப்போதுதான் உன்னை நான் மீண்டும் என் தம்பியாக ஏற்றுக் கொள்வேன். அதற்கிடையில் யார் என்ன இடநூற்றாலும் அதை அவரவர் வழியில் எதிர் கொள்வோம். இதற்கிடையில் நமக்குள் சந்திப்பு என்பது வேண்டவே வேண்டாம்.

இப்போதைய சூழ்நிலையில் நீ காஞ்சி செல்ல என் அனுமதி உனக்குத் தேவையில்லை. போய் வா.”

உறுதியாக எந்தவித உணர்ச்சியையும் காட்டாமல் சொன்னார்.

விக்கித்துப் போனார் வாசீசர். இள அரத்தம் ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கையையும் முடிவையும் மாற்றிக் கொள்ள மறுத்தது. மௌனமாக ஆனால் கனத்த இதயத்துடன் துவண்டு போய்த் திரும்பி நடந்தார்.

‘நம் அக்காவா இப்படி? என் மீது எத்துணைப் பாசம் வைத்திருந்தார்! இந்த மத மாற்றம் பாசத்தையும் மீறுமளவிற்கு அவரை இப்படி மாற்றிவிட்டதா? அல்லது நான்தான் அவசரப்பட்டுத் தவறு செய்துவிட்டேனா? தாயினும் சாலப் பரிந்து என்னை ஆளாக்கிய அவர் மனதைப் புண்படுத்தி விட்டேனா?’

நொந்து போனார் வாசீசர்.

வாட்டமுற்ற வாஃசர்

தமக்கையைப் பார்க்கச் சென்று திரும்பியவரின் முகத்தில் எப்போதும் வாட்டமும் சிந்தனைக் குறிப்புமே தென்பட்டன. ஒரு துறவி இப்படி உணர்ச்சிகளுக்கு இடம் கொடுத்து வாடி இருப்பதைக் கவனித்து வியந்த அறவாழி அவரை அணுகிக் கேட்டார்.

“தலைவரே, நீங்கள் ஊருக்குப் போய்த் திரும்பியதிலிருந்து பார்க்கிறேன், மன உளைச்சலில் சிக்கியவர் போல் காணப்படுகிறீர்கள். துறவியான நீங்கள் இப்படி உணர்ச்சிகளுக்கு இடந்தரலாமா? என்ன உங்கள் சிந்தனை? சொல்லும்படியாக இருப்பின் சொல்லுங்கள்.”

“அறவாழியாரே, உங்களிடம் சொல்லாமல் நான் வேறு யாரிடம் சொல்லப்போகிறேன். நம் வேளாளர் குடி மரபினர் ஒழுகும் சைவநெறியை விட்டு நான் சமணத்தில் வீழ்ந்துவிட்டது என் தமக்கைக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதை அவர் வெளிப்படையாகவே தெரிவித்தது மட்டுமின்றி மீண்டும் நான் சைவனாக மாறினால்தான் அவரைப் பார்க்க வரலாம் என்று ஆணையிட்டுக் கூறிவிட்டார். என் மனவாட்டத்திற்கு அதுவே காரணம்.”

வாஃசருக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு நண்பர். வயதில் அவரைவிடப் பத்து வயது மூத்தவர். அவர் நண்பர் ஆன குழ்நிலை அவர்கள் இருவராலும் மறக்க முடியாதது.

வாஃசர் அந்தக் கல்லூரியில் சேர்ந்தபோது ஒரு வாட்ட சாட்டமான இளைஞர் அவருடைய கவனத்தை ஈர்த்தார். அங்கு

ஐந்தாண்டுகட்கும் மேலாகக் கல்வி பயின்று வந்திருந்தார் அவருடைய பெயர்தான் வாசீசரின் கவனத்தை ஈர்க்கக் காரணமாயிருந்தது. ஆம். அறவாழி என்ற பெயர்தான் அது.

அறிமுகமாகிப் பழகியபோது அஃது உறுதிப்பட்டது. மறைந்த தளபதி கலிப்பகையாரின் தங்கையின் கணவர் அவர். கலிப்பகையாரை மணக்கவிருந்த திலகவதியாரின் தம்பி இவர். உறுதி படாத உறவினர் நண்பர்கள் ஆகிவிட்டனர்.

“உங்கள் தமக்கையாரின் கோபத்தில் நியாயம் இருக்கிறது. நீங்கள் மதம் மாறும் முன்னும் பின்னர்த் துறவறம் ஏற்கும் முன்னும் அவரிடம் அனுமதி பெற்றீர்களா?”

“இல்லை; ஐயா, இல்லை. அவர் மறுத்துவிடக் கூடும் என்று அஞ்சியே அவரிடம் அனுமதி கோரவில்லை. அவர் அனுமதி தர மறுத்துவிட்டால் அதன் பிறகு அவர் சொல்லை மீறி அந்தச் செயலைச் செய்யும் மன உறுதி எனக்குக் கிடையாது. அதனால்தான் அவரிடம் சொல்லாமலேயே இந்த வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தேன்.”

“தமக்கையின் மேல் இவ்வளவு பாசமும் பணிவும் காட்டும் நீங்கள் அவர் மறுக்கக்கூடும் என்று தெரிந்த ஒரு செயலைச் செய்யக் காரணம் ஒன்று நிச்சயமாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறேன்.”

“ஆம், ஐயா. என் தமக்கையின் மீது நான் கொண்ட அளப்பரிய பாசந்தான் அந்தக் காரணம்.”

வாசீசர் சொன்ன பதிலைக்கேட்டு அறவாழி திடுக்கிட்டுப் போனார்.

“என்ன? என்ன? பாசத்தை விட்டொழித்துத் துறவியானதற்குத் தங்கள் தமக்கையின் மீது தாங்கள் கொண்ட பாசந்தான் காரணமா? புரியவில்லையே.”

“சொல்கிறேன், கேளுங்கள்.”

ஆழர்

கெடில ஆற்றங்கரையில் அமைந்திருந்த அந்த ஊர் ஒரு பேருருமன்று; சிற்றூருமன்று. வளத்திலும் செல்வச் செழிப்பிலும் அஃது ஒரு பட்டணத்திற்கு இணையாகச் சொல்லப் படுமளவிற்கு இயற்கை அழகும் வனப்பும் மிக்க ஊர் ஊர்.

அன்று அந்த ஊரில் அதன் பரப்பளவையும் மீறி மக்கள் நடமாட்டம் மிகுந்திருந்தது. 'வாருங்கள்; வாருங்கள். இப்போதுதான் வருகிறீர்களா?' என்று சிலர் வரவேற்பதனின்றும் வெளியூரிலிருந்து மக்கள் வந்திருப்பார்கள் என அறிய முடிந்தது. அப்படி என்னவிழா அந்த ஊரில்? ஆம் விழாதான்! ஆழர் வேளாண் தலைவர் புகழனார் இல்லத்தில்தான் அந்த விழா நடைபெறவிருந்தது.

பன்னிரண்டு வயதும் நிரம்பாத திலகவதி என்றழைக்கப்பட்ட தனது மகளை அதிகை நகர் அரசர், பல்லவ நாட்டின் தலைமைத் தளபதி கலிப்பகையாருக்குத் திருமணம் செய்ய உறுதி செய்வதற்காக அன்றுதான் நாள் குறிப்பிட்டிருந்தனர்.

தாளாற்றித் தந்த பொருட்களைத் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்து வரும் புகழனாரைப் பற்றியும் அவரது மகள் திலகவதியின் அருங்குணங்களைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டுக் கலிப்பகையாரே தமது உற்றார் உறவினர்கள் மூலம் பெண் கேட்கச் சொல்லியிருந்தார். அதனால் இருவீட்டாரும் ஒப்பி உறுதி செய்திட அன்று கூடினர்.

அரண்மனைபோல் அலங்கரிக்கப்பட்ட மாபெரும் கீற்றுப் பந்தல். தென்னை கமுகு மரங்களின் தோகைகளும் வாழை மரங்களும் பந்தலைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்தன. வீதியெங்கும் மாவிலை தென்னங் குருத்தோலைத் தோரணங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

விழாவும் குறித்த நல்லோரையில் தொடங்கியது. இரண்டு குடும்பத்துப் பெரியோர்களும் ஒப்பித் தாம்பூலம் மாற்றிக்கொண்டு உறுதி ஏற்றனர்.

என்னதான் மாவீரன் ஆனாலும் ஒரு பேரரசின் தலைமைத் தளபதியாக இருந்தாலும் தான் மணக்கப் போகும் பெண்ணின் முகத்தைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவல் தூண்டப் பெற்றவராகக் கலிப்பகையார் ஏதிலார் போல யாரும் அறியா வண்ணம் பந்தலின் புறத்தே நின்று மனையில் அமர்ந்து நலங்குச் சடங்குகளை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த திலகவதியைக் கண்டு மகிழ்ந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார்.

விழாவும் இனிதே முடிந்தது.

திலகவதி அப்போது பூப்படைந்திருக்கவில்லை.

அக்காலத்தில் மணமுடிவு செய்துவிட்ட பெண்ணை மணக்கப் போகும் மணமகன் வீட்டிற்கே அழைத்துச் சென்றுவிடுவது ஒரு சில குல மக்களின் மரபாக இருந்து வந்தது. அந்த வகையில் கலிப்பகையாரின் குடும்பத்தினர் திலகவதியை அதிகை நகர்க்குத் தங்கள் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்ல ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

வண்ணப் பட்டாடைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முத்துச் சிவிகை, காவலுக்குக் குதிரை வீரர்கள், தளபதிக்குரிய வீரப்பதாகைகள் ஏந்திச் செல்லும் காலாட்படை வீரர்கள் புடைசூழ எல்லா வகையான இன்னிசைக் கருவிகள் முழங்க அதிகை நகரமே திரண்டு வந்திருந்தது. பெற்றோரும் ஊர்ச் சான்றோரும் வழியனுப்பத் திலகவதி சிவிகையிலேறிப் புறப்பட்டாள்.

தானும் கூட வருவேன் என்ற தம்பியைத் தேற்ற முடியாமல் திலகவதி வெம்பினாள். பெற்றோர் அவனை ஒருவாறு தேற்றினர். கலக்கமுற்ற மகளுக்கும் ஆறுதல் கூறித் தேற்றினர்.

ஆட்டம் பாட்டம் குதூகலம் கும்மாளத்துடன் அதிகை மக்கள் அவர்களை எதிர் கொண்டு வரவேற்கக் கலிப்பகையார் வாராதது கண்டு அடங்கி அமைதியாயினர். ஏன்? ஏன்? எங்கே? எங்கே? என்று ஒருவர்க்கொருவர் வினவிக்கொண்டனர்.

நடந்தது இதுதான்.

முதல் நாள் காஞ்சியிலிருந்து ஓர் இளைய தளபதி அதிகைக்கு வந்திருந்தான். அவன் கொண்டு வந்த செய்தி: மாமன்னர் சிம்மவிஷ்ணு பல்லவர் சேரனோடு போர் மேற்கொள்ள வேண்டிய சூழல் உருவாகி இருந்தது. அதனால், தலைமைத் தளபதியை உடனடியாகக் காஞ்சிக்கு வரும்படி மன்னன் ஆணை அனுப்பியிருந்தான்.

மன்னனின் ஆணைக்கு முன் மணவினைகள் குறுக்கீடு ஆக முடியுமா? அடுத்த அரை நாழிகைக்குள் அவன் தன் தேரிலேறிக் காஞ்சிமாநகரை நோக்கிப் பறந்துகொண்டு இருந்தான்.

மக்களுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தாலும் மன்னன் ஆணையை அறிந்து அமைதி கொண்டனர். ஆயினும் திலகவதியை முறைப்படி தங்கள் வீட்டிற்குள் அழைத்துக் கொண்டனர்.

காஞ்சியில்

அத்தாணி மண்டபத்தில் பாண்டிய, சோழ, ஈழ, கிழைச்சாளுக்கிய மன்னர்களும் அமைச்சர்களும் தலைமைத் தளபதி கலிப்பகையாரும் மற்ற தளபதிகளும் சேர நாட்டினோடு நிகழ்த்தப் போகும் போர்முறைகளைப் பற்றி ஆலோசனை செய்யக் கூடியிருந்தனர். மன்னன் சிம்மவிஷ்ணு பல்லவனும் இளவரசன் மகேந்திரனும் வந்து சேர்ந்தனர். விவாதங்கள் தொடங்கின.

இறுதியாகக் கலிப்பகையாரும் இளவரசன் மகேந்திரனும் இணைந்து படை நடத்திச் செல்வார்கள் என முடிவெடுத்தனர். தம்மோடு இளவரசர் வரப்போகிறார் என்று கலிப்பகையாரும் மூத்த தளபதியோடு போருக்குச் செல்லப் போகிறோம் என்று இளவரசனும் மகிழ்ந்தனர்.

பின்னர்த் தளபதியும் இளவரசனும் தனிமையில் எந்தெந்தப் படைப்பிரிவுகள் யார் யார் தலமையில் இயங்க வேண்டும்? எப்படி? எப்படி? நேரத்திற்கு ஏற்பப் படைகளை நகர்த்த வேண்டும்? என்றெல்லாம் விரிவாகத் திட்டங்கள் வகுத்தனர்.

“தளபதியாரே, சேரர்களின் படை வலிமை இப்போது எவ்வாறு உள்ளது? ஒற்றர்கள் கொண்டுவந்த செய்தி என்ன?”

“இளவரசே, சேரர்கள் இன்னும் தங்களை இமயம் வென்ற சேரலாதனாகவும் செங்குட்டுவனாகவுமே எண்ணிக் கொண்டு இருக்கின்றனர். ஆனால் பாண்டியரும் சோழரும் கூட அவர்கள் பக்கத் துணையாக இல்லாத பரிதாபத்திற்குரியவர்கள் என்பதுதான் உண்மையான நிலை.

அத்தாணி மண்டபத்தில் பார்த்தீர்களே, அவர்கள் நம் பக்கந்தான் இருக்கிறார்கள்.

நமக்கு நண்பர்களாக விளங்கிய களப்பிரர்கள் பலங்குன்றிய நிலையில் சேர சோழ பாண்டியர்கள் தங்கள் தங்கள் நாடுகளைச் சிறுகச் சிறுக மீட்டு வந்தனர். ஆனால், தங்கள் தந்தையார் அருகிலிருந்த சோழ பாண்டியரை வென்று தொண்டை நாட்டோடு சேர்த்துக் கொண்டு மாமன்னர் ஆகிவிட்டார். இந்தப் பக்கம் கீழைச் சளுக்கியரும் வீழ்ந்துபட்டனர். சேர நாடும் சேர்ந்துவிட்டால் தமிழகமே நம் கையில் வந்துவிடும்.”

“பிறகென்ன? மேலைச் சளுக்கியர்தாம் எஞ்சுவர். பிறகு கலிங்கம் விந்தியத்திற்குத் தெற்கில் உள்ள அத்தனை நாடுகளும் பல்லவர் ஆட்சிக்குள் அடங்கிவிடும்.”

“இளவரசே, முதற்போரைத் துவக்குமுன் நாட்டை விரிவாக்கும் கனவு தங்கள் மனத்தில் விரிவடைந்து விட்டதே. நீங்கள் பல்லவ குலத்தின் மாமன்னராகத் திகழ வேண்டும் என்ற அந்தக் கனவு உங்கள் கண்களில் ஒளிர்வதை என்னால் காண முடிகிறது.”

“தளபதியாரே, எப்போது படைகள் புறப்படப் போகின்றன?”

“இன்னும் ஏழே நாட்கள்தாம். முதலில் தகடூர், பின்னர்க் கொல்லிமலை, கருஆர், இப்படி வரிசையாகப் போர்ப்பயணம் தொடரும். நாம் நாளையே படைப்பயிற்சியைத் துவக்குவோம்.”

அதிகையில் தான் வாழப்போகும் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்த போது கலிப்பகையார் இல்லாமற்போனது திலகவதியின் மனத்தில் ஏமாற்றத்தையோ வருத்தத்தையோ ஏற்படுத்த வில்லை. அதற்குகந்த பருவ மலர்ச்சியையும் மனப் பக்குவத்தையும் அவள் எய்தாததுதான் காரணம். ஆனாலும் புகுந்த வீட்டில் இயல்பாகவே அன்புடன் பழக ஆரம்பித்து விட்டாள்.

திலகவதி பழகும் நேர்த்தியைக் கண்டு பெரியோர் இளைஞர் சிறுவயதினர் அனைவரும் மகிழ்ந்து அவளோடு அன்புடனும் அரவணைப்புடனும் நெருங்கிப் பழகினர்.

அந்த இல்லத்தின் சுவரில் கண்ணில் படுமாறு கலிப்பகையாரின் கம்பீரமான ஓவியம் ஒன்று மாட்டப் பட்டிருந்தது. அதைக்கண்ட திலகவதி, கலிப்பகையின் தங்கை குமுதத்திடம் கேட்டாள்.

“இந்த ஓவியத்தில் இருப்பவர் யார்?”

எல்லோரும் கலகலவெனச் சிரித்தனர். பிறகு, குமுதம் திலகவதியிடம் கேட்டாள்.

“திலகா! உன்னைத் திலகா என்று அழக்கலாமா?”

“உங்கள் விருப்பம் அதுவானால் அப்படியே அழையுங்களேன். ஆனால் என் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் சிரிக்கிறீர்களே!”

“சொல்கிறேன். நீ மணக்கப் போகிறவரைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாததுபோல் பேசுகிறாயே, அதனால்தான் சிரித்தோம்.”

“உண்மையிலேயே எனக்குத் தெரியாது. அவரை நான் முன்னதாகப் பார்த்ததே இல்லை. அதனால்தான் கேட்டேன். நீங்களானால் சிரிக்கிறீர்களே!”

“அப்படியா? அண்ணன், உன்னைப் பார்த்ததாகச் சொன்னாரே. உன் அழகை ஓயாமல் புகழ்ந்து புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாரே. நாங்கள் போதும் போதும் என்று சொன்ன பிறகுதான் தன்னிலை அடைந்து, பின் நாணி நிறுத்திவிட்டார். அந்த அளவுக்கு நீ அவரைக் கவர்ந்திருக்கிறாய். என் அண்ணன் வாள் எடுத்தால் வையம் நடுங்கும். அப்படிப் பட்டவர் உன் அழகில் தன்னை மறந்தார் என்றால் நீ கொடுத்து வைத்தவள்தான்.”

அங்கே, போர்முனையில் கலிப்பகையார் தன்னையே மறந்து போரில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

இங்கே, திலகவதி பூப்படைந்தாள்.

செய்தி ஆழருக்குச் சொல்லி அனுப்பப்பட்டது. புகழனார், மாதினியார், மருள்நீக்கி, இன்னும் சில ஊர்ப் பெரியவர்கள் அதிகைக்குச் சென்று திலகவதியைப் பார்த்துவிட்டுப் புறப்படுமுன் கலிப்பகையின் பெற்றோரிடம்,

“திலகவதிக்கு மஞ்சள் நீராட்டு நடத்திட வேண்டும். அதை எங்கள் வீட்டில் ஆழரிலேயே நடத்த எண்ணியுள்ளோம். அதனால் திலகவதியை அழைத்துச் செல்ல அனுமதிக்க வேண்டும்,” என்று கேட்டனர்.

“ஆஃகா, அதற்கென்ன? அவள் உங்கள் மகள்; இந்த விழா உங்கள் வீட்டில் நடத்தப்படுவதுதான் சிறப்பாக இருக்கும். உங்கள் மனம்போல் செய்யுங்கள். திலகாவை அழைத்துச் செல்லுங்கள்,” என்று மன மகிழ்வோடு ஒப்புதல் அளித்தனர் கலிப்பகையின் பெற்றோர்.

கலிப்பகையாரின் வீட்டினர் அனைவரும் அவளைச் செல்லமாகத் ‘திலகா! திலகா!’ என்றழைத்து ஒட்டிப் பழகுவதைக் கண்டு, திலகவதியின் பெற்றோர் மகிழ்ந்து போயினர். அவளை ஆழருக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

ஆழரில் மீண்டும் விழா

திருமண உறுதி செய்யும் நிகழ்ச்சி முன்பு எத்துணைச் சிறப்பாக நடந்ததோ அதனினும் மிகச் சிறப்பாக கோலாகலமாக நடத்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

பெண்கள் மட்டுமே முன்னிருந்து செய்ய வேண்டிய சடங்குகள் எல்லாம் முடித்த பின்னர்ப் பெண்ணைப் பல்லோரும் கூடிய அவையில் ஒரு பலகையில் அமரச் செய்து நலங்கு நடந்து கொண்டிருந்தது.

மருள்நீக்கி தன் அக்காளின் அருகே வந்து நின்று கொண்டு நிகழ்ச்சிகளை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். ஒரு முதிய மாது வேடிக்கையாகக் கேட்டாள்.

“தம்பி, மருள்நீக்கி. இப்போது உன் அக்காவின் பக்கத்திலேயே இருக்கிறாயே, அவள் கணவன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டால் என்ன செய்வாய்? நீ போய் ஆண்களோடு உட்கார்ந்துகொள்.”

மருள்நீக்கியின் முகம் சுருங்கி விட அவன் அழும் நிலைக்கு வந்து விட்டான், ஆனால்,

“அத்தை! தம்பி இங்கேயே இருக்கட்டும்.”

திலகவதி மென்மையாகத்தான் சொன்னாள்; ஆனால் அதில் தொனித்த அழுத்தம் அவளை அனைவரும் வியப்புடன் பார்க்க வைத்தது.

வரிசை வரிசையாய் வந்து பெண்கள் நலங்கிடும்போது அவள் முகத்தில் வியர்வையோடு மஞ்சளும் சந்தனக்குழம்பும் வழிந்து அவளை வருத்துவதைக் கண்ட மருள்நீக்கி அவ்வப்போது தன் மேல் துண்டால் அவளுடைய முகத்தை மெல்லத் துடைத்துவிட்டான். அஃது அவர்கள் இருவரின் உள்ளங்களில் பொழிந்த 'பாசமழை'யின் வெளிப்பாடு.

விருந்து முடிந்து அனைவரும் விடைபெற்றுச் சென்றுகொண்டு இருந்தனர். தொலைதூரத்திலிருந்து வந்த உறவினர்கள் தவிர்த்து அனைவரும் சென்று விட்டனர். கலிப்பகையாரின் பெற்றோரும் நெருங்கிய உறவினர்களும் விடைபெறும் நேரம் வந்தது. புகழனாரும் மாதினியாரும்,

“திலகவதி- உங்கள் திலகா- இன்னும் சிலநாட்கள் எங்களோடு இங்கேயே இருக்கட்டும். வெளியூரிலிருந்து வந்த உறவினர் அவள் இங்கே இருப்பதை விரும்புவார்கள். நீங்கள் அனுமதிக்க வேண்டும்,” என்று கேட்டனர்.

“ஐயா, அனுமதி அது இதுவென்று இதென்ன பேச்சு? அவள் உங்கள் மகள்! இங்கேயே சீராடிவிட்டு வரட்டும். கலிப்பகையும் இப்போது இல்லை. பிறகு நாங்கள் வந்து அழைத்துப் போகிறோம்.”

“இல்லை, இல்லை. நாங்கள் எம் மகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறோம். அதுதான் முறையும் கூட,” என்றார் புகழனார்.

போர்முனை

பல்லவப் பெரும்படை கலிப்பகை, மகேந்திரன் இவர்கள் தலைமையில் திட்டமிட்டபடி முதலில் சேரர் வசம் இருந்த கொங்குப் பகுதிகளை ஒவ்வொன்றாய் வென்று வெற்றிக்கொடி நாட்டிக் கொண்டு முன்னேறிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. வெற்றிக் களிப்பில் மிதந்தபடி வீரர்களும் தளபதியும் இளவரசனும் களைப்பறியாது ஒவ்வொரு முறையும் புது சக்தி பெற்றதாக உணர்ந்தார்கள். உற்றார் உறவினர் காலம் நேரம் எதையும் அவர்கள் சற்றும் கருதினார்கள் இல்லை.

இருபது மாதங்கள் ஓடிவிட்டன; ஆனால், போர் முடியவில்லை; தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தது.

தனிமை நேரும்போது கலிப்பகை மனத்தில் திலகவதியின் முகம் நிழலாடும்.

‘என்னை நினைப்பாளோ? காதல் முகிழும் பக்குவம் அடைந்திருப்பாளோ? யாருடைய வீட்டில் இருப்பாள்? அவளைக்காண என்றும் இல்லாமல் என் மனம் அலைபாய்கிறதே. இதுதான் காதலா?’

சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

“என்ன தளபதியாரே, அடுத்த போர் வியூகத்தை எப்படி அமைக்கலாம் என்று சிந்திக்கத் தொடங்கி விட்டீர்களா?”

மகேந்திரன் கேட்டான்.

தனது திருமண உறுதி விழாவைப் பற்றி அவன் மன்னரிடமும் ஆட்சியாளர் யாரிடமும் எதுவும் கூறவேயில்லை.

“ஆ...ஆ...ஆம்.” என்று மழுப்பிவிட்டான். பின்னர்ப் பழைய நிலைக்கு வந்து இளவரசனோடு போர் முறைகள் பற்றி இயல்பாகப் பேச ஆரம்பித்து விட்டான்.

பாசறைகளைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்து வீரர்களின் உற்சாகத்தைக் கண்டு இருவரும் மகிழ்ந்தனர்.

அடுத்த இலக்கு தொண்டித் துறைமுகம். இத்தனை தோல்விக்குப் பின்னும் சேரர் படை சற்றும் துவண்டுவிடாததைக் கண்டு இருவரும் வியந்து போயினர். கலிப்பகை சொன்னார்

“இளவரசே, இத்துறைமுகப் பட்டினம் மலையும் காடுகளும் சூழ்ந்த இயற்கை அரண் கொண்டது. நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். எடுத்து வைக்கும் எந்த ஒரு தவறான அடியும் நம்மைத் தோல்விப் பாதைக்குள் தள்ளிவிடும்.”

மேலும் அவர் சொன்ன போர் வியூகத்தையும் எச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளையும் மகேந்திரன் உன்னிப்பாகக் கேட்டுக்கொண்டான்.

வெள்ளத்தில் வந்த வீரன்

மேலும் மாதங்கள் பறந்தன. ஆனால், போர் முடியவில்லை. நீண்டு கொண்டே போனது.

ஆனை மலையை அடுத்த உம்பற்காடு, இயற்கையாய் அமைந்த அடர்ந்த காடு மலையுடன் கூடிய அரணோடு அமைந்தது. பழங்காலம் தொட்டு யானைப் படையின் வலிமை சேர்ந்திருந்ததால் அந்தப் பகுதியை எளிதில் கவர்ந்திடலாம் என்ற எதிரிகளின் எண்ணம் பெரும்பாலும் அவர்கட்கு எதிராக மாறித் தோல்வியையே தந்தது என்பதுதான் வரலாறு சொல்லும் உண்மை.

இறுதியாக, மகிழ்ச்சியோடு கொண்டாட முடியாத ஒரு வேதனையான வெற்றிதான் கிட்டியது.

ஆம்! உம்பற்காடு பல்லவர் வசமானது; ஆனால், இணையற்ற வீரனும் தளபதியுமான கலிப்பகை அப்போரில் வீர மரணம் அடைந்தான்!

மார்பில் பகைவனின் வேல் பாய்ந்து மரணக் காயம் பட்டுக் கலிப்பகையார் மண்ணில் சாய்வதைப் பார்த்த வீரன் ஒருவன் ஓடிவந்து தாங்கிக்கொண்டான். அவ்வீரனும் உடலெங்கும் புண்ணாகியிருந்தும் சற்றும் தளர்ச்சி அடையாமல் தன் தளபதிக்கு உதவும் முயற்சியிலேயே கருத்தாக இருந்தான். மூச்சு வாங்கக் கலிப்பகை அவனிடம் பேசினான்.

“நீ..நீ..அதிகைநகர் வீரன்தானே”

“ஆம், தளபதியாரே,”

“நான் சொல்வதைக் கேள். நான் இனி உயிர் பிழைக்க மாட்டேன். குறுக்கே பேச வேண்டாம். நீ உடனே எப்படியாகிலும் ஆமுருக்குச் செல். அங்கே அவ்வூர்த் தலைவர் புகழனாரைக் கண்டு என் இறுதியைத் தெரிவித்திடு. அரசு முறைப்படி என் மரணம் பற்றி அவர்களுக்குத் தெரிய சில மாதங்கள் ஆகிவிடும். விரைந்து செல். என்னை இந்த நிலையில் விட்டுப் போகிறோமே என்று தயங்காதே. போ.”

அந்த வீரன் ஓடி மறைந்த சிறிது நேரத்தில் அங்கே மகேந்திரன் ஓடோடி வந்தான். ஆனால் கலிப்பகையின் புகழுடம்பைத்தான் காண நேர்ந்தது.

புகழனார் வழக்கம்போல் தன் வயற்காட்டுக்குச் சென்றார். அங்கு நடக்கும் பணிகளைப் பார்வையிட்டு, இனி மறுநாள் நடக்க வேண்டிய வேலைகளுக்கான உத்தரவுகளைத் தந்தார். பின்னர், ஆட்களை அனுப்பிவிட்டுப் பொழுது சாய்ந்தவுடன், வழக்கம்போல் ஆற்றில் இறங்கிக் குளிக்கலானார்.

அன்று ஆற்றில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தாலும் பழக்கத்தின் காரணமாக ஆற்றுக் குளியலைத் தவிர்க்க மனமின்றிச் சற்றுக் கரையோரமாகவே குளித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது...

ஏதோ அவரது காலில் தட்டுப்பட்டதுபோல் உணர்ந்தார். அடுத்து யாரோ தன் காலைப் பற்றுவது போலிருந்தது. உற்றுப் பார்த்தார். ஒரு மனிதன்!

ஆற்று வெள்ளத்தில் சிக்கி அடித்து வரப்பட்டவன் போலும்? அவனைத் தன் பலம் கொண்ட மட்டும் பற்றி இழுத்தார். ஆ..! அவன் உளிரோடுதான் இருக்கிறான்! அவன் அசைவுகள் அவனைக் கரையேற்ற அவர் செய்யும் முயற்சிக்கு உதவுவனவாகவே இருந்தன.

அவனது உதவியும் அவரது முயற்சியும் சேர, அவனை இழுத்து வந்து கரை சேர்த்தார். அவன் மயங்கிச் சாய்ந்தான்.

அந்த மங்கலான ஒளியிலும் அவன் ஒரு போர் வீரன் எனபதைக் கண்டுகொண்டார். ஒரு போர் வீரன் இங்கே எப்படி..? அந்த நினைப்பைத் தவிர்த்து அவனைக் காப்பாற்றுவதில் கவனம் செலுத்தினார். அவன் குடித்திருந்த நீரை வெளியேற்றி அவனுடைய மயக்க நிலையை மாற்றினார். அவ்வீரன் பெரிதும் முயன்று கண்களைத் திறந்தான். புகழனாரை உற்றுப் பார்த்தவன் திடுக்கிட்டான். மிகவும் முயன்று ஒவ்வொரு வார்த்தையாகப் பேசினான்.

“ஆ! ஐயா, நீங்களா? உங்களைக் காணத்தான் போர் முனையினின்றும் போகவிருக்கும் என் உயிரைப் போகாமல் பிடித்துக்கொண்டு இந்தக் காட்டாற்று வெள்ளத்தையும் எதிர்கொண்டு வந்து சேர்ந்தேன்.”

புகழனார் அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தார். அவன் உடலில் நிறைய வெட்டுக்காயங்கள். இவ்வளவு காயங்களுடன் ஒருவன் சாதாரண நிலையில் இருந்திருந்தால் உயிரோடு இருக்க முடியாது. ஆனால், இவனோ தன் முழு சக்தியையும் திரட்டி உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு வந்ததுமல்லாமல் ஆற்று வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்து போகாமல் தப்பித்தும் வந்து சேர்ந்திருக்கிறான். அந்நிலையிலும் தன்னைப் பார்க்க வந்ததாகவும் சொல்கிறானே! வியந்தார்.

“வீரனே, உனக்கு உடனடியாக மருத்துவச் சிகிச்சை தேவை. ஊரிலுள்ள மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்கிறேன்.”

“இல்லை, ஐயா! எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் இன்னும் சிறிது நேரம்தான் உயிருடன் இருப்பேன். அதற்குள் நான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி விடுகிறேன். என்னைப் பேச விடுங்கள். ஐயோ. அந்தச் செய்தியை நான் எப்படிச் சொல்வேன்? ஐயா! நம் தளபதி கலிப்பகையார் போரில் வீர மரணம் அடைந்துவிட்டார். இந்தச் செய்தியைத் தங்களுக்குச் சொல்லச் சொல்லிவிட்டுத்தான் அவர் தன் இறுதி மூச்சை விட்டார்.”

இதைச் சொன்ன மறுகணம் அவ்வீரனின் மூச்சும் நின்றது.

இடியென இறங்கிய அந்தத் துன்பியல் செய்தியைக் கேட்டுப் புகழனார் கல் மரம்போல் ஒரு கற்பாறை மேல் அமர்ந்துவிட்டார். அப்போது மேலும் கரைபுரள எழுந்த பெருவெள்ளம் அந்த வீரனின் உடலை ஆற்றோடு அடித்துக்கொண்டு போயிற்று.

உயிர் இருந்தும் உணர்வு இல்லாதவராய் நிகழ்வதெதையும் அறியாதவராய் நெடுநேரம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தார். மீண்டும் முயன்று உணர்வு பெற்றவர் தன் மகளின் வாழ்வு தொடங்குமுன்பே முடிந்திட்ட கொடுமையைக் கேட்டு அவரால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

தட்டுத் தடுமாறி எழுந்தவர் மிகவும் முயன்று தள்ளாடித் தள்ளாடித் தன் வீடு நோக்கி நடந்தார். வீட்டில் நுழைந்த கணவரின் முகத் தோற்றத்தைக் கண்ட மாதினியார் திடுக்கிட்டுத் துடித்துப் போனார்.

“ஐயனே, என்ன நேர்ந்தது? ஈதென்ன கோலம்? ஏன் இப்படித் துவண்டுபோய் வருகிறீர்கள்?”

“மாதினியாளே! எப்படிச் சொல்வேன் அந்தக் கொடுமையை? நம் மகள் திலகவதியின் வாழ்வில் இடி விழுந்துவிட்டதே... போருக்குப் போன கலிப்பகை, அங்கு வீர மரணம் எய்திவிட்டாராம். ஐயோ! என் இதயமே வெடித்துவிடும் போலிருக்கிறதே; இதை நான் அவளிடம் எப்படித் தெரிவிப்பேன்?”

இதயம் வெடித்துவிடும்போல் இருக்கிறதென்று சொன்ன புகழனாரின் இதயம் உண்மையாகவே வெடித்துவிட அவர் வேர் அற்ற மரம்போல் அப்படியே தரையில் சாய்ந்தார். தன் கண்ணெதிரிலேயே தன் கணவர் உயிர் நீத்ததைக் கண்ட மாதினியார், “ஐயா!” என்று அலறியபடி அவர்மேல் சாய்ந்தார் அப்படியே மாய்ந்தார்.

திலகவதியும் மருள்நீக்கியும் அருகாமையிலிருந்த சிவன் கோவிலுக்குச் சென்றுவிட்டு வீடு திரும்பினார்கள். இங்கே நிகழ்ந்த எதையும் அறியாத திலகவதி வீடு இருளில் மூழ்கியிருந்ததைக் கண்டு வியந்தாள். எப்போதும் பொழுதோடு வெளியில் விளக்கேற்றி வைக்கும் வழக்கமுள்ள தன் தாய் இன்றைக்கு இவ்வளவு இருண்ட பின்பும் மாடத்தில் ஏன் விளக்கை ஏற்றி வைக்கவில்லை? தன் வாழ்க்கையில் இருள் சூழ்ந்துவிட்டதைச் சற்றும் அறியாத திலகவதி, விளக்கு ஒன்றை ஏற்றி வந்து தாயையும் தந்தையையும் தேடினாள். நடுக் கூடத்தில் தந்தை மல்லாந்து சாய்ந்திருக்க அவர் மார்பின் மேல் கவிழ்ந்து அசைவற்றுக் கிடந்தாள் தாய்.

சிறிது நேரத்தில் அவளுக்கு நிலைமை விளங்கி விட்டது. தாயும் தந்தையும் மரணமுற்றுவிட்டனர். ஆனால், ஏன்? எப்படி?

வீரிட்டு அலறிய திலகவதியின் குரல் கேட்டு ஓடோடி வந்தான் மருள்நீக்கி. ஆனால், அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அக்காவோடு சேர்ந்து அவனும் அழுதான்.

கூக்குரல் கேட்டு அக்கம் பக்கத்திலுள்ளோர் ஓடி வந்து கூடிவிட்டனர். இந்த நடக்கக் கூடாத நிகழ்ச்சியைக் கண்டவர் பதைத்தனர். என்ன செய்ய முடியும்? ஊருக்கும் உறவுக்கும் ஆட்கள் மூலம் செய்தி அனுப்பப்பட்டது.

அதிகையிலிருந்து கலிப்பகையாரின் குடும்பத்தினர் வந்து சூழ்ந்து திலகவதியையும் மருள்நீக்கியையும் அணைத்து ஆறுதல் கூறித் தேற்றினர்..ஆனால், அந்தோ! தேற்றப்பட வேண்டியவர்களில் தாமும் அடங்குவோம் என்பதை அப்போது அவர்கள் அறியார்கள்.

கரும காரியங்கள் முடிய ஒரு திங்களுக்குமேல் ஆகிவிட்டது. சிறுவர்களின் துக்கத்தை மாற்ற வேண்டி அவர்கள் இருவரையும் அதிகை நகருக்குக் கூட்டிச் சென்றுவிட்டனர். மேலும் ஒரு திங்கள் ஆனது.

திலகவதியின் தீர்மானம்

வேதனையின் வெப்பம் இன்னும் தணியாத நிலை. அடுத்த பேரிடி காஞ்சியில் இருந்து ஒரு வீரன் மூலம் வந்தது. வந்த வீரன் கலிப்பகையாரின் வீடு எங்கிருக்கிறது என்று கேட்டு அவருடைய வீட்டைச் சென்று அடைந்தான்.

வெளியில் சென்றுவிட்டு வீட்டுக்குள் நுழையப்போன கலிப்பகையாரின் தந்தை, தன்னை நோக்கி வந்த அந்த வீரனை என்ன என்று வினவும் குறிப்போடு நோக்கினார். அந்த வீரன் வாடி வதங்கி நடைப்பிணம் போல அவருடைய நெருங்கினான்.

“ஐயா, நான் காஞ்சியிலிருந்து வருகிறேன். தளபதி கலிப்பகையாரின் இல்லம்...” என்று இழுத்தான்.

“ஆம் தம்பி, இது கலிப்பகையாரின் இல்லந்தான். நான் அவருடைய தந்தை. காஞ்சியிலிருந்தா வருகிறீர்கள்? வாருங்கள்; அமருங்கள்.”

“ஐயா, நான் அமர வரவில்லை. ஐயோ! அதை எப்படிச் சொல்வேன்? தங்கள் மகன் போரில் வீரமரணம் எய்தி அமரராகிவிட்டார். மாமன்னர் இந்தச் செய்தியை உங்கட்குச் சொல்ல என்னை அனுப்பியுள்ளார்.”

அதிர்ந்தார் பெரியவர். ஆனால், அடுத்த நொடியில் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக்கொண்டு,

“வீட்டுக்கு ஒரு மகன்...நாட்டுக்காகப் போரிட்டு உயிரை விட்டுப் புகழுடம்பு எய்திவிட்டான்.” மெள்ளச் சொன்னார்.

வீட்டில் துக்கம் சூழ்ந்தது. ஆனால் கலிப்பகையாரின் பெற்றோர் மட்டும்,

“இங்கு யாரும் அழக்கூடாது. அவனுடைய மரணம் பற்றிப் பெருமை கொள்ளுங்கள். அவன் எய்திய புகழை மட்டுமே நினையுங்கள்,” என்று தங்கள் துக்கத்தை மனத்தில் புதைத்து மற்றவர்க்கு ஆறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்தனர்.

இந்தச் செய்தியைச் செவியுற்ற திலகவதி, துடிதுடித்துப் போனாள். பெற்றோரை இழந்து அந்தத் துக்கம் மனத்தைவிட்டு நீங்காத நிலையில், தன்னை மணக்க வருவார் என்று எதிர் பார்த்த மணமகனும் இறந்து போனாரா? இஃதென்ன சோதனை? இனித் தான் எதற்காக, யாருக்காக உயிர் வாழ வேண்டும்? தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ள மனத்திற்குள்ளாகவே உறுதி மேற்கொண்டாள். அவளும் அழவில்லை. ஆனால்.... அக்காவின் முகத்தில் தென்பட்ட இறுக்கத்தைக் கண்டு மருள்நீக்கி பயந்து போய் வெதும்பினாள். அதை அந்த இல்லத் தலைவரும் கவனித்துவிட்டார்.

சிறு வயதிலிருந்தே இயல்பாகவே அறிவுக் கூர்மை வாய்க்கப் பெற்ற திலகவதி, மங்கைப் பருவம் எய்திய பின், மேலும் ஆழ்ந்து ஆய்ந்திடும் திறனும் பெற்று விளங்கினாள். அதனால் தன் வாழ்வின் நிலையையும் தெளிவுற முடிவு செய்து கொண்டாள்.

துக்கத்தின் பிடியில் அனைவரும் தூக்கத்தை இழந்திருந்தாலும், உணர்வுகள் மரத்துப் போய் அனைவரும் அயர்ந்து கிடந்தனர். நடு இரவில், திலகவதி மெள்ள ஓசை எழுப்பாமல் எழுந்தாள். மெதுவாய் நடந்து போய் வீட்டின் பின் கதவைத் திறந்தாள். மேலும் தோட்டத்தின் வழியாக நடந்து புறக்கடை மதிலின் கதவை நெருங்கிப் பின்கதவையும் திறந்துகொண்டு வெளியேறினாள்.

வெளி வயற்காட்டில் ஒரு பெருங்கிணறு- அதன் கைப்பிடிச் சுவரைப் பற்றி உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள். நீர் நிறைந்து ஆழமாகத் தெரிந்தது. முந்தானையை இடுப்பில் செறுகிக் கொண்டு கைப்பிடி சுவரின் மேல் ஏறிவிட்டாள். கைகூப்பி ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கும்பிட்டாள். அடுத்த கணம் கிணற்றுக்குள் பாய எத்தனித்தபோது, “அக்கா..அ..அ..” என்ற அலறல் கேட்டுத் திரும்பினாள். தன் கைகளையும் கால்களையும் யாரோ பற்றிக்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாள்.

“மகளே திலகவதி, மிக புத்திசாலியான நீ இப்படி ஒரு முடிவை எடுப்பாய் என்று நான் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனாலும் உன் முகத்தில் தெரிந்த தீவிரம் என்னைச் சற்றே அச்சுறுத்தியது. மருள்நீக்கியை எழுப்பிக்கொண்டு உன்னைப் பின் தொடர்ந்தேன். நீ உன்னை மாய்த்துக்கொண்டால் இவ்வூரும் உலகமும் என்னைப் பற்றி என்ன சொல்லும்? தன் வீட்டுக்கு வரவேண்டிய பெண்ணைக் காப்பாற்றி வளர்க்கத் திறமில்லாத கடையன் என்று தூற்றாதா? எனக்கும் ஒரு மகள் இருக்கிறாள். அவளோடு உன்னையும் என் மகளாகப் பேணி வளர்த்து என் மகன் கலிப்பகையினும் சிறந்த ஒருவனுக்கு மணமுடித்து உன் வாழ்வில் ஒளி விளங்கச் செய்வேன். வா மகளே வா”

“ஐயா, உங்கள் அன்பை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் என் நிலையையும் கருத்தையும் சற்றுக் கேளுங்கள். என் தாய் தந்தையரும் உறவினரும் நீங்களும் உங்கள் உறவினரும் உங்கள் மகனுக்கே என்னை மணமுடிக்க உறுதி செய்தீர்கள். அந்த வகையில் அந்தக் கணமே என் உயிர் அவருக்கு உரித்தாகியது. ஆகவே, அந்த உயிரை அவருடன் சேர்ப்பதே என் உறுதியான முடிவு. அதனைத் தடுக்க வேண்டா.”

கை கூப்பி அவரைத் தொழுதாள். அக்காவின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதுகொண்டிருந்தான் மருள்நீக்கி.

அந்த நள்ளிரவிலும் இச்செய்தி பரவிவிட, அங்கு ஆண்களும் பெண்களுமாகப் பெருங்கூட்டம் கூடிவிட்டது. ஒவ்வொருவரும் அவரவர்க்குத் தோன்றியவாறு அவட்கு ஆறுதல் கூறிச் சாகும் எண்ணத்தை விட்டுவிடக் கோரினர்.

“சான்றோரே, அன்னையரே, என்னைப் பொருத்தவரை திருமண உறுதியை, முடிந்து போன திருமணமாகவே மனமார ஏற்றுக்கொண்டேன். இவ்வுயிரை அவரோடு சேர்க்க வேண்டும் என்ற என் எண்ணத்தில் எந்த மாற்றமுமில்லை. மாற்ற முயலவும் வேண்டாம். மன்னியுங்கள்.”

அவளின் உள்ள உறுதியைக் கண்டு வாயடைத்துப் போனார்கள். அப்போது மருள்நீக்கி தன் அக்காவைப் பார்த்துப் பேசினான்.

“அக்கா! நான் சிறுவன். நான் சொல்வதையும் கேளுங்கள். குழந்தைப் பருவத்தில் தாயிடம் பாலருந்திய வேளை போக மற்ற நேரங்களில் உங்களுடன்தான் நான் இருந்தேன். அச்சிறுபோதிலிருந்தே, தாய்க்குத் தாயாகத் தந்தைக்குத் தந்தையாக இருந்து என்னைப் பாசத்தோடு வளர்த்தீர்கள். நானறிந்த தெய்வமும் நீங்கள்தான். நீங்கள் மரணத்தைத் தழுவுப்போவது உண்மையானால் உங்களைப் பிரிந்து நான் மட்டும் உயிரோடு இவ்வுலகில் தனியாக இருந்திடுவேனா? உங்களுடனேயே- இல்லையில்லை, உங்களுக்கு முன்பாகவே நான் இறந்துவிடுகிறேன். என் மரணத்தை உறுதி செய்து கொண்ட பின், நீங்கள் உங்கள் முடிவுப்படி செய்யுங்கள்.”

“தம்பீ..இ..இ..என்ன வார்த்தையடா சொன்னாய்? இந்தச் சிறு வயதில் மாண்டுபோகவா என் உயிருக்குயிராய் நான் உன்னை வளர்த்தேன்?”

“உங்களைப் பிரிந்து என்னால் வாழ முடியாது அக்கா; வாழவும் மாட்டேன். இதுவும் உறுதி”

இருவரும் இறுகத் தழுவிக்கொண்டு வெகு நேரம் அழுதார்கள். பெரியவர் ஒருவர் பேசினார்.

“குழந்தைகளே, நீங்கள் யாரும் சாக வேண்டாம். வருங்காலத்தில் சாதிக்க வேண்டியவை நிறைய இருக்கக் கூடும். எப்படி வாழ வேண்டும் என்று சிந்தித்து முடிவெடுங்கள். அதை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.”

திலகவதி, தன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள். தம்பியின் கண்ணீரையும் துடைத்துவிட்டாள். அவள் ஏதோ முடிவெடுத்துவிட்டாள் என்று எல்லாரும் உணர்ந்தார்கள். அவள் மெள்ள, ஆனால் உறுதியாகப் பேசினாள்.

“என் தம்பி உயிர் வாழ வேண்டும். அதற்காக நான் வாழ்வேன். நம் சைவ நெறியில் பெண்கள் துறவு மேற்கொள்ளும் வழக்கமில்லை. ஆனாலும் நம் அதிகை நகரில் வீற்றிருக்கும் வீரட்டப் பெருமானின் கோவிலில் தொண்டு செய்து காலங்கழிப்பேன். என் தம்பிக்காகவே நான் வாழ முடிவெடுத்ததால் அவனையும் சிவத்தொண்டில் ஈடுபடுத்தி, வையம் போற்றும் பெருமகனாய் ஆக்குவேன்.”

கலிப்பகையாரின் பெற்றோர்களை நோக்கித் தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

“ உங்களை என் பெற்றோரினும் மேலாக எண்ணி நாள்தோறும் வணங்குவேன். உங்களுடைய ஆதரவையும் எதிர் பார்க்கிறேன்.”

கலிப்பகையின் தந்தை உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசினார்

“குழந்தாய், நீ வயதில் சிறியவளானாலும் சிந்திப்பதிலும் முடிவெடுப்பதிலும் எவ்வளவோ உயர்ந்திருக்கிறாய். மண உறுதி செய்துவிட்ட ஒரே காரணத்திற்காக என்னுடைய மகனையே கணவனாக எண்ணி அவன் மாண்போனபின் துறவு ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்ள முடிவு செய்திருக்கிறாயே, நீதான் மாதருள் மாமணியம்மா. மங்கையர்க்கெல்லாம் திலகம் அம்மா. இதை அறிந்துதானோ என்னவோ உன் பெற்றோர் உனக்குத் “திலகவதி” என்று பெயர் சூட்டியுள்ளார்கள். எங்களுடைய ஆதரவு உங்கட்கு எப்போதும் உண்டு. உன் தம்பி மருள்நீக்கியும் அவனினும் நீயும் என்றென்றும் சீருடன் வாழ்வீர்களாக.”

திரிபுரம் எரித்த சிவபெருமானின் கோவிலில் அவர்கள் தொண்டு வாழ்க்கை தொடங்கியது. தம்பி மருள்நீக்கி, தன் தமக்கையைத் தெய்வமாகவே எண்ணி அவள் மனம் கோணாது நடந்து வளர்ந்தான்.

காஞ்சிப் பயணம்

வாகீசர் என்றழைக்கப்பட்ட தருமசேனர் காஞ்சி மாநகர் புறப்பட எல்லா ஏற்பாடுகளும் செவ்வனே செய்து முடிக்கப்பட்டு விட்டன. முன்னாள் தலைவரான அப்பாண்ட நயினாரே மீண்டும் பல்கலைக் கழகத் தலைவரானார்.

நடைப் பயணத்தின்போது துணைக்கு அறவாழி அனுப்பப்பட்டார். வாகீசரின் இளம் வயது வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளும் நோக்கோடு, தானே முன் வந்து அவரோடு தன்னை அனுப்பிவைக்குமாறு அவரே கேட்டுக்கொண்டார் என்பதுதான் மறைவான உண்மை.

பாடலிபுத்திர மாநகரத்திற்கு மேற்கே ஒரு நாழிகை நடைத் தொலைவில் கெடில நதிக் கரைக்குக் கிழக்கே இந்திரபுரம் என்றோர் ஊர்; அங்கே மூன்று பனைமர உயரமுள்ள ஒரு சிறு குன்றின் மேல் நெருங்கிய காட்டினிடையே ஒரு புத்த விகாரம்! தனிமையில் தவமியற்ற அந்த இடத்துக்குத்தான் வாகீசர் அடிக்கடி வருவார். (இந்திரபுரம் என்ற அந்த ஊருக்கு வாகீசர் பலகாலும் வந்து சென்றதைக் கண்ட மக்கள் அதனை வாகீசேந்திரபுரம் என்று அழைக்கலானார்கள். அதுவே பிற்காலத்தில் திருவகீந்திரபுரம் என அழைக்கப்படலாயிற்று என்பது வேறு கதை.) காஞ்சிபுரம் போகுமுன் அந்த இந்திரபுரம் சென்றுவர எண்ணி அறவாழியையும் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றார்.

மலை உச்சிக்குச் சென்ற பின் அறவாழி கேட்டார்,

“ஒரு புத்தவிகாரம் உள்ள மலைக்கு அழைத்து வந்திருக்கிறீர்களே, இதில் சிறப்பு ஏதும் உண்டா?”

“உண்டு, அறவாழியாரே. நான் பல ஆண்டுகளாக நேரம் வாய்க்கும்போதெல்லாம் இங்கு வந்துதான் தவம் இயற்றுவேன். இங்கே வாழ்ந்த புத்தத் துறவி ஒருவர் எனக்கு ஆசானானார். அவர் கொடுத்த யோகப் பயிற்சிகளால் சில சித்திகளைப் பெற நேர்ந்தது. முழுவதும் கற்குமுன் அவர் இறந்துபோனார். அவருடைய சமாதியை வணங்கிச் செல்லவே இங்கு வந்தேன்.”

“என்ன? தாங்கள் ஒரு சித்தரா? விந்தையான செய்திதான். என்னென்ன சித்திகள் பெற்றீர்கள்? ஒப்பினால் சொல்லுங்களேன்.”

“கற்றுப் பெற்ற சித்தியை வித்தைபோலக் காட்டக் கூடாது. இஃது ஏறத்தாழ ஒரு தற்காப்புக்காக மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டிய சக்தியாகும். ஒன்றைமட்டும் செய்து காட்டுகிறேன்; அஃதும் இதனை நீங்கள் வேறு எவர்க்கும் தெரிவிக்கக் கூடாதென்ற ஒரு வாக்குறுதியின் பேரில்தான்.”

“ஐயா, நான் வாக்களிக்கிறேன். இந்நிகழ்ச்சியை ஒருபோதும் வேறு எவர்க்கும் மறந்தும் தெரிவிக்கமாட்டேன்.”

“அறவாழியாரே, இதோ சிறு குருவியொன்றின் உதிர்ந்த இறகு. இதைக் கையில் எடுங்கள்.”

அறவாழி தன் கட்டை விரல் ஆள்காட்டி விரல் இவற்றால் எடுத்தார்.

“இதை எடுக்க எவ்வளவு சக்தி தேவைப்பட்டது?”

“சக்தி ஏதும் தேவைப்படவில்லை. காற்றில் பறந்து போய்விடாமல் இருக்கத்தான் இரு விரல்கள் தேவைப்பட்டன.”

“என்னைத் தூக்க வேண்டுமானால்...? இரு விரல்களால் தூக்கிவிடுவீர்களா?”

“அஃதெப்படி முடியும்? நீங்கள் என்னை விடச் சற்று எடை குறைந்தவராய் இருக்கலாம்; ஆனாலும் என் இரண்டு கைகளினாலும் சிறிது முயன்றுதான் தூக்க முடியும்”

“சரி, மூன்று கணங்கள் கழித்து என்னை அந்த இறகைத் தூக்கியதுபோல் இரு விரல்களால் தூக்கிப் பாருங்கள்.”

கூறிவிட்டுத் தரையில் உட்கார்ந்து தவ நிலையை மேற்கொண்டார்.

சில கணங்கள் சென்றன.

அசைவற்றிருந்த வாகீசரை அறவாழி நெருங்கித் தன் வலது கையால் அவரது ஒரு தோளைப் பற்றி ஒரு பெரிய எடையைத் தூக்க முயல்பவர்போல் தூக்கினார்.

என்ன விந்தை! வெகு இலகுவாக, முன்பு கையால் எடுத்த குருவியின் இறகை விடவும் எடையே இன்றி அவருடைய முழு உருவமும் கையோடு வந்தது.

திடுக்கிட்டுப் போன அறவாழி நல்ல வேளையாக உருவத்தைக் கீழே விட்டுவிடாமல் எச்சரிக்கை அடைந்துவிட்டார். பிறகு, மெள்ள வாகீசரின் உடலை விட்டுவிடாமல் முன் போலவே தரையில் வைத்து விட்டார்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் வாகீசர் கண் விழித்தார்.

“ஐயனே, தங்களைச் சாதாரண துறவி என்றே எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் நீங்கள் உயர்ந்த சித்தர் என்பதை இன்று கண்ணெதிரில் கண்டு வியப்பில் ஆழ்ந்துவிட்டேன்.”

“இன்னொன்றையும் சொல்கிறேன். நான் துறவிதான்; ஆனாலும் என் தமக்கையைத் தெய்வமாய் மதிக்கும் பாசமுள்ளவன். தமிழை உயிராக எண்ணுகின்ற தமிழ்ப்

பற்றாளன். நீங்கள் சிரிக்கமாட்டீர்களே? உங்களைப் பார்த்து நான் பொறாமைப் படுகிறேன்.”

“நகைப்புக்குரிய செய்திதான்! மிக மிக எளியவனான என் மீது நீங்கள் பொறாமை கொள்ளுமளவுக்கு என்னிடம் என்ன சிறப்பைக் கண்டீர்கள்?”

“உங்களுடைய பெயர்தான். அறவாழி என்ற அழகான தமிழ்ப் பெயர் எங்கே? நேர்மாறாகத் “தருமசேனர்” என்ற என் வடமொழிப் பெயர் எங்கே? வேடிக்கையாய் இல்லை?”

“ஏதேது? நீங்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால் இந்தச் சமணமதக் கோட்பாடுகளைப் போற்றி இதில் ஈடுபட்டவர்போல் தோன்றவில்லையே! சைவராகவே தொடர்ந்து இருந்திருக்கலாமே! ஏன் இந்த மதமாற்றம்? ஏன் இந்த மனமாற்றம்? ஏன் கருத்து கடுமையானதாக இருந்தால் என்னை மன்னித்திடுங்கள்.”

“அறவாழியாரே, உங்கள் கேள்வியில் எந்தத் தவறும் இல்லை. ஆனால் அந்தக் கதையைச் சொல்வதானால் நான் முதலிலிருந்து துவங்க வேண்டும். நீங்கள் என்னுடன் வரக் காரணமே என் முன் கதையை அறிந்துகொள்ளும் ஆவல்தான் என்பதை அறிவேன். நானும் என் மனதைத் திறந்து யாரிடமாவது சொல்ல எண்ணிநீணன். இப்போது அதற்குத் தகுதியான நண்பர் நீங்கள்தான். உங்களிடம் சொல்லாமல் போனால் வேறு யாரிடமும் சொல்லும் எண்ணமே எழாது போய்விடும். உங்களைப் போன்ற நண்பர் கிடைத்ததால் மனம் திறக்க வாய்ப்புப் பெற்றேன். கேளுங்கள் என் கதையை.”

அறவாழி, வெளிப்படையாகவே தன் ஆர்வத்தைக் காட்டித் தருமசேனர் கூறப்போவதைக் கேட்கலானார்.

பாசத் தீலகங்கள்

“ஆமூரில் எங்கள் குடும்பத்தைப்பற்றி நீங்கள் அறிந்தவர். அதனால் அதைப்பற்றி மீண்டும் விளக்கமாய் எதுவும் சொல்லத் தேவையில்லை. நான் என் தாயிடம் பால் அருந்திய நேரம் போக மற்ற நேரங்களில் என் தமக்கையார்தான் என் மீது பாசத்தைக் கொட்டி வளர்த்தார். எண்ணும் எழுத்தும் கற்றுத் தந்த முதல் ஆசான் அவர்தான். ஒரு காலகட்டத்தில் அவருடைய வாழ்வே இருண்டுபோன வேளையில் தன் இன்னுயிரை நீக்க முடிவெடுத்த நேரத்தில் நானும் அவரோடு மடிவேன் என்று அழுத நேரத்தில், என் மீது அவர் கொண்ட பாசத்தால் சாகும் முடிவை மாற்றிக்கொண்டு எனக்காக-என்னை உயர்நிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்காக- அவர் துறவு வாழ்க்கை மேற்கொண்டார். இருவரும் சிவன் கோவிலில் தொண்டு செய்து வந்தோம். சிறப்பாகக் கல்வி பயில வேண்டிச் சமணர்கள் நடத்தும் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் பல மொழிகளும் சிறப்பாகத் தமிழும் கற்றுப் புலமை பெற்றிடவே பாடலி புத்திரத்திற்கு என்னை அனுப்பி வைத்தார்.”

“ஆனால், இவ்வளவு பாசம் காட்டி வளர்த்த தங்களுடைய தமக்கையின் மனம் நோக, நீங்கள் சமண மதத்தைத் தழுவி இருக்கிறீர்களே, அதற்கும் நீங்கள் உங்கள் தமக்கையின் மீது கொண்ட அளப்பரிய பாசம் தான் கரணியம் என்று முன்பு ஒரு முறை கூறினீர்களே, அதுதான் உண்மையா? முரண்பாடாய்த் தோன்றுகிறதே.”

“உண்மைதான்; நண்பரே, முரண்பாடுதான். எனக்கு அன்னையாய்த் தந்தையாய்ச் சிறந்த ஆசானாய் அதற்கு மேலும் தெய்வத்தின் தெய்வமாய் நான் போற்றும் அவருடைய

மனத்தை வருத்தியதற்கு இன்றும் நான் கணந்தோறும் துடிக்கின்றேன்.”

கண் கலங்கிய வாசிரைப் பார்த்து அறவாழி திடுக்கிட்டுப் போனார்.

“ஐயா! ஈதென்ன உங்கள் கண்களில் கண்ணீர்? துறவி பாசத்தின் வசப்படலாமா? அதிர்ச்சிமேல் அதிர்ச்சியாய்த் தருகிறீர்களே.”

“எப்படிப்பட்ட துறவியானாலும் தாய்ப் பாசத்தை வெல்ல முடியாது. இந்தப் பிறவியில் அவர் என் ஊனில் உயிரில் உறைந்து என்னை இயக்குவார். அதுமட்டுமின்றி இனி எத்தனை பிறவி எடுக்க நேர்ந்தாலும் இந்த உயிரில் என் தெய்வத்தின் தெய்வமான அந்தத் திலகவதி தாய்தான் இரண்டறக் கலந்திருப்பார்.”

“வாசிரே! உங்கள் பேச்சும் போக்கும் பாச உணர்ச்சிகளும் என் மனத்தில் சிறு பொறி போலும் ஒரு எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது. ஆம். இன்றைய உங்கள் கோலம், உயர்ந்த நோக்கத்திற்காக உங்கள் ஆழ்மனத்தில் எழுந்த நுண்ணிய சீரிய எண்ணத்தின் வெளிப்பாடு என்றே கருதத் தோன்றுகிறது.”

“அறவாழியாரே! உங்கள் எண்ண ஓட்டங்கள் சரியே. உங்களோடு நான் என் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்துகொள்ள நினைத்ததைக் கூறும் நேரம் இதுவே. மீண்டும் இதற்காக ஒரு உறுதிமொழி தரவேண்டும். நான் இப்போது கூறப்போவதை எக்காலத்தும் எவரிடத்தும் கூறலாகாது. எவ்வளவு பழியை நான் ஏற்றாலும் நான் எடுத்த நிலைப்பாட்டை நீங்கள் மட்டும் உணர்ந்து மதித்தால் போதும்.”

“ஐயா, என் மேல் நீங்கள் வைத்த நம்பிக்கை வீணாகாது. சொல்லுங்கள்.”

“பதினைந்து வயதில் பாடலிபுத்திரம் வந்தேன். தமிழைத் தெளிவுறக் கற்றுப் புலமையும் பெற்றேன்.

அனைவரது பாராட்டுகளையும் கூடவே பெற்றேன். அடிக்கடி என் தமக்கையைப் பார்க்க அதிகைநகர் போகத் தவற மாட்டேன். எனக்கு அகவை இருபது ஆனபோது, அக்கம் பக்கம் சுற்றும் நண்பர் என அனைவரும் எனக்கு மணமுடிக்கச் சொல்லி என் தமக்கைக்கு அறிவுரை கூறி வந்தனர்.

மேலும் படிக்கப் போகிறேன் என்ற போர்வையில் ஐந்து ஆண்டுகளைத் தள்ளிவிட்டேன். நண்பர் மூலமும் உறவினர் மூலமும் தூதுகள் விட்டு என் அக்கா அலுத்துப்போனார். நான் சில காலம் அதிகைக்குப் போவதைத் தவிர்த்துப் பார்த்தேன். ஒரு கால கட்டத்தில் “உன் தம்பியைக் கெஞ்சிக் கொண்டிருக்காதே, கட்டளை இடு; அவன் உன் பேச்சை ஒரு போதும் தட்ட மாட்டான்” என்று ஒதிவிட்டிருக்கிறார்கள். அஃது என் காதுக்கும் எட்டியது. இனித் தாமதியாது நானும் ஒரு முடிவெடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டேன்.

சமணப் பள்ளியின் தலைமைத் துறவியிடம் எனக்குத் துறவறம் தந்து ஏற்குமாறு வேண்டினேன். என்னைப் பற்றி எல்லாம் அறிந்த அவர் என் வேண்டுகோளை ஏற்று அடுத்த திங்களிலேயே தீட்சை வழங்கித் துறவி ஆக்கினார். என் இருபத்து ஏழாம் வயதில் நான் துறவி ஆனேன்.”

நீண்ட நேரம் அங்கு இருவரிடையே மெளனம் நிலவியது. அறவாழிதான் மெளனத்தைக் கலைத்தார்.

“இன்னும் என் மனதின் முடிச்சு அவிழவில்லை. சமணத் துறவறம் ஏற்படுவதென்று முடிவு செய்தபின் அதை உங்கள் தமக்கையிடம் கலந்து பேசியே செய்திருக்கலாமே? பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட மனக் கசப்பு முன்னாலேயே ஏற்பட்டிருக்கும்; அவ்வளவுதானே? அக்காவுக்குத் தெரியாமல் அவ்வளவு அவசர அவசரமாக அதைச் செய்திருக்க வேண்டுமா? அவருக்கு வீண் மன உளைச்சல் தந்திருக்க வேண்டுமா என்ன? புரியவில்லை.”

“இன்றைக்கு நான் மன உளைச்சலில் சிக்கியதற்குக் காரணமே நான் அவருக்குக் கொடுத்த மன உளைச்சல் தானே!

அன்றைய நிலைமை அப்படி. சிந்தித்துப்பாருங்கள். என் தமக்கையிடம் நான் அனுமதி கேட்கப் போகிறேன். ஆனால் அவர் முந்திக் கொள்கிறார். என்னைப் பார்த்துத் “தம்பி, நான் உனக்கு ஒரு பெண் பார்த்து வைத்திருக்கிறேன்; அவளை நீ திருமணம் செய்துகொள்,” என்று சொல்லிவிட்டால் என் நிலைமை என்ன? அவர் அப்படிச் சொல்லிவிட்டால் அதை மீறும் சக்தியோ மறுக்கும் துணிவோ எனக்குச் சிறிதும் கிடையாது. அவர் சொல் கேட்டுத் திருமணந்தான் செய்து கொண்டிருப்பேன்.”

“இன்றைக்கு நீங்கள் இப்படிப் புழுங்கிக் கொண்டிருப்பதைவிடத் திருமணமே செய்துகொண்டு இருக்கலாமே! அக்காவும் மகிழ்ந்திருப்பாரே”

“திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனத்தில் இருந்திருந்தால் இத்தனை காலம் நான் கடத்த வேண்டிய தேவையே இல்லையே. திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை என் மனதை விட்டு அகற்றி ஆண்டுகள் பல கடந்துவிட்டன. அந்த எண்ணத்தை நான் துளிர்க்க விட்டதே இல்லை.”

“புதுமையாகவும் புதிராகவும் இருக்கிறது உங்கள் பேச்சு. என் சிற்றறிவிற்கு எதுவும் தோன்றவில்லை. நீங்களே விளக்கமாகக் கூறித் தெளிவு படுத்துங்கள்.”

தருமசேனர் மென்மையான ஆனால் உறுதியான குரலில் பேசினார்.

“அன்பரே! நீங்கள் உட்பட எல்லோரும் என்னைப் பற்றி மட்டுமே நினைத்தீர்கள்; இன்னும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். தியாகத் திலகம் என் திலகவதித் தாயைப் பற்றி யாராவது சிந்தித்தீர்களா? உங்கள் துணைவியாரின் தமையன் கலிப்பகையாருக்குத் திருமண உறுதி செய்துவிட்ட நிலையில், அவரும் புகழுடம்பு எய்திய பிறகு, பலர் வேண்டியும் வேறொருவரை மனதாலும் நினையாது உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முடிவெடுத்த நிலையில் அந்த முடிவையும் மாற்றிக்கொண்டு அவர் யார்க்காக வாழ்ந்தார்? தம்பி- எனக்காக

வாழ்ந்தார். வாழ்கிறார். இல்லறத்தையும் இறப்பையும் புறக்கணித்து என் நன்மையையே எண்ணி வாழும் அந்தத் தெய்வத்தின் முன் நான் இல்லற சுகம் காணத் திருமணம் செய்துகொள்வதா? இதைவிடக் கொடுஞ் செயலை உலகில் யாரும் செய்யக் கூடுமா? நினைக்கவே நெஞ்சம் பதைக்கிறதே.”

சற்று அமைதியாகி, மீண்டும் பேசினார்.

“பொதுவாக உங்களுக்கெல்லாம் எழக்கூடிய சில ஐயங்களுக்கு விளக்கம் சொல்கிறேன். நான் சைவத் துறவியாக மாற முடியாது. காரணங்களை நீங்களே யூகிக்கலாம். அக்காவின் கோபத்திற்கு ஆளாவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. திருமணம் செய்துகொண்டு இன்பமாய் வாழலாம் என்பதைவிட மன வேறுபாடு இருந்தாலும் பின்னர்ச் சமாதானமாகி இருவருமே பெருமை கொள்ள வழி செய்யலாம் என்பதே என் உறுதிப் பாடு.”

“ஆனால், இந்தச் செய்தியை உங்கள் தமக்கையார் எவ்வாறு உள் வாங்கிக்கொண்டார்? தெரியுமா?”

“கேள்விப்பட்டேன், அவர் மிகவும் அதிர்ச்சி அடைந்திருக்கிறார். என் சொல் கேட்டு என் பாதையில் சென்று உய்வான் என்று நம்பியிருந்த தம்பி, இப்போது தனக்கெனத் தனிப் பாதை வகுத்துக் கொண்டு என் கனவையெல்லாம் கருகிப் போக விட்டு விட்டானே!

இப்படியெல்லாம் எண்ணி எண்ணி எத்தனை நாட்கள் புழுங்கியிருப்பாரோ? அந்தத் தாயுள்ளத்தைப் புண்படுத்திவிட்டு நான் மட்டும் எப்படி அறவாழியாரே, அமைதியாக இருக்க முடியும்? அந்த வேதனைத் தீ என் நெஞ்சை எரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. நானும் வாழ்கிறேன்.”

அறவாழி வாசீசரை ஆரத் தழுவிக்கொண்டார்.

“தமக்கையும் தம்பியும் இப்படிப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பாசத்தை மழையாக மாற்றிப் பொழிகிறீர்களே! இரு துருவங்களான நீங்கள் பாசத்தால் ஒரு நாள் இணைவீர்கள்; அந்தக் காட்சியைக் காணும் நாள்வரை நான் உயிர்வாழ்வேன்.”

வம்புக்கு வந்த வடமொழி

சங்க காலம்தொட்டே வடக்கிலிருந்து வேத நெறியைப் பின்பற்றுவோர் தமிழகத்தில் அந்நெறியைப் பரப்ப முயன்று வந்தனர். இவர்கட்கு இடம் தந்து “பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி” என்ற பெயர் வாங்கிய பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் இருந்திருக்கிறான். வேதியன் ஒருவன் வேள்வி செய்து சொர்க்கம் செல்ல வேண்டித் தானம் வழங்கிய பல்யானை செல்கெழு குட்டுவன் என்ற சேரனும் இருந்திருக்கிறான். ஆனால் அக்காலத்தில் வந்து தங்கிய சில வேதியர்கள் தமிழ்மொழியைக் கற்றுச் சிறந்த புலவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர். கபிலர் போன்றோரைப் பெற்றது தமிழகம்.

சமயங்களைப் பொருத்தவரை, வடக்கே இருந்து வந்த சமணம், பௌத்தம் இரண்டும் தொன்மையானதாக இருந்தாலும் அவை வாழ்க்கை நெறிகளாகவே கருதப்பட்டன. வடக்கே போட்டியில் நுழைந்த வேத மொழி தெற்கேயும் நுழைந்தது. தொடக்க காலத்தில் குடியேறியவர்கள் தம் நெறிகளுக்கு உயர்வு தந்து அதைப் பரப்ப, அவர்களும் மக்களோடு இணைந்து வாழ்ந்தனர். சமய, மொழிச் சண்டைகள் அப்போது எழவில்லை.

ஆனால் பிற்காலத்தில் வடவர் தமிழகத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்யத் துவங்கியபோது, மெள்ள மெள்ள மொழியைப் புகுத்த முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர். ஏற்கனவே சமணம் நன்கு பரவிவிட்டதால், சமண மதக் களப்பிரர்கள் எளிதில் தமிழகத்தைக் கைப்பற்றி ஆண்டனர். ஆனாலும் மக்களின் மொழியாகிய தமிழ் மீது அவர்கள் ஆதிக்கம் செய்ய முனையவில்லை. தமிழ் இலக்கியம் வளர்வதை ஆதரித்தார்களோ? இல்லையோ? ஆனால், எதிர்க்கவில்லை;

வெறுக்கவில்லை. காரணம், அவர்கள் தமிழகத்தைக் கைப்பற்றித் தமது கோநகரைச் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மதுரையில் அமைத்துக் கொண்டதாகவும் இருக்கலாம்.

ஆனால், களப்பிரர்களின் நட்பைப் பெற்ற பல்லவர்கள், சிறு பகுதியான வேங்கியின் ஒரு பகுதியைத் தனியாட்சி செய்து வந்தனர். களப்பிரர்கள் வலுவிழக்கத் தொடங்கியபோது, சிம்ம விஷ்ணு நாடு பிடிக்கும் வேட்கை மிகுந்தவனாக முதலில் தொண்டை நாட்டைக் கைப்பற்றிக் காஞ்சிமாநகரத்தைத் தன் கோநகராக்கிக் கொண்டான். பின்னர்த் தமிழகம் முழுவதும் தன் குடைக் கீழ்க் கொண்டுவந்து ஒரு பேரரசை நிறுவினான். எனினும், அவன் மொழிப் பற்றினால் தன் வெற்றிகளைப் பாலிமொழியிலும் சமஸ்கிருதம் என்றழைக்கப்பட்ட வட மொழியிலும் எழுதி வைத்தாலும் மக்கள் மீது அம்மொழிகளை அவன் திணிக்க முற்படச் சற்றும் நினைக்கவில்லை. அவனைப் பொருத்தவரை வைணவனாக இருந்தாலும் மற்ற மதங்களைப் பற்றிக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

(இந்த முன்னுரை இனி வரும் வரலாற்று நிகழ்வுகளுக்கு அடிப்படையாக அமையும் என்பதால் இங்கு வெகு சுருக்கமாகத் தந்திருக்கிறேன். இனி, கதைக்குச் செல்வோம்.)

மகேந்திரவர்மன் முடி சூட்டிக் கொண்டபோது நாடு விரிவடைந்து விட்டிருந்தது. ஆனால் மேலைச் சாளுக்கிய இரண்டாம் புலிகேசி இவனுக்குத் தலைவலியாய் இருந்து வந்தான். வடநாட்டு மாமன்னன் ஹர்ஷவர்த்தனனை நர்மதை ஆற்றைத் தாண்டித் தெற்கே வரவிடாமல் தடுத்து நிறுத்திய மாவீரன். மகேந்திரவர்மப் பல்லவன் தன் நாட்டைத் தாக்க முனையும் ஒவ்வொரு முறையும் புலிகேசி முந்திக்கொண்டு காஞ்சிமாநகரை முற்றுகையிட்டு அவன் முயற்சிகளை முளையிலேயே முறியடித்து அடக்கிவிடுவான். மகேந்திர வர்மனும் தோல்வியால் துவண்டுபோய் மேலைச் சாளுக்கிய நாட்டைக் கைப்பற்றும் எண்ணத்தைத் தள்ளிப் போட்டுக் காலம் கனியட்டும் என்று காத்திருந்தான்.

சமண மதத்தைத் தழுவி இருந்தபோது மகேந்திர வர்மன் சமஸ்கிருத்திற்கே முதலிடம் கொடுத்து ஆதரித்தான். மறையியல் வல்லுனர்களை வடபுலத்திலிருந்து வரவழைத்து, ஆகம விதிகளையும் வேதிய நெறியான வர்ணாசிரமத்தையும் வளர்ப்பதை அவன் கண்டுகொள்ளவில்லை. “பாராவி” என்பாரை அரசவைப் புலவராக்கினான். அவர் “கிராகபார்த்தனீயம்” என்னும் காவியத்தை வடமொழியில் இயற்றினார். காஞ்சியில் வடமொழி ஆராய்ச்சிக்காகப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றை நிறுவிப் பல வடபுலத்து வேத விற்பன்னர்களையும் வடமொழிப் பண்டிதர்களையும் இறக்குமதி செய்து சமஸ்கிருதத்தை பேணி வளர்த்தான். தானே அம்மொழியில் மந்தவிலாசப் பிரகசனம் என்னும் கேலிப் பாடல்களால் ஆன் நூலையும், அவந்தி சுந்தரி கதாசாரம் என்னும் நூலையும் எழுதி மற்றவரையும் எழுதப் பணித்து அம்மொழியைச் சிறப்பித்தான்.

பிற்காலத்தில் மொழிப்போர் எழுந்தவுடன்தான் தமிழை ஏற்க வேண்டிய கட்டாயத்துக்கு ஆளானான். பிற்காலத்தின் சாசனங்கள் செப்பேடுகளிலும் கல்வெட்டுகளிலும் கிரந்த எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்டன. அதாவது, தமிழை ஆதரிக்கத் தொடங்கினார். ஆயினும் பல்லவர் காலத்தில்தான் வடமொழி கலந்த தமிழ் மணிப்பிரவாள நடை என்ற பெயரில் தமிழ்க் கொலை துவங்கியது.

வாகீசரின் தமிழறிவாற்றலையும் அவரது வடமொழிப் புலமையையும் பெரிதும் போற்றி அவரைக் காஞ்சிக்கு வரவழைத்தான் மகேந்திர வர்மன். தான் வாக்களித்தது போலவே அவரை மிக்க மரியாதையுடன் வரவேற்றுக் காஞ்சிப் பல்கலைக் கழக அனைத்து அறிஞர்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்தி, அவருக்காக ஆடம்பர மாளிகை ஒன்றை ஒதுக்கியிருப்பதைக் கூறினான்.

“மாமன்னரே! நான் எளிய சமணத் துறவி. எனக்கேன் இவ்வளவு பெரிய மாளிகை? நான் மடத்திலேயே ஒரு சிறு குடிலில் தங்கி என் கல்விப் பணியை எந்தக் குறையுமின்றி ஆற்றுவேன். தங்கள் பெரிய உள்ளத்துக்கு என் நன்றி.”

மகேந்திர வர்மன் அவரது எளிமையான வாழ்க்கையைப் பற்றி முன்பே அறிந்திருந்தவன் ஆனதால் மிகவும் மகிழ்ந்து போனான்.

ஆனால், அங்குச் சூழ்ந்திருந்த, மற்ற துணைநிலைப் பேராசியர்கள் அதிர்ந்து போனார்கள். அவர்கள் மனதில் அப்போதே அவர்மீது வெறுப்பு முளைவிட்டுவிட்டது. அதுகாறும் அவர்கள் மன்னனால் மதிப்புடன் அளிக்கப்பட்ட ஆடம்பர வாழ்வை இனிக் குற்ற நெஞ்சோடுதான் துய்க்க வேண்டும். அவர்களில் துறவிகளும் உண்டு; இல்லறத்தாரும் உண்டு. பழகிவிட்ட வசதிகளைத் துறந்துவிடல் அவ்வளவு எளிதன்று என்பதை அவர்கள் நன்கு உணர்ந்தவர்கள். அன்று பற்றிய சிறு பொறி போன்ற பொறாமை, பிற்காலத்தில் அவரை அழித்தே தீர வேண்டும் என்ற பெருந்தீயாக மாறியது.

அதுகாறும் சமஸ்கிருதம் கற்க வடபுலத்தினின்றும் வந்து சேர்ந்த சமண மதத்தவரும் வேதிய பார்ப்பனருமே நிறைந்திருந்த காஞ்சிப் பல்கலைக் கழகத்தில் தருமசேனர் தலைவரான பிறகு, தமிழ் மாணவர்கள் நிறைய பேர் சேர்ந்தனர். ஆராய்ச்சிக்காக மொழி ஒப்புமையையும் சிறப்பையும் ஆய்வுகள் செய்யும்போது, சில நேரங்களில், எம்மொழி சிறந்ததென்று வாதங்கள் எழுந்து வாக்குவாதமாக முடியும் சூழல் உருவாயிற்று.

மன்னனின் வடமொழிப் பற்றை- ஏன்? வெறியைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன் படுத்திக்கொண்ட துணைநிலை ஆசிரியர்கள் மன்னனிடம் தருமசேனரின் மேல் குறளை கூறத் தொடங்கினர். கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும் அன்றோ? மகேந்திரன், வடமொழியில் புலமை பெற்றுச் சில நூல்களையும் ஆக்கியவன். ஆகவே, தன் மொழியைப் பாராட்டாமல் வாசீசர் தம் தமிழ் மொழியை உயர்வாகக் கருதி மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பதைக் கேட்டு அவன் துணுக்குற்றான். தானே வலிய வரவழைத்த தரும சேனரின் தமிழ் உள்ளம் அவனை வருத்தியது.

ஆரம்ப காலத்தில் பல முறை அரசியலில் சில சிக்கல்கள் எழும்போது மகேந்திரன், தருமசேனரிடம்

ஆலோசனைகள் கேட்பதுண்டு. ஆழ்ந்து சிந்தித்து அவர்களும் தீர்வுகள் அவனை மலைக்க வைத்திருக்கின்றன. மேலைச் சாளுக்கிய மன்னன் புலிகேசியை வெல்ல அவர் சொன்ன திட்டம் அவனைப் பொருத்தவரை சரியென்று உணர்ந்தாலும் அவர் கூறிய கால வரையறை அந்த வெற்றி தன் காலத்தில் முடியக்கூடிதன்று என்றே எண்ணினான். மற்ற தளபதிகளும் அவருடைய திட்டத்தை வெளிப்படையாகவே ஏளனம் செய்து, “கொக்குத் தலையில் வெண்ணெய் வைத்துப் பிடிக்கும் இத்திட்டம் தமிழ்த் துறவி தருமசேனருக்கன்றி வேறு யாருக்குத் தோன்றும்?” என்று கூறிச் சிரித்தார்கள்.

ஒரு கால கட்டத்தில் அவரைத் தனது தலைமை அமைச்சராக ஆக்கிக்கொள்ளலாம் என்ற முடிவிற்கு மன்னன் வந்தபோது, மற்ற அமைச்சர்கள் சிறிது காலம் செல்லட்டும் என்று கூற அந்த முடிவை அவன் தள்ளிப் போட்டான்.

மற்ற தளபதிகள் ஒன்றாய்க் கூடி நல்லதொரு போர் வியூகத்தை அமைத்துப் போர் மேற்கொண்டபோது, சாளுக்கிய நாட்டு எல்லையையே தாண்ட முடியாமல் முறியடிக்கப்பட்டுப் படுதோல்வி அடைந்து, எண்ணிலடங்காப் படைவீரர்களும் கொல்லப்பட்டுப் படைபலம் குறைந்ததோடு ஒரு சிறு நிலப் பகுதியையும் இழந்ததால் அது எதிரியின் நாட்டோடு இணைக்கப்பட்டுவிட்டது. விரக்தியின் எல்லைக்கே போய்விட்டான் மகேந்திரன். அவனுடைய மனக் குலைவை வேதியர்களும் சமஸ்கிருதச் சமணர்களும் தங்கள் எண்ணங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ளப் பயன்படுத்த முடிவெடுத்தனர். வேள்விகள் பல செய்து நாட்டுக்குத் தீமை வராமல் தடுக்க மன்னனின் அனுமதி வேண்டினர். நடுக்கடலில் திசை அறியாது தவிப்பவன் ஒரு சிறு துரும்பும் தனக்கு உதவக்கூடும் என்று நம்புவதுபோல் அவனும் அனுமதி அளித்தான்.

வேள்விகளுக்கு எதிரான கொள்கையுடைய சமணரும் தங்களுக்குப் பொது எதிரி ஆகிவிட்ட தமிழ்த் தருமசேனரை அழிக்கும் திட்டத்தில் ஒரு படியாகக் கருதி அதை எதிர்க்காமல் விட்டுவிட்டனர். அடுத்து சமஸ்கிருதத்தை வளர்க்க எழுந்த பல்கலைக் கழகத்தில் தருமசேனரால் தமிழுக்கு அளிக்கப்பட்ட

முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்தனர். அடுத்த பேராயுதமாக, அரண்மனை அலுவல்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்ட சமஸ்கிருதத்தை மக்களிடையே பரப்பிட அதை ஆட்சி மொழியாக்கிட ஆணைகள் பிறப்பிக்க ஒரு சட்ட முன்வடிவைத் தயாரித்து மன்னனை அணுகி ஒப்புதல் பெற நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

தருமசேனருடைய செவிக்கு இச்செய்தி எட்டியது. அவரது தமிழ் அரத்தம் கொதித்தது.

“என் உயிரே போவதானாலும் இதைத் தடுத்து நிறுத்துவேன்,” எனச் சூளுரை ஏற்றார்.

ஆனால், ஆட்சிப் பொறுப்பில் உயர்நிலையிலுள்ள பெரும்பாலோர் தருமசேனர் மீது காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்டவர்களாக இருந்ததால் அவர் மன்னனைச் சந்தித்து இது பற்றிப் பேசவேண்டும் என்று எடுத்த முயற்சிகளைத் தடுத்து, அவர் மன்னனைக் காணவேண்டும் என்று முயன்றதையும் மன்னனின் காதுக்கே எட்டாமல் செய்து விட்டார்கள்.

அடுத்த கட்டமாக, வடவேதியர் சிலர் காஞ்சியைச் சுற்றி இருந்த சிவனுறையும் கோவில்கள் சிலவற்றில் வடமொழியில் பாடிப் பூசனைகள் செய்ய மன்னனின் அனுமதி பெற்றனர். சமணனான மன்னன் சிவன் கோவிலில் எந்த மொழியில் அர்ச்சனை செய்தால் நமக்கென்ன என ஒப்புதல் அளித்து வடமொழி வேரூன்ற வழி விட்டான். இதில் இன்னொரு கோணம் என்னவென்றால் சமணராகிய தருமசேனர் இதை எதிர்க்க மாட்டார் என்று அவர்கள் நம்பியதுதான்.

தருமசேனர் தவித்தார். வேற்று நாட்டு மொழியை எந்தெந்த வழிகளில் நுழைக்கிறார்கள்! இதற்கு அம்மொழிக்காரர்களாகிய சமணர்களும் உடந்தை. மதத்தால் வேறுபட்டாலும் மொழியால் எப்படி ஒற்றுமையாய் இருக்கிறார்கள்! தருமசேனர் தவித்தார். எப்படியும் மன்னனைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று துடித்தார்.

அரசனுடைய அந்தப்புர தமிழ் அரசிகளின் குமாரர்கள் சிலர் அங்கு மாணவர்களாக இருந்தனர். அவர்களில் சிலர் தருமசேனர் மீது அளவற்ற அன்பும் மரியாதையும் கொண்டிருந்தனர். அவர்களிடம் தான் கடுமையான வயிற்று வலியால் வாடுவதாகச் சொல்லி அதிகைக்குப் போக விரும்புவதாகவும் சொன்னால் போதும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

அவருடைய இந்த யுக்தி வேலை செய்தது.

“மன்னர் தருமசேனரைப் பார்க்க வருகை புரிகிறார்.”

இந்தச் செய்தி பலகலைக்கழக நிர்வாகிகள், ஆசிரியர்கள், அரண்மனைச் சமண அதிகாரிகள், வேதியர் அனைவருடைய வயிற்றிலும் வலியைத் தோற்றுவித்தது. அவர்களும் நோயால் வாடும் தருமசேனரைக் காண்பதாகச் சொல்லி மன்னன் வருவதற்கு முன்னாலேயே தரும சேனரின் குடிலில் குழுமிவிட்டனர்.

“ஆம். தருமசேனரே, இவர்கள் சொல்வதும் சரியே. நீங்கள் அதிகைக்குச் சென்று உங்கள் தமக்கையைப் பார்த்து வாருங்கள். ஆனால், வயிற்று வலியோடு ஏன் போகவேண்டும்? மருத்துவம் செய்துகொண்டு குணமானபின் செல்லுங்கள். மருத்துவர்களே, அவர் நோயை விரைவில் குணப்படுத்துங்கள்.” மகேந்திரன் உண்மையான கரிசனத்தோடு சொன்னான்.

“தங்கள் ஆணை மன்னா. அப்படியே செய்கிறோம்.”

முக்கியமான சிலர் இதழ்களில் ஓடிய கேலிப் புன்னகையைக் கவனிக்கும் மன நிலையில் மன்னன் இருக்கவில்லை.

மன்னனோடு தனிமையில் பேச எண்ணிய தருமசேனரின் திட்டம் நிறைவேறாமற் போனது.

வந்தது வயிற்று வலி

நினைத்தது ஒன்று, நடந்தது வேறு. மன்னனின் அன்புக் கட்டளைக்குப் பணிவதைத் தவிர வேறென்ன செய்ய முடியும்? ஆனால் நடந்ததென்ன?

ஏதோ ஒரு மருந்தை உட்கொண்டால் ஒன்றும் நேர்ந்து விடாது, ஓரிரு நாட்களில் நலமாகிவிட்டது என்று கூறிவிட்டு ஊருக்குக் கிளம்பிவிடலாம் என்று எளிதாகத்தான் எண்ணியிருந்தார் தருமசேனர். அவர் மனத்தில் ஓடிய எண்ணங்களைக் கூட அறிந்துகொள்ள இயலாத மூடர்களா சமணத் துறவிகள்? மருந்து தந்தார்கள்; ஆனால் இல்லாத வயிற்றுவலி உண்மையாகவே வந்து வயிற்றில் புகுந்து கொண்டது. இவரும் உண்மையாகவே துடித்துப் போனார். பகைவரின் சூழ்ச்சியைத் தருமசேனர் வெகு தாமதமாகத்தான் உணர்ந்தார்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. ஆனால் நோயின் வேகம் உயர்ந்துகொண்டே போனது. இந்தக் கொடியவர்களிடமிருந்து எப்படித் தப்பிச் செல்வது? எந்தத் தமக்கையைப் பார்க்கப் போவதாகக் கூறினாரோ அந்தத் தமக்கை தன்னைப் பார்க்கக் காஞ்சிக்கு வரவேண்டும் என்று யாரும் அறியாதவாறு நடுநாட்டு மாணவன் ஒருவன் மூலம் செய்தி அனுப்பினார்.

ஆனால் அவன் கொண்டு வந்த செய்தி அவருக்கு அதிர்ச்சியையே அளித்தது.

ஆம். திலகவதியார் தான் முன்பு எடுத்த முடிவில் உறுதியாக இருந்தார். தன் சமணத் தம்பியைப் பார்க்க மறுத்து விட்டார். அவரவர் துன்பங்களை அவரவர் எதிர்கொள்ள வேண்டும், அதுதான் அவர்கள் மேற்கொண்ட முடிவு.

தன் தமக்கையின் பாராமுகம் அவரை வயிற்று வலியினும் அதிகமாகத் துடிக்க வைத்தது. தான் சைவமதத்திற்கு வரவேண்டும் என்ற அக்காவின் திருவுள்ள உறுதியை அறிந்தார். அதுவே தமிழைக் காக்கத் தான் எடுக்க வேண்டிய முடிவு என்பதையும் உணர்ந்தார்.

அறவாழி ஓடோடி வந்தார். அக்காள் தம்பி இருவரின் உண்மை நிலை அறிந்தவர் அவர் ஒருவர்தானே?

தருமசேனரைச் சந்தித்து முழு விபரமும் அறிந்தார். மொழிவெறி பிடித்த வடபுலத்து வேதியர், சமணர், மன்னன் முதலானோரை எதிர்த்துப் போர்க் கொடி உயர்த்தும் நாள் அன்றே தொடங்கி விட்டது.

எல்லாவற்றையும் முன்பே உணர்ந்தவர்போல் அறவாழி மறைமுகமாகப் பயண ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் செய்து வைத்திருந்தார்.

இரவின் இருள் சூழத் தொடங்கிய நேரம். பல்கலைக் கழக வளாகத்திற்கு வெளியே நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருந்த எருது பூட்டிய வண்டியில் எளிய விவசாயிகளின் உருவில் இருவரும் யாரும் ஐயுறாவண்ணம் புறப்பட்டுச் சென்றனர். காஞ்சி நகரத்தைத் தாண்டியதும் வண்டி கடுகி விரைந்தது.

பாலாற்றையும் சேயாற்றையும் தாண்டி உத்திரமேரூர் வந்தடைந்தனர். அங்கே சிறிது நேரம் இளைப்பாறிவிட்டு முன்னரே ஏற்பாடு செய்து வைத்திருந்த இரு குதிரைகள் பூட்டிய ஒரு மூடு வண்டியில் புறப்பட்டனர். வண்டி புயலெனப் பறந்தது. வண்டியை அறவாழிதான் ஓட்டினார்.

வண்டி மாமண்டூர், மலையமான்னூர், அச்சிறுவாக்கம், மயிலம், கோழியனூர் தாண்டித் தென்பெண்ணை ஆற்றை அடைந்தது. நல்ல வேளை, ஆற்றில் நீர் ஆழம் அதிகமின்றிச் சீராகத்தான் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மிக எச்சரிக்கையோடு குதிரைகளை மேடு பள்ளம் அறிந்து திறமையுடன் செலுத்தி ஆற்றைக் கடந்தார். பொழுது புலருமுன் கருக்கலிலேயே அதிகை நகர் வந்து சேர்ந்தனர்.

கோவிலின் புறப்பகுதிகளை உழவாரப் படை கொண்டு துப்புரவாக்கி, உள் பகுதிகளைப் பெருக்கித் தூய்மைப்படுத்தி, வாசற்பகுதியைச் சாணநீர் தெளித்துப் பெருக்கி, அழகிய கோலமிட்டு, நிமிர்ந்த திலகவதியார் முன்னால் வந்து நின்ற அறவாழியாரைப் பார்த்துத் திலகவதியார் அதிர்ந்து போனார்.

“வாருங்கள். என்ன? இவ்வளவு அதிகாலையில் வந்திருக்கிறீர்களே, ஏதும் முக்கிய செய்தி உண்டோ? குமுதவல்லி நலமா? வாருங்கள் குடிலுக்குப் போகலாம்”

நடந்தவற்றை எல்லாம் அறவாழி சொல்லத் திலகவதியார் அமைதியாகக் கேட்டார். தம்பி சூலை நோயால் வாடுகிறான் என்பதைக் கேட்டு அவர் உயிர் துடித்தது. ஆனாலும் அவன் சைவனாக மாற விரும்பி வந்திருக்கிறான் என்பதைக் கேட்டு உள்ளம் மகிழ்ந்தது.

“உங்கள் அனுமதியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறார். நீங்கள் அனுமதித்தால் அழைத்து வருகிறேன்.”

“அறவாழியாரே! தம்பியின் வயிற்றுவலியை நீக்குதல் நம் சொந்த பொறுப்பு. ஆனால் ஏறத்தாழ முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப்பின் சைவத்தில் சேருதல் என்பது பொது மக்கள் அறிய வேண்டிய ஒன்று. எனவே, இந்த மதமாற்ற நிகழ்ச்சி மக்கள் முன்னிலையில் நடப்பதுதான் சிறப்பாகும்.”

வாஃசரின் வருகையை முன்னதாகவே அறிந்த மக்கள் அங்கே குழுமிவிட்டார்கள். இதுவும் அறவாழியாரின் ஏற்பாடுதான். திலகவதியாரின் வருகைக்குக் காத்திருந்தார்கள். அறவாழியாரின் அருகில் ஈர உடலோடும் அரையில் அணிந்த ஈர உடையோடும் குற்ற உணர்வோடு குறுகியும் உற்ற நோயினால் மறுகித் தளர்ந்தும் நின்றிருந்தார் தருமசேனர்.

கோவிலின் வெளிவாசலின் முன் திலகவதியார் வந்து நின்றார். தமக்கையைக் கண்ட வாஃசர் நெடுஞ்சாண் கிடையாக அவர் காலடியில் வீழ்ந்து தம் இரு கரங்களாலும் அவர் இரு பாதங்களையும் பற்றிக் கொண்டார். அவருடைய உடல்

குலங்கியது. இக்காட்சியைக் கண்ட அங்குக் கூடியிருந்த மக்களின் கண்களும் கண்ணீரால் நிறைந்தன. திலகவதியார்,

“அடிகளே! எழுந்திருங்கள்.” என்றார்.

“ஐயோ! அக்கா! என்னை வார்த்தைகளால் சுடாதீர்கள். நான் இப்போது நீங்கள் விரும்பியவாறு, சைவனாக, உங்கள் தம்பியாக வந்திருக்கிறேன். என்னைத் தம்பி என்று அழைத்தாலன்றி உங்கள் பாதங்களை விட்டு எழமாட்டேன்.”

வாகீசர் கண்ணீர்விட்டுக் கதறி அழுதார். பார்த்துக் கொண்டு இருந்த முதியவர்களில் ஒருவர் திலகவதியாரைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

“திலகவதி! தாயுள்ளம் கொண்டவர் நம் பெருமான்! மனம் திருந்தி வந்த உன் தம்பியை அவர் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாரா? தாயாகவே, ஏன்? தாயினும் மேலாக வளர்த்த உன் தம்பியை ஏற்றுக்கொண்டு நீயே தீட்சை அளித்துச் சைவனாக ஏற்றுக் கொள்ளுமா.”

ஐம்பது ஆண்டுகளாக அதிகை நகரில் எந்த நல்ல நிகழ்ச்சி நடந்தாலும் அதனைத் திகவதி பெருமாட்டியின் வாழ்த்துக்களைப் பெற்ற பின்பே நடத்துவது என்ற வழக்கத்தை அவ்வூர் மக்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர். பற்றற்று அவர் செய்யும் இறை தொண்டுக்கு அவர்கள் தந்த மதிப்பு அது.

“தம்பி!”

முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, தாய்ப் பாசத்தோடு அழைத்தார்.

“எழுந்திரு. இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப்பின் உன்னை இங்கு வரவழைத்த நம் அதிகை வீரட்டானப் பெருமானிடம் உன் நோயைப் பற்றியும் உன் உள்ளத்தின் குறைகளைப் பற்றியும் மனம் உருகித் தமிழால் பாடு. அவன் உன்னை உன் நோய் தீர்த்து ஏற்றுக்கொள்வான்.”

அவர் நெற்றியில் திருநீறு இட்டுக் கைநிறையவும் திருநீறு அளித்து வாழ்த்தினார்.

வாங்கிய திருநீற்றை வாசீசர் தன் உடல் முழுவதும் பூசிக்கொண்டார்.

“அக்கா! இன்றுதான் நான் பிறந்த பயனைப் பெற்றேன். என்னுயிர்த் தாயுடன் மீண்டும் சேர்ந்த இந்நாளே எனக்கும் சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் பொன்னாள் என விளங்க வைப்பேன். இனி இறைவனை என் இன்தமிழால் மட்டுமே பாடுவேன்.”

கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீர்!
கொடுமைபல செய்தன நானறியேன்;
ஏற்றாயடிக் கேயிர வும்பகலும்
பிரியாது வணங்குவன் எப்பொழுதும்;
தோற்றாதென் வயிற்றின் அகம்படியே
குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட
ஆற்றேனடி யேனதி கைக்கெடில
வீரட்டா னத்துறை அம்மானே!

பதிகம் பாடி முடித்ததும் சிறிது திருநீற்றை உட்கொண்டார். நோய் நீங்கியது. தமக்கை முன் செல்ல வாசீசரும் மற்றவர்களும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து கோவிலுக்குள் சென்றனர்.

“தம்பி, இனி உனக்கு நம் பெற்றோர் இட்ட பெயரும் வேண்டாம்; இடையில் இடப்பட்ட பெயரும் வேண்டாம். இவ்வளவு தமிழ்ப் புலமை பெற்றுப் பாடும் திறம் கொண்ட நீ ஒரு “தமிழாளி.” உன்னை “நாவுக்கரசன்” என்றே அழைப்போம்.”

கூடி நின்ற கூட்டம், “தமிழாளி நாவுக்கரசர் வாழ்க!” என்று விண்ணதிர முழக்கமிட்டது.

நாவுக்கரசர், அறவாழியைப் பார்த்து மனம் நெகிழ்த்து சொன்னார்.

“அறவாழியாரே, யாவற்றையுமறிந்த நீங்கள் இன்று ஆற்றிய பணி அருந்தமிழ்க்கு என்பதைத் தமிழ் உலகம் பிற்காலத்தில் உணராமற் போகலாம். நானும் ஒரு சமயவாதியாகச் சித்தரிக்கப்படலாம். ஆனால் வடமொழியின் கொடிய கரங்கள் தமிழின் குரல்வளையை நெறித்து அழிக்காமல் காக்க நான் எழுதப் போகும் இலக்கிய நூல்களைப் படிக்க எனக்கு மக்கள் ஆதரவு வேண்டும். அது புதுமையாகவும் இருக்க வேண்டும். இன்றைய சூழ்நிலையில் அது சமயம் சார்ந்தே இருக்க முடியும். சைவநெறி தீவிரமாகிவரும் இந்நாளில் அதற்கு முக்கியத்துவம் தந்தால் சைவம் போற்றுவோர் ஆதரவு உறுதியாகக் கிடைக்கும். ஆனால் ஆரம்ப கால அரசாங்க எதிர்ப்பை நான் ஏற்று எதிர்கொண்டே ஆகவேண்டும். அதற்கு நான் கற்ற சித்திகளை வேறுவழியின்றிப் பயன்படுத்தியே ஆகவேண்டும். எப்போதும் போல் உங்கள் உறுதுணை எனக்குத் தேவைப்படும்.”

“நாவுக்கரசே, அக்காவும் தம்பியும் ஒன்று சேரும்- வரலாற்றில் இடம் பிடிக்கப்போகும் இந்த நாளை நான் காண்பேனா என்ற நிலை போய் இது நிகழ எனக்கொரு வாய்ப்பே கிடைத்துவிட்டதால் என்னினும் பெருமிதம் கொள்வார் யாரிருக்க முடியும்? நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் பணியையும் என் வாழ்நாள் உள்ளவரை செய்துகொண்டே இருப்பேன்.”

நாவுக்கரசர்க்கு நேர்ந்த இந்தத் திருப்புமுனை நாளில் சோழவளநாட்டில் காழிநகரில் தமிழைக் காக்க இன்னொரு விடிவெள்ளி உதித்திருக்கிறது என்பதை அப்போது யாரும் அறியார்.

ஆம். அன்றைக்கு ஏறத்தாழ ஏழு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் கரிகாலனைப் பட்டத்து யானை கண்டுபிடித்து மாலை சூட்டி மன்னனாக்கியதே அந்தக் கழுமலம் (இன்றைய சீர்காழி) என்ற ஊரில் கவுணியர் என்ற பார்ப்பன மரபில் ஒரு தமிழ்க் குழந்தை பிறந்து, பிற்காலத்தில் ஞானசம்பந்தர் என்று பெயர் விளங்கத் தமிழ் விரகனாய் நாவுக்கரசரோடும் இணைந்து தமிழ் பரப்பிய செய்தி அனைவரும் அறிந்த ஒன்றே.

தமிழன் நூவுக்கரசர்

தருமசேனர் யாரிடமும் எதுவும் சொல்லாமல் ஓடிவிட்டார் என்ற செய்தியைக் கேட்ட மகேந்திரவர்ம பல்லவன் அதிர்ந்து போனான். அவனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

நினைவெல்லாம் தோல்வியே சுழன்று சுழன்று வந்ததால், அவன் அறிவு மயங்கிக் குழம்பியே இருந்தான். வடமொழி ஆரியரும் சமணர்களும் அவனைச் சூழ்ந்து அவனைச் சிந்திக்கவிடாமல் ஆட்டிவைத்தனர். மன்னனின் நம்பிக்கைக்கு உரியவராயிருந்த சில முதிய அமைச்சர்கள் அரசனைச் சந்தித்து விடாமல் அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டனர். மன்னன் கலைகளின் மேல் ஆர்வம் காட்டினான். அதனால் அரசாங்கம் செயலற்று இருந்தது.

“மன்னரே, இப்போதுதான் செய்தி எங்கள் செவிக்கு எட்டியது. எங்கள் எல்லோரினும் தாங்கள் தருமசேனர் மீது ஆழ்ந்த அன்பும் மதிப்பும் வைத்திருந்தீர்கள். அவரையே தலைமை அமைச்சராக ஆக்கவும் விழைந்தீர்கள்.”

வட நாட்டுச் சமண அதிகாரிகள் மன்னனை நெருங்கி உரைத்தனர்.

“ஆம். ஆம். அதற்கென்ன இப்போது.”

“அவர் வயிற்று வலியால் துடித்தபோது தாங்கள் எப்படிப் பதறிப் போனீர்கள்? அரண்மனை மருத்துவர் அத்தனை பேரையும் அவருக்கு மருத்துவம் பார்க்கப் பணித்தீர்கள். அப்படிப்பட்டவர்....”

“தம் தமக்கையைப் பார்க்கப் போயிருப்பார். விடுங்கள்; விரைவில் வந்துவிடுவார்.”

“அவர் அனுமதி கேட்டபோது தாங்கள் வேண்டாம் என்றா சொன்னீர்கள்? நோய் குணமானபின் நல்லபடியாகப் போகட்டும் என்று நல்லதைத்தானே கூறினீர்கள்?”

“உண்மைதான். ஆனால் நீங்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால் வேறு ஏதோ அவர் செய்யக் கூடாததைச் செய்துவிட்டார் என்ற பொருள் உங்கள் குரலில் தொனிக்கிறதே! என்ன அது?”

“மன்னர் எப்படிப் புரிந்து வைத்திருக்கிறார் பாருங்கள். ஆம். மன்னரே தாங்கள் யூகித்தது சரிதான். அவர் தம் தமக்கையைப் பார்க்க மட்டும் போயிருந்தால் தங்களை மதிக்காமலும் சொல்லிக் கொள்ளாமலும் போன தவற்றைக் கூட மன்னித்துவிடலாம். ஆனால் அவர்...”

“அவர் என்ன செய்தார்?”

“அரசுக்கெதிராக ...”

“என்ன? அரசுக்கு எதிராகச் செயல்படுகிறாரா?”

“ஆத்திரம் வேண்டாம் மன்னரே. பல்லவ நாட்டில் மன்னரை எதிர்க்கும் துணிச்சல் எவருக்கு இருக்கிறது? அவர் மன்னர் சார்ந்திருக்கும் சமண மதத்தை விட்டுச் சைவ சமயத்தைத் தழுவிக் கொண்டார். அதாவது மறைமுக எதிர்ப்பு. இப்படியே போனால் சைவர், சமணத்தை வீழ்த்தி நாட்டையே கைப்பற்றி விடக் கூடும். தாங்கள் எச்சரிக்கை நடவடிக்கை எடுத்திட வேண்டும்.”

“இவ்வளவு சொன்ன நீங்களோ இனி என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதையும் சொல்லுங்கள்.”

பல்லவனின் குரல் கடுமை காட்டியது,

மிகப் பணிவாக, நஞ்சினும் கொடிய வார்த்தைகளை இனிக்க இனிக்க மகேந்திரனுக்குப் பிடித்த வடமொழியில் கூறத் தொடங்கினார். அதுவே தருமசேனரை அழிக்க அவர்கள் மேற்கொண்ட முதல் கட்ட நடவடிக்கை:

நாமார்க்கும் குடியல்லோம்

“நாமார்க்குங் குடியல்லோம்.”

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து ஐந்து வீரர்களோடு வந்து நாவுக்கரசரின் முன் நின்று கொண்டிருந்த அந்தத் தூதுவன் அவருடைய அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதிர்ந்து போனான்.

“அடிகளே! தாங்கள் காஞ்சிபுரம் வந்து மன்னரைப் பார்க்க வேண்டும் என்றது மன்னரின் ஆணைதான். என் கட்டளை அன்று. தாங்கள் என்னைத் தவறாக எண்ணிவிட்டீர் போலும். தங்களை என் குடிமகனாக எண்ணும் சிறுமதி படைத்தவன் நானல்லன் என்பதைத் தாங்கள் நன்கு அறிவீர். அரசனின் ஆணையை நிறைவேற்றாதவன் என்ற குற்றத்திற்கு என்னை ஆளாக்கிவிடாதீர்கள். அருள் கூர்ந்து என்னோடு வாருங்கள்.”

மிகுந்த பணிவு காட்டி அத்தூதுவன் வேண்டினான்.

“தூதுவரே, உம்மை நான் நன்கறிவேன். உமது கடமை உணர்வையும் அறிவேன். புறப்படுங்கள், போகலாம்.”

அதற்குள் ஊர் மக்கள் கூடிவிட்டனர். நாவுக்கரசரைப் போகக்கூடாதென்று வாதிட்டனர். ஆனாலும் அவர்களின் ஆவேசத்தை அடக்கி, மன்னனின் ஆணையை மீறலாகாது. எது வரினும் நான் எதிர்கொள்வேன், என்று புறப்பட்டுவிட்டார்.

திலகவதியார் திகைத்துப் போனார். மீண்டும் தன் தம்பி தன்னைவிட்டுப் பிரிந்துவிடுவானா? அஞ்சினார். அருகில் இருந்த அறவாழி அவருடைய முகக்குறிப்பினின்றும் அவருடைய எண்ண ஓட்டங்களைப் புரிந்துகொண்டு ஆறுதல் சொன்னார்.

“அச்சம் வேண்டாம் அம்மையே. உங்கள் தம்பி இனி எக்காலத்தும் உங்களைவிட்டுப் பிரியமாட்டார். தங்கள் மனம் வருந்த நடந்தவர் தண்டனை பெற வேண்டாமா?”

“என்ன பேசுகிறீர்கள்? என் தம்பி தண்டனை பெற வேண்டும் என்று நான் நினைப்பேனா? என்னை அவ்வளவு கல் நெஞ்சக்காரி என்றா எண்ணிவிட்டீர்கள்?”

“சரி, நோய்வாய்ப்பட்ட தம்பியைப் பார்க்கப் போகாத அக்காவான உங்களுக்குத்தான் தண்டனை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்.”

“நீங்கள் குத்திக் காட்டுவது புரிகிறது எனக்கு.”

“பாசத்தைவிட மதந்தான் பெரிது உங்களுக்கு.”

“அவனும் அப்படித்தானே இருந்திருக்கிறான்! அதை நீங்கள் மறந்துவிட்டீர்களா?”

“உங்கள் தம்பி தன் நோய் தீரவும் மதம் மாறவும் பதிகம் பாடினாரே, நினைத்துப் பாருங்கள். வயிற்றை துடக்கி முடக்கிய அவ்வளவு வயிற்று நோயிடையே பாடுகையிலும் என்ன பாடுகிறார்? தமியோடிசைப் பாடல் மறந்தறியேன்”

“அஃது அவன் தமிழின் மீது கொண்ட பற்று”

“யார் சொல்லித் தந்தது அந்தத் தமிழை?”

“.....”

“அடுத்து, நலந்தீங்கினும் உன்னை மறந்தறியேன்; உன்னாமம் என்னாவில் மறந்தறியேன். அவர் யாரைச் சொல்கிறார் புரியவில்லையா? சைவ நெறியை அவருக்குக் கற்பித்தவர் யார்?”

“அவன் எதையும் மறக்கவில்லையா? நலந்தீங்கினும் உன்னை மறந்தறியேன். உன்..னா..ம..ம் என்..னா..வி..ல் ம..ற..ந்..த..றியே..ன், அப்படியானால்.. அப்படியானால்.. என் தம்பி என்னை வெறுக்கவில்லையா? வெறுத்துவிட்டான் என்று நான் நினைத்ததுதான் தவறா? என்ன கொடுமை இது?

என்னை உயிராக எண்ணிய என் தம்பியை நான் பதராக எண்ணி ஒதுக்கி வைத்தேனே! தாயினும் மேலாகக் கருதிய அவனைப் பேயினும் கீழாக வெறுத்து விரட்டினேனே. ஐயோ! நான்தான் மதப் பேய் பிடித்து வாழ்ந்திருக்கிறேன். அறவாழியாரே, அவனுக்கு என்ன ஆகுமோ? ஏதாகுமோ? என் மனம் பதைக்கிறதே! என் உயிர் துடிக்கிறதே! என் செய்வேன்?”

“அம்மையே, இதில் நீங்களோ நானோ ஆற்றக் கூடியது எதுவும் இல்லை. உங்கள் தம்பி எல்லாம் அறிந்தவர். எதையும் எதிர்கொள்ளும் சக்தி அவருக்கு உண்டு. கவலையை விடுங்கள். என்னை மன்னியுங்கள் ஆனால் உங்கள் மனதை நான் வருத்தியதாக உங்கள் தம்பி அறிந்தால் என்னை மன்னிக்க மாட்டார்.”

அறுபது அகவை ஆனாலும் அவருடைய பாச வேகம் சற்றும் குறையாமலே இருந்தது. அவர் அப்படியே அயர்ந்து அமர்ந்தார். அவர் உயிர் துடிதுடித்தது. மனம் நொறுங்கிப் போனது. இறைவனை வேண்ட அமைதியாகக் கோவிலுக்குப் போனார். தன் நியமங்களைத் தொடர்ந்தார்.

“தம்பி வந்துவிட்டான் என்ற மகிழ்ச்சி இந்த ஓரிரு நாட்கட்குத்தானா? இறைவா! என் உயிரையே தருகிறேன். ஏற்றுக்கொள். எந்த ஊறும் நேராமல் என் தம்பியைக் காப்பாற்றி என்னிடம் சேர்ப்பது உன்பொறுப்பு.”

மனமுருகி வேண்டிக் கொண்டார்.

நற்றுணையாவது

சமணர் மடத்தின் தலைவர் முன் நாவுக்கரசர் நிறுத்தப்பட்டார்.

“தருமசேனா! நீ உலகின் எந்த மூலையில் போய்ப் பதுங்கினாலும் எங்கள் பிடியிலிருந்து தப்பவே முடியாது. சொல். மன்னர்க்கெதிராகச் சதிவேலைகளில் இறங்கி இருப்பதாக உன் மீது குற்றச்சாட்டு. அதற்கு உன் பதிலென்ன?”

“மகேந்திரன் எங்கே?”

“என்ன! மன்னரின் பெயரைச் சொல்லிப் பேசுகிறாயா? ஆணவம் தலைக்கேறிவிட்டது உனக்கு. முதலில் என் குற்றச்சாட்டுக்கு உன் பதிலைச் சொல்.”

“மன்னன்தான் என்னைக் காண வேண்டும் என்று அழைத்ததாகத் தூதுவன் சொன்னான். என்னை மன்னனிடம் அழைத்துப் போங்கள். நான் அவரிடமே பதில் கூறிக் கொள்கிறேன்.”

“ஓ... மன்னர் உன்னிடம் ஆலோசனை கேட்க அழைத்திருப்பார் என்ற பழைய நினைப்பில் வந்திருக்கிறாயா? உனக்குத் தண்டனை வழங்கவே நீ இங்கு வரவழைக்கப் பட்டிருக்கிறாய்.”

“தண்டனையா? நான் என்ன குற்றம் செய்தேன்?”

“நீ மதம் மாறிச் சைவத்தில் சேர்ந்துவிட்டாய்.”

“மதம் மாறியது குற்றமா? நம் மன்னனின் தந்தையார் வைணவர், மகன் சமணர். இப்போது சொல்லுங்கள், மன்னர் மதம் மாறியது குற்றமா?”

சிரித்தபடி நாவுக்கரசர் கேட்டார்.

“ஒரு குற்றச் செயலைச் செய்வதற்காகத்தான் வயிற்று வலி என்ற நாடகம் ஆடினாயோ? அதற்காகத்தான் யாரும் அறியாமல் கள்வனைப்போல் காஞ்சியைவிட்டு ஓடினாயோ?”

“ஆம். சில கள்வர்களிடமிருந்தும் கொலை வெறியர்களிடமிருந்தும் தப்பிப்பதற்காகத்தான் ஓடினேன். வீண் வாதம் வேண்டாம். மன்னன் கூறிய தண்டனையை நிறைவேற்றுங்கள். வெஞ்சிறையில் போட்டாலும் நஞ்சு கொடுத்துக் கொல்ல நினைத்தாலும் வெந்தணலில் இட்டாலும் வெம்புகரி காலால் இடறவிட்டாலும் ஆழ்கடலுள் அமிழ்த்தினாலும் எம் அதிகை வீரட்ட இறைவன் என்னைக் காத்தருள்வான். நடத்துங்கள் உங்கள் நாடகத்தை.”

தனக்கு அவர்கள் தரப்போகும் தண்டனைகளை அவரே பட்டியலிட்டுச் சொல்லச் சமணக் கூட்டமும் வேதியர் குழாமும் அதிர்ந்து போயின. ஆனாலும் அதே தண்டனைகளை நிறைவேற்ற முடியாமல் திணறி இடிந்து போயினர்.

இறுதியாக நாவரசரைக் கருங்கல்லில் கட்டி ஒரு படகில் ஏற்றிக் கொண்டு போய் ஆழ் கடலில் தூக்கி எறிந்துவிட்டு வந்துவிட்டார்கள். இம்முறை தப்ப வழியே யில்லை என்று உறுதியாக நம்பினர். முதல் வேலையாகப் பாடலிபுத்திரத்துப் பல்கலைக் கழக கட்டடங்களை இடித்துத் தரைமட்டம் ஆக்கினர். இதனால் தமிழையே ஒழித்துவிட்டதாக மனப்பால் குடித்தனர்.

பதினைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு, பாடலிபுத்திரக் கடற்கரையோரமாய் மிதந்து வந்த கட்டுமரமொன்றில் துறவி ஒருவர் கரை ஒதுங்கினார். இவ்வளவு விடியற்காலையில் அவரைக் கண்ட செம்படவர் சிலர் அவரை நோக்கி ஓடினர். இவர்கள் வருவதற்குள் அந்தத் துறவி எழுந்நு நடக்க ஆரம்பித்து விட்டார். அவரருகில் வந்து,

“ஐயா, பெரியவரே! இவ்வளவு அதிகாலையில் நீங்கள் எப்படி இங்கே? நீங்கள் யார்? உங்களுக்கு உதவி எதுவும் தேவையா? சொல்லுங்கள் செய்கிறோம்.” என்று வியப்பு மேலிடக் கேள்விகளாய் அடுக்கினர்.

“உங்கள் அன்புக்கு என் நன்றி. எதிர்பாராதவிதமாய் இங்கு வர நேர்ந்துவிட்டது. என் உறவினர்கள் இங்கு இருக்கிறார்கள். நான் போய்க்கொள்கிறேன்.”

கூறிவிட்டு அவர் விடுவிடு என நடந்து போய்விட்டார்.

கரையில் அவர் விட்டுச் சென்ற கட்டுமரத்தைக் கரையோர மணலில் தள்ளிவிட மீனவர்கள் முயன்றபோது, திடுக்கிட்டனர். அதை அவர்களால் சிறிது கூட அசைக்க முடியவில்லை. கூர்ந்து கவனித்தபோது அஃது ஒரு கல் தூண் என்று உணர்ந்ததும் அதிர்ந்து போயினர்.

முதலில் இந்தச் செய்தி அவர்களுடைய குப்பத்துக்குள் பரவிப் பின்னர் நகர் முழுவதும் பரவி விட்டது. ஆனால் வந்தவர் யாரென்று எவர்க்கும் தெரியவில்லை. விடிந்தும் விடியாத கருக்கலில் பார்த்ததால் அவர்களுக்கு அவரது முகம் தெரிய வாய்ப்பில்லாமல் போயிற்று. இந்த விந்தையை மக்கள் கூடிக் கூடிக் பேசினர்.

எதிரில் வந்து நின்ற நாவரசரை நெஞ்சோடு ஆரத் தழுவிக்கொண்டார் அறவாழி.

“நடந்ததெல்லாம் அறிந்தேன். உங்கள் வரவைத்தான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனாலும் மகேந்திரவர்மன் இத்துணைக் கொடிய நெஞ்சினனாய்ப் பெருஞ்சினக் கொடுங்கோலனாய் இருப்பான் என்று நான் சிறிதும் எதிர் பார்க்கவில்லை. இன்றைய சூழ்நிலையில் மன்னனின் மொழித் திணிப்பை நீங்கள்தான் தனி ஒருவராய் எதிர்த்து நிற்கிறீர்கள்.”

“ஆம். சங்க காலம் தொட்டுச் சமணர்கள் தமிழ் வளர இலக்கியங்கள் பல ஆக்கியுள்ளனர். அகம் புறம் நீதிநெறி இலக்கணம் காப்பியங்கள் என்று அவர்கள் தொடாத துறையே இல்லை. பிற்காலத்தில்தான் அதுவும் வேத நெறியாளர்களின் வருணாசிரமம் என்னும் கொடிய வித்தை ஊன்ற ஆரம்பித்தபோதுதான் தங்கள் மதக் கொள்கைகளைத் தங்களின் இலக்கிய நூல்களில் புகுத்தி வேதியர்களின் கொள்கையையும் சாடினார்கள்.

தமிழைக் காக்க, வளர்க்க இப்போது நாம் எடுக்க வேண்டிய துறை சைவம்தான்.

நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இலிங்க(தாணு) வடிவையே வழிபட்டார்கள். அது மற்ற மதங்களைப்போல் அருவமும் அம்மதங்கள் சொல்லாத உருவமும் கலந்து அருவுருவாய் அமைந்தது. இலிங்க உருவை வைத்துக்கொண்டு என்ன பாடிவிட முடியும்?

வடக்கே உருவான இராமாயணம், மகாபாரதம், பாகவதம் போன்ற புராணக்கதைகள் தெற்கிலும் தமிழ் நாட்டிலும் ஆழ்ந்து வேரூன்றிவிட்டன. இவை பெரும்பாலும் வைணவ மதச் சார்பாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. இதற்கு மாற்றாக எழுந்தவைதாம் கந்த புராணம் போன்றவை. இயற்கை வழிபாட்டில் வழங்கப்பட்டு வந்த கடவுள்களையும் நடுகல் வைத்துப் போற்றியவர்களையும் புராணத்தோடு இணைத்து ஆரியர்கள் ஒரே மதமாய் ஆக்கினார்கள்.

முழுக்க முழுக்கத் தமிழ்த் தெய்வங்களான முருகன், திருமால், இந்திரன், வருணன், துர்க்கை போன்றோர் ஆரிய மதத்தின் சிவனுடைய மகன் சுப்பிரமணியாகவும், இந்திரன் தேவலோக அதிபதியாகவும் மாறிப்போய் தம் மூல நிலையை இழந்து போயினர்.

முன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர்க் காரைக்கால் அம்மையார் புதியதோர் முறைக்கு வழிவகுத்துச் சென்றிருக்கிறார். அந்தக் கூத்தனை அவன் உருவ அமைப்புகளையும் சுடுகாட்டில் பேய்களுடன் ஆடிய கூத்தையும் அருந்தமிழால் பதிகங்கள் பல பாடி, நமக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்கிறார்.

பிரும்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் என்ற முத்தொழில் புரியும் மூவர்க்கும் முதல்வனான சிவனை உருத்திரனோடு இணைத்துப் பிரும்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்றாக்கிவிட்டார்கள். இவர்கள்தாம் இனி நம் தமிழ்ப் பாடல்களுக்குக் கருப்பொருள் ஆகி நிலைக்கப்போகிறார்கள்”

“பேச்சில் மூழ்கிப்போய் உங்கள் தமக்கையாரை மறந்துவிட்டேன். அவர் மிகவும் நொந்து, வாடிப் போயிருக்கிறார். முதலில் அவரைப் போய்ப் பார்க்கலாம்; வாருங்கள்.”

அதிகை நகருக்கு விரைந்தார்கள்.

தம்பியைக் கண்டதும் அகமும் முகமும் மலர வரவேற்க எழுந்து நின்ற திலகவதியின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினார். தம்பியைத் தூக்கி நிறுத்திய அவர் கண்களில் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகி வழிந்தது.

“தம்பி, உனக்கொன்றும் ஆகவில்லையே?”

“அக்கா! உங்கள் வாழ்த்துக்கள் என்னுள் இருக்கும்வரை என்னை எந்தத் துயரமும் அணுகாது. நான் நன்றாகவே இருக்கிறேன்.”

“ஆனால்.. ஆனால்.. தம்பி என் மீது உனக்குப் பாசம் இல்லையென்று தவறாக எண்ணி உன்னை வெறுத்தேன். அதற்காக நான் காலமுழுவதும் அழுதாலும் அந்தக் குறை தீராது. நீதான் என்னினும் எவ்வளவு உயர்ந்து நிற்கிறாய்!”

நாவுக்கரசர் ஓரக் கண்ணால் அறவாழியாரைப் பார்க்க அவர் தான் ஏதும் சொல்லவில்லை என்பதாக மெல்லத் தலை அசைத்தார். திலகவதியார் தொடர்ந்து பேசினார்.

“தம்பி, இதுநாள்வரை இந்த அதிகை வீரட்டானப் பெருமானையும் சுற்றியுள்ள ஊர்களில் உறையும் இறைவனைப் பற்றியுமே பாடி வந்தாய். இனி, நீ நாடெங்கும் சென்று ஆங்காங்கு உள்ள சிவாலயங்களைத் தூய்மைப்படுத்துவதோடு அங்கே உறையும் நம் இறைவனைப் பாடவும் வேண்டும். இதுவே என் விருப்பம். நிறைவேற்றுவாயா?”

“உங்கள் விருப்பத்தை என் வாழ்நாள் முழுவதும் செய்து கொண்டே இருப்பேன். இனி, என் மடன் தாங்கள் இட்ட பணிகளைச் செய்து கிடப்பதே.”

பல்லவன் நீறணிந்தான்

“பல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மன் அதிகை நகருக்கு வருகை தருகிறான் - அதுவும் நாவுக்கரசரைப் பார்க்க வருகிறான்.”

செய்தி அனைவரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தியது. ஆணையிட்டு அழைக்காமல் தானே நேரில் வருகிறான் என்றால்...

அதிகை நகர் மட்டுமின்றிப் பக்கத்து ஊர்களிலிருந்தும் மக்கள் திரளாகக் கூடி மன்னன் வரவை ஆவலோடு எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

பரிவாரங்கள் புடை சூழ வந்த மன்னனின் தேர் திலகவதியாரின் வீட்டின் முன் வந்து நின்றது. தேரினின்றும் இறங்கிய மன்னனை வீரர்கள் பணிந்து வழிகாட்டி அழைத்துச் சென்றனர். திகைத்து நின்ற திலகவதியும் நாவுக்கரசரும் தம் நிலை உணர்ந்து எதிர்வந்து வணங்கி வரவேற்றனர்.

“பல்லவ குலத் தோன்றலே! மாமன்னரே! வரல் வேண்டும். தங்கள் வரவால் இக்குடில் பெருமையுற்றது. அரியாசனத்தில் அமர வேண்டிய தாங்கள் அமர ஆசனம் ஏதும் இங்கில்லையே. அரசரை நிற்க வைத்துப் பேசி அரச குற்றத்திற்கு ஆளானேனே. என் செய்வேன்?” திலகவதியார் புலம்பினார்.

“தாயே, உங்கள் எதிரில் நிற்கவும் தகுதியற்ற எனக்கு ஆசனம் எதற்கு? தாயே, உங்கள் வாழ்க்கை மாற்றத்திற்கு நானும் காரணமாய் இருந்திருக்கிறேன். இப்போதைய உங்கள் அமைதியான வாழ்க்கைக்கும் ஊறு விளைவித்து இருக்கிறேன். உங்களிடம் மன்னிப்புக் கோரவே இப்போது வந்தேன். என்னை மன்னித்திடுங்கள்.”

மன்னர்கள் யாரும் செய்திராத செயலைச் செய்தான். ஆம்; ஊரே ஆ..ஆ.. என்று அதிர்ந்தது. அப்படி என்னதான் செய்தான்?

முடி மன்னன் அந்த முதிய பெண் தொண்டரின் காலடியில் மண்டியிட்டான்.

“ஐயோ!! மன்னா, இஃதென்ன கொடுமை? என்னைப் பணிந்து என் பாவங்களைப் பெருக்குகிறீர்களே, எழந்திருங்கள். தம்பி, இங்கு என்ன நடக்கிறது?”

அதற்குள் யாரோ எங்கிருந்தோ ஓர் ஆசனம் கொண்டு வந்தார்கள். ஒருவாறு மன்னனை அமரச் செய்தபின், அங்கு அமைதி நிலவியது. மகேந்திரன் பேசினான்.

“அம்மையீர்! உங்களைப்பற்றி நன்கு அறிந்தவன் நான். அப்படியிருந்தும் உங்கள் தம்பிக்குப் பல கொடுமைகளைச் செய்துவிட்டேன். அவை அத்தனையிலிருந்தும் அவர் தப்பினார் என்றால் அதற்குக் காரணம் உங்கள் தன்னலமற்ற இறை தொண்டுதான். நாவுக்கரசரே! இப்படிப்பட்ட தாயன்பு கொண்ட தமக்கையை அடைந்த உங்களுக்கு வாழ்வில் எந்தத் துன்பமும் இனி வாராது. நீங்களும் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.”

“மன்னா! இதில் மன்னிப்பதற்கு எதுவுமில்லை. அப்போது நீங்கள் சூழ்நிலைக் கைதியாக மாறியிருந்தீர்கள். நீங்கள் தவறு இழைத்தது எனக்கில்லை. எம் தமிழுக்குத்தான். இதை எடுத்துச் சொல்ல நான் முயன்ற போதெல்லாம் உங்களைக் காணவிடாமல் என்னைத் தடுத்துவிட்டார்கள். இப்போதும் காலம் தாழ்ந்துவிடவில்லை. வரலாற்றில் மாமன்னனாகத் திகழ நீங்கள் செய்ய வேண்டியது மொழிப் பிரச்சனையில் ஈடுபடாமல் இருப்பதுதான். உங்கள் மொழி வேறு. உங்களுக்கென்று நாடு இதுவரையில் ஏதுமில்லை.

நீங்கள் ஆண்டுகொண்டிருப்பது தமிழ் கூறும் நல்லுலகம். இதில் வேற்று மொழி புகுந்து நிலைக்க முடியாது. உங்கள் மொழியில் நீங்கள் புலமை பெற்று இலக்கியங்கள்

படைப்பதை யாரும் குறையாகக் கருத மாட்டார்கள். ஆரியர்கள் தங்கள் மொழியை வேத மொழியென்றும் கடவுளுக்கு உகந்த மொழியென்றும் சொல்கிறார்கள். சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும். ஆனால் எங்கள் மொழியைத் தாழ்ந்தது- நீச்ச மொழி- என்று எங்களிடமே கூறுகிறார்களே! வடபுலத்துச் சமணரும் இதற்கு ஆதரவாக இருக்கிறார்கள். ஒப்புவோமா? சொன்னவர்கள்தாம் தப்புவாரா? நீங்கள் என்னைப்போல் சைவனாகிவிடுங்கள். சமணர் பிடியிலிருந்து முதலில் விடுபடுங்கள். நான் சைவம் வளரத் தமிழை வளர்ப்பேன். ஆரிய ஆதிக்கம் அழியும். நீங்களே தனித்து எல்லா முடிவுகளையும் எடுங்கள். உன்னத நிலை அடைவீர்”

“ஆம். அதுதான் சரி. அம்மையீர், நீங்களே உங்கள் திருக்கைகளால் எனக்குத் தீட்சை அளியுங்கள்.”

“உலகாரும் மன்னருக்கு ஏழையேன் எளியேன் தீட்சை அளிக்கவா? அளிக்கலாமா?”

“உங்கள் கையால் திருநீறு இட்டுச் சைவனாக மாற்ற நீங்கள் தயங்கினால், நான் வேறு எவரிடமும் தீட்சை ஏற்கமாட்டேன். இஃது உறுதி.”

“தங்களைச் சைவனாக்கிய பேற்றை நானே ஏற்றுக் கொள்கிறேன். தம்பி, அந்தத் திருநீற்றுத் தாம்பாளத்தை எடு.”

பல்லவப் பேரரசன் ஓர் ஏழை சைவத் திருமகள் முன் தன் மணிமுடியைக் கழற்றினான். பணிந்து சற்றுக் குனிந்தான். அவன் நெற்றியில் நீறு இட்டு “நமச்சிவய வாழ்க!” என்று ஓதி, மன்னனின் கையில் திருநீறு அளித்தார்.

அவனும் அதைப் பக்தியுடன் வாங்கித் தன் நெற்றி நிறைய பூசிக் கொண்டான்.

“நமச்சிவாய வாழ்க! பல்லவ மாமன்னன் வாழ்க!”

மக்கள் வாழ்த்தொலி விண்ணை முட்டியது. அவன் சைவனான செய்தி உலகமெல்லாம் பரவியது.

சிவாலயப் பயணம்.

ஓரிரு ஆண்டுகளில் திலகவதியார் மூப்பின் முடிவாம் நோய்வாய்ப்பட்டார். தன் இறுதி நெருங்கிவிட்டதையும் உணர்ந்தார். சோகமே வடிவாய்த் தன் அருகே இருந்த தம்பியைப் பார்த்து,

“தம்பி, உன் மேல் நான் வைத்த நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. ஒரு மாமன்னனையே மனம்மாறி மதம்மாறச் செய்திருக்கிறாய். இந்நிகழ்ச்சியை வரலாறு பேசிக்கொண்டே இருக்கும். இனி நீ செய்ய வேண்டுவதெல்லாம், எம்பெருமான் குடிகொண்டிருக்கும் ஆலயங்களுக்குச் சென்று தமிழால் பாடிப் பரவ வேண்டும். பக்தி இலக்கியத்தை உருவாக்கித் தமிழுக்குப் படைத்தல் வேண்டும். இறை தொண்டும் செய்ய வேண்டும். இதோ என் நினைவாக இந்த உழவாரப்படையை வாங்கிக்கொள். எம்பெருமான் உறையும் கோவில்களில் எல்லாம் துப்புரவுப் பணிசெய். என் இறுதி நெருங்கிவிட்டது. நான் இறைவன் அடிகளைச் சேர்ந்து விடுவேன். ஆனாலும், இந்த அக்காள் உன் உயிரோடு என்றும் உறைந்திருப்பாள்.”

“அக்கா, நீங்கள் இறுதிப் பயணத்தை மேற்கொண்டு இறைவனருளை அடைந்துவிட்டீர்கள். ஆனால் நான்? இனிதான் பயணத்தையே தொடங்க வேண்டும்.”

கண்ணீர் விட்டு அரற்றினார் அக்காவின் மீது கொண்ட பாசத்தைத் துறக்காத அந்தத் துறவி.

சிவ நாட்களுக்குப்பின் நெஞ்சில் தமிழையும் கையில் அக்கா தந்த உழவாரப்படையையும் தாங்கிப் புறப்பட்டுத் தன் பயணத்தைத் தொடங்கினார் நாவுக்கரசர்.

கடலில் வீசப்பட்ட நாவுக்கரசர் பாடலிபுத்திரம் என்றழைக்கப்பட்ட பாதிரிப்புலியூரருகே கரையேறி அதிகைக்கு வந்த போதே, அவ்வூரில் உறையும் பாடலீசுவரரையும் அடுத்து மாணிக்குழி ஈசனையும் பதிகங்களால் பாடியிருந்தபடியால் தனது பயணத்தை மேற்கு நோக்கி ஆரம்பித்தார்.

முதலில், வெண்ணெய்நல்லூர் இறைவனைப் பாடிப் பரவினார். பிற்காலத்தில் சுந்தரர் என்னும் அடியாரைத் தடுத்தாட்கொண்டு “பித்தா பிறைகுடி...” என்று பாட வைத்ததும், அந்தச் சுந்தர மூர்த்தியே, நாவுக்கரசர் போன்ற சிவனடியார்கள் பலரது பெயர்களை எல்லாம் தொகுத்துத் “திருத்தொண்டர் தொகை” என்ற நூலைப் பாடி வைக்கப் போகிறார் என்பதும் நாவுக்கரசருக்கு அப்போது எப்படித் தெரிந்திருக்க முடியும்? பித்தா என்று விளித்து நாவுக்கரசரும் பாடியிருக்கிறார். ஆனால் அது முதல் பாடல் அன்று.

பிறகு ஆமாத்தூர் அழகியநாதரையும், கோவலூர் உறையும் வீரட்டேசுவரையும் பாடிவிட்டுப் பெண்ணாடகம் சென்றடைந்தார்.

செல்லும் இடங்களில் எல்லாம் இவரைச் சிவனடியார் என்றும் யாரும் கண்டுகொள்ளவும் இல்லை; இவர் பாடல்களைக் கேட்க ஆர்வம் காட்டவும் இல்லை. இதனால் மனமுடைந்த நாவரசர் தன் இரு தோள்களிலும் எல்லாரும் காணும் வண்ணம் சிவ இலச்சினைகளைப் பொறிக்கப் பெற்றார். அங்கிருந்து முதுகுன்றம் சென்று பழமலை நாதரைப் பாடி வழிபட்டார். அங்கிருந்து தில்லையை நாடிப் பயணம் மேற்கொண்டார்.

கோவிலைச் சுற்றியுள்ள பெருவீதியில் வலம் வந்து தம் உழவாரப்படையால் வெளி மதிலையும் பின்னர் உள் சுற்று மதில் யாவற்றையும் சுத்தம் செய்து, பின் நீராடிக் கோவிலுக்குள் சென்று கூத்தபெருமானை வணங்கி நின்றபோது, நடராசப் பெருமான் அவரைப் பார்த்து “எப்போது வந்தாய்?” என்று கேட்பது போல் தோன்ற மகிழ்வெய்திப் பதிகங்கள் பல பாடினார். ஆனாலும் தில்லைவாழ் மக்கள் அவரை அதிசயமாய்ப் பார்த்தார்களே அன்றி அவரை யாரும் சிவனடியாராகக் கொள்ளவில்லை.

யாரோ ஒரு புதிய வேலையாள் என்றே நினைத்துவிட்டார்கள். அவர் செய்த பணி அத்தகைத்து!

கோவிலுக்குள் வந்த அவரைத் தில்லை தீட்சிதர்களுங்கூட சட்டை செய்யவில்லை. வேதியப் பார்ப்பனரையன்றி வேறு யாரையும் அவர்கள் மதிப்பதில்லை. இவரைக் கோவிலுக்குள் நுழைய அனுமதித்ததே அவர்களின் பெருந்தன்மையாய்க் கருதிக்கொண்டார்கள்.

ஆரிய மொழியே ஆண்டவனின் மொழி என்ற எண்ணத்தை வளர்த்துக் கொண்டு தமிழ் நாட்டிலே தமிழர்கள் தயவால் வாழ்பவர்கள் தமிழ் மொழியையும் தமிழ்ப் பனுவல்களையும் தாழ்ந்த (நீச்ச) மொழி என்றும் சொல்லி இழிவு படுத்தினார்கள். இந்த நிலையில் தமிழை வளர்ப்பதைவிட அதை அழிந்துவிடாமல் காப்பதே அப்போதைய முதன்மைச் செயலாகக் கருதினார் நாவுக்கரசர்.

*பத்தனாய்ப் பாட மாட்டேன் பரமனே பரம யோகீ
எத்தினாற் பத்தி செய்கேன் என்னைநீ இகழ வேண்டாம்
முத்தனே முதல்வா தில்லை அம்பலத் தாடு கின்ற
அத்தாவுன் ஆடல் காண்பான் அடியனேன் வந்த வாறே.”*

அதாவது, தொண்டனாக மட்டுமே உன்னைக் காண்பேன் என்று மனம் நொந்து பாடி வைத்தார். முற்றும் துறந்தவர்க்கேன் மற்றவர் தன்னை மதிக்கவில்லையே என்ற ஏக்கம்? தமிழ் வளர மதத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தால்மட்டும் போதுமா? மக்கள் தன்னை மதித்தால்தானே தான் சொல்லும் கருத்துக்களையும் தமிழிசையையும் கேட்பார்கள்!

தில்லைக் கோவில் வெளிப்புற மதில்களை உழவாரப்படை கொண்டு சுத்தம் செய்துவிட்டுச் சற்று ஓய்வாக ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்த நாவுக்கரசரையும் அவர் மேற்கொண்ட வேலையையும் கவனித்த ஓர் இளைஞன் அவரை நெருங்கி,

“அடியவரே, நான் தில்லைக் கோவிலுக்கு அடிக்கடி வந்து செல்லும் வழக்கமுடையவன். இதற்கு முன் தங்களை இங்கே பார்த்ததில்லை. தாங்கள் யாரோ?” என்று வினவினான்.

“தம்பி, நீங்கள் நினைத்தது சரியே. நான் வெளியூர்க்காரன். சைவத் திருக் கோவில்களுக்கெல்லாம் போய் ஆங்கு உறையும் எம்பெருமானைத் தொழுதிட எண்ணி, நேற்றுத்தான் சைவத் தலங்களிலேயே சிறப்பு வாய்ந்த இத்தில்லை நகர் வந்துற்றேன், எம் கூத்த பெருமானையும் கண்ணுற்றேன்; வணங்கும் பேறும் வாய்க்கப் பெற்றேன்.”

“ஆனால், தாங்கள் யார்? எந்த ஊர்? என்று சொல்ல வில்லையே. இந்தச் சிறுவனிடம் சொல்லுதற்குத் தயக்கம் ஒன்றும் இல்லையே?”

“இதுவரை சென்ற ஊர்களில் உங்களைப் போன்றவர் என்னை எதுவும் கேட்டதில்லை. நானாகவும் என்னைப் பற்றிச் சொன்னதில்லை. அதிகை நகரிலிருந்துவரும் என்னை நாவுக் கரசன் என்பார்கள்.”

“ஆ!” என்று அதிர்ந்தவன் அவர் காலடியில் நெடுங்கிடையாய் வீழ்ந்தான்.

“அதிகையில் பல்லவ மாமன்னன் மகேந்திரவர்மனைச் சைவனாக்கிய மாமுனிவர், தமிழாளி என்றும் பெயர் பெற்ற தாங்களா உழவாரப்படை ஏந்தித் துப்புரவுப் பணியில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டீர்கள்? பல்லவன் அவையில் அரசர்க்கு ஆசானாகவும் தலைமை அமைச்சராகவும் இருக்க வேண்டிய தாங்கள் இந்த எளிய பணி செய்கிறீர்களே!”

“தம்பி, என்னைப் பற்றி முன்பே அறிந்திருக்கிறீர்கள். செய்யும் பணியில் உயர்வென்ன? தாழ்வென்ன? என் குறிக்கோள் நிறைவேற நான் எளியனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.”

“தங்கள் குறிக்கோள் சிவத்தலங்களுக்குச் சென்று வழிபடுதல் என்று சொன்னீர்கள். அரசு பதவியில் இருந்தால் நினைத்ததை நினைத்தவாறு நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாமே.”

“உண்மைதான். ஆனால், நான் நம் தாய்மொழியைத் தமிழை, மறந்திட வேண்டியிருக்கும். சைவமும் அதனினும் தமிழும் சிறக்க வேண்டும். தமிழில் பதிகம் பாடிய என்னைத்

தில்லை வாழ் தீட்சித அந்தணர்கள் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கவில்லையே! இந்தக் கால கட்டத்தில் கோவில்களின் மூலந்தான் நான் தமிழைப் பரப்ப வேண்டும்.”

“ஐய, தாங்கள் சமண முனிவராயிருந்தபோது, சைவப் பெரியார்களை வாதில் வென்றிருக்கிறீர்கள். இப்போது அதற்கெல்லாம் ஈடு செய்யும் வண்ணம் சிவன் கோவிலுக்கெல்லாம் போய்ப் பாடிப் பரவுகிறீர்கள் போலும். அதனினும் தாங்கள் செய்யத் தக்கது வேறு என்ன இருக்கமுடியும்?”

பேச்சு தொடர்ந்தது. “தம்பி, உங்கள் பெயரைச் சொல்லவில்லையே”

“ஐய, தாங்கள் கேட்கவில்லை. அதனால் நானும் சொல்லவில்லை. என் பெயர் இளம்பிறையன்.”

“ஆஃகா, மனித உருவில் வந்த இறைவன் உங்களையும் உங்கள் அருமையான கருத்தையும் நான் என்றும் மறவேன்.”

“தாங்கள் எங்கள் ஊருக்கு வந்து என்னுடைய விருந்தாளியாகத் தங்கி என்னைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டும். அகவையில் தங்களின் மகன் போன்ற என்னை நீ, வா, போ என்றே பேசலாம். தாங்கள் மரியாதையாய் விளிக்குமளவுக்குப் பெரியவன் அல்லன் நான். ஐயா, நீங்கள் மாமுனிவர். சமணத்திலிருந்தபோது சைவர்களை வாதில் வென்றீர்கள். இப்போது சைவராகி விட்டீர்கள். மன்னனால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டீர்கள்.”

நாவுக்கரசர் சிரித்துக்கொண்டார்.

இளம்பிறையன் நன்கு கற்றறிந்தவன். ஏதேதோ பேசினான்.

இளம்பிறையன் சொன்ன இரண்டு செய்திகள் நாவுக்கரசரின் கவனத்தை ஈர்த்தன.

காழி நகர் சங்க காலத்தில் கழுமலம் என்றழைக்கப் பட்டது. இப்போது இவ்வூருக்குப் பன்னிரண்டு பெயர்கள்

உள்ளன. காழி, கழுமலம், புகலி, தோணிபுரம், பிரமபுரம், வேணுபுரம், சண்பைநகர், சிரபுரம், கொச்சைவயல், பூந்துராய், வெங்குருகூர், புறவம் என்பன அவை.

பாராண்ட கரிகாலனுக்குப் பட்டத்து யானை இவ்வூரில்தான் மாலையிட்டு மன்னனாக்கியது. ஆனால் இன்று சோழர் ஒரு சிறியதொரு நிலப்பரப்பை ஆள்கின்ற குறுநில மன்னர், பல்லவர்க்குக் கட்டுப்பட்டவர்.

பழையாறைதான் தலைநகரம். சிறப்பென்னவென்றால் இந்நாட்டில் சைவமே போற்றப் படுகிறது. இரு பக்கமும் உள்ள பெரிய நாடுகள் சமணத்தையும் பௌத்தத்தையும் போற்றுகையில் இங்கு மட்டும் சைவம் நிலைத்திருப்பது ஒரு மாறுதல்; அதனால் சிறு ஆறுதல்.

சமணம், பௌத்தம், வர்ணாசிரமம் போற்றும் வேதநெறி, வைணவம், சைவம் ஆகிய அனைத்து மதங்களும் வடக்கிலிருந்துதாம் வந்தன. தமிழுக்குச் சொந்த மதமான அருவருவமாய் இலிங்கத்தை வணங்கிய சைவமும் வடநாட்டுப் பற்பல அடையாளங்கள் தாங்கிய சிவனோடு ஒன்றிவிட்டன.

“சம்பந்தர் என்ற ஐந்து வயதும் நிரம்பாத பாலகன், வேதிய குலத்தில் பிறந்தவன், மூன்றாம் வயதிலேயே இறைவன் மேல் நல்ல தமிழ் பாடல்களால் பதிகங்கள் பல பாடி மக்கள் கூட்டத்தை ஈர்த்திருக்கிறான்.”

“தம்பி இளம்பிறையா, அந்த ஞானக் குழந்தையைப்பற்றி எனக்கு முழுமையாகச் சொல்”

இளம்பிறையன் தான் நேரில் பார்த்ததையும் கேட்டதையும் அடிக்கடி காழிநகர்க்குச் சென்று அந்தச் சிறுவனைப் பார்த்துப் பேசி வரும் செய்தியையும் கேட்ட நாவரசர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். இளம்பிறையன் மேலும் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஐயா, எங்கள் ஊரில் நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் என்ற பெயர் கொண்ட யாழ் வாசிப்பதில் மேதை ஒருவர் இருக்கிறார். தாங்கள் இசையோடு பாடும் பாடல்கட்குத் தக்க துணையாய்

ஆக்கிக் கொண்டால் உங்கள் இசையின் பெருமை எங்கும் பரவும் வாய்ப்புக் கிட்டும். ஆனால்.....”

“ஆனால் என்ன?”

“அவரைத் தாழ்ந்த குலத்தவர், தீண்டத் தகாதவர் என்று, மனிதராகக் கூட இருக்கத் தகாதவர்கள் கூறுகிறார்கள். நீங்கள் அவரை ஏற்றுக் கொள்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. ஏற்பீர்களா, ஐயா?”

அந்தத் தெய்வீக ஞானக் குழந்தையை உடனே சந்திக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் கொண்டார் நாவுக்கரசர். அவருடைய மனமும் கால்களும் காழி நகர் செல்லப் பரபரத்தன.

ஆனால், அவர் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டார். அந்தக் குழந்தையைப் பார்க்கத் தக்க நேரம் வாய்க்கும், அப்போது போய்க் கொள்ளலாம் என்று முடிவெடுத்தார்.

“தம்பி இளம்பிறையா, நான் எது சொன்னாலும் நீ அதன்படி நடப்பாயா? நான் ஆற்றப்போகும் பணிகளுக்கெல்லாம் உன்னைப் போன்ற இளைஞருடைய உதவி எனக்குப் பெரிதும் தேவைப்படும். செய்வாயா? சொல்.”

“அடியவரே, தாங்கள் நேரடியாக இதைச்செய் என்று சொல்லாமல், செய்வாயா என்று கேட்பதனின்றும் ஒன்று புரிகிறது. அந்தச் செயல் நிச்சயமாக ஆழ்ந்த உள் நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகத்தான் இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். அப்படிப்பட்ட நோக்கம் மிக உயர்ந்த ஒன்றாகவும் இருக்கும் என்றும் உறுதியாக நம்புகிறேன். சொல்லுங்கள் செயல்படுத்தக் காத்திருக்கிறேன்.”

நாவரசர் இளம்பிறையனை ஆரத் தழுவிக்கொண்டார். பின் பேசலானார்.

“உன் சிந்தனைத் தெளிவும் செயலில் காட்டும் ஆர்வமும் என்னைச் சிலிர்க்க வைக்கின்றன. இப்போது மட்டுமின்றி வருங்காலங்களிலும் நீ எனக்குத் துணையாக இருக்க வேண்டும். உடனடியாக நீ செய்ய வேண்டியது இதுதான்.

நீலகண்ட யாழ்ப்பாணரை நீ சம்பந்தனிடம் பின்னிசையாளராகச் சேர்த்துவிட வேண்டும். சம்பந்தன் போகும் கோவிலுக்கெல்லாம் அவரை இட்டுச் செல்லவும் செய்ய வேண்டும். முக்கியமாகத் தில்லை நடராசப் பெருமான் கோவிலுக்கு அழைத்துப் போகச் செய்ய வேண்டும். தெய்வீகக் குழந்தையால் மட்டுமே இதைச் செய்ய முடியும். இதனைப் பக்குவமாய்ப் பேசி ஒப்ப வைக்க வேண்டும். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது; இதை நீ செய்து முடிப்பாய். இன்றைய அறிமுகத்தோடு இனி நமக்குள் வெளித் தொடர்பு வேண்டாம். வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதும் தேவை நேரும்போதும் நம் சந்திப்பு கமுக்கமாகவே இருக்க வேண்டும். புரிகிறதா?”

“நன்கு புரிந்து கொண்டேன் ஐயா.”

அடிகளாரின் திட்டம் என்னவென்று தெரியா விட்டாலும் அதன் தீவிரத்தை மட்டும் அவனால் உணர முடிந்தது.

முணூல் அணிவிழா

நாவுக்கரசர் என்னும் அந்த எழுபது வயது சிவனடியார், ஏழே வயதான சம்பந்தரை நாடிக் காழிநகர் வந்தடைந்தார். அக்கம் பக்கம் விசாரித்துச் சம்பந்தரின் வீட்டை நெருங்கினார். வீட்டில் சளசளவெனக் கூட்டம். ஏதோ வீட்டு விழாப் போலும்.

தம் வீடு நோக்கி வந்த அந்த முதிய சிவனடியாரைச் சம்பந்தரின் தந்தையார் சிவபாதவிருதயர் பார்த்தார். நான்கு ஆண்டுகளாக வெளியூர்களினின்றும் வந்து சம்பந்தரைப் பார்த்து வணங்கி அவரது வாழ்த்துக்களைப் பெற்றுச் சென்றோர் பலர். அப்படிக்கேள்விப்பட்டவர்களில் இவரும் ஒருவராக இருத்தல் கூடும்; ஆசி பெற வந்திருக்கலாம் என்று எண்ணினார்.

“சிவனடியாரே, தாங்கள் யாரோ?”

“நாவுக்கரசர் என்பார் என்னை.”

“ஆ! தாங்களா! நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். வாருங்கள். அமருங்கள். சம்பந்தப் பிள்ளையாரும் தங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு உங்களைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவலில் உள்ளார். தாங்கள் நல்ல நாளில்தான் வந்திருக்கிறீர்கள். இன்று அவருக்கு உபநயனம் செய்து முடித்துள்ளோம். அவர் பக்தர்களோடு கோவிலுக்குப் போயிருக்கிறார். அவர் வரும்வரை தாங்கள் அமுது அருந்தலாமே.”

ஆனாலும் அங்கு நடந்த பந்தியில் வேதியப் பார்ப்பனர்க்கென்று தனியாகவும் மற்றவர்க்குத் தனியாகவும்

விருந்து பரிமாறப்படுவதைக் கண்ட நாவரசர் பணிவாக மறுத்துவிட்டார்.

பசி என்பது எல்லார்க்கும் பொது. அழுது படைப்பதில் கூட வர்ணாசிரமத்தை விடாமல் செயல்படுத்தும் ஈன குணம் படைத்த இவர்கள் மாறமாட்டார்களா என்ற வேதனையை வெளிக்காட்டாமல் பேசினார்.

“தங்கள் வீட்டு விழாப்பற்றி அறியேன். அதனால் உணவருந்திவிட்டேதான் வந்தேன். ஞானப் பிள்ளையாரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தங்கள் பிள்ளையை அவர் இவர் என்று இவ்வளவு மரியாதையாகக் குறிப்பிடுவது கேட்டு வியக்கிறேன். அதனால் பிள்ளையாரைப் பற்றி, ஒரு தந்தைக்குரிய பாசத்தோடு உங்கள் வாயால் கேட்க விரும்புகிறேன். சொல்வீர்களா?”

“ஆகா, சொல்கிறேன். அவரால்தான் எனக்கும் இவ்வூர் வேதியர்க்கும் மற்ற மக்களுக்கும் எவ்வளவு பெருமை தெரியுமா!

குழந்தையாய் இருந்ததிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் கோவிற்குப் பூசனைகள் செய்யப் போகும்போதெல்லாம், கோவிலிலுள்ள நம் சிவன் உமை உருவச் சிற்பங்களைப் பார்த்து அது யார்? இது யார்? என்று ஒரு குழந்தைக்குரிய ஆர்வத்துடன் கேட்பார். நானும் சொல்வேன். அவர் அதற்கும் மேலாகச் சிவபெருமான் அணிந்திருக்கும் பிறைநிலா, கங்கை, பாம்புகள், புலித்தோல் ஆடை, நெற்றிக்கண், திருநீறு பூசிய மேனி, வாகனமான எருது, அருகமர்ந்திருக்கும் உமையாம்பிகை பற்றியெல்லாம் ஒவ்வொருநாளும் விடாது புதுப் புதுக் கேள்விகள் கேட்பார். ஒரு மிகப் படித்த விரகரைப்போல் அவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் கூற நானே திணறிப்போவேன்.

நான் எம்பெருமான் என்று கூறுவதைத் தன் மழலையால் பெம்மான் என்று அவர் கூறும் அழகே அழகு. வேடிக்கை என்னவென்றால் அவர் இப்போதும் பெம்மான் என்றே குறிப்பிடுகிறார். அஃகஃகா...”

“ஐயா, அவர் ஞானப்பால் அருந்தியது பற்றி....?”

“அந்த நிகழ்ச்சி நடந்திராவிட்டால் நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கவே மாட்டீர்கள். சொல்கிறேன், சொல்கிறேன்.”

குழந்தைக்கு மூன்று வயதிருக்கும்போது, ஒரு நாள் விடியற் காலையில் சிவபாதவிருதயர் தன் வழக்கமான காலை நியமங்களை முடிக்க வேண்டிக் கோவிலுக்குப் பறப்பட்ட போது, என்றுமில்லாத வழக்கமாய்த் தானும் கூட வருவேன் என்று அடம் பிடித்தவனை அவன் மனம் நோக்கூடாதென்று தன்னோடு கூட்டிப்போனார்.

கோவில் வளாகத்தில் அந்த நேரத்திலும் ஆங்கொருவர் ஈங்கொருவர் கோவில் பிரகாரத்தில் இறைவனைக் கும்பிட வந்திருந்தனர். அங்கே குளக்கரையில் அவனை விட்டுவிட்டு, எங்கும் போக வேண்டாம் என்று எச்சரித்து விட்டுக் குளத்தின் படிகளில் இறங்கிப் போனார்.

ஒரு கட்டத்தில் நீரில் நீண்ட நேரம் மூழ்கியிருந்ததால், தந்தையைக் காணாமல் சிறுவன் பயந்துபோய்க் கண்களை இரு கைகளாலும் கசக்கிக்கொண்டு “அம்மா! அப்பா!” என அழ ஆரம்பித்துவிட்டான்.

நியமங்களை முடித்துவிட்டுக் கரையேறி வந்த சிவபாத விருதயர், குழந்தையின் வாயின் இரு பக்கமும் பால் வழிந்தோடி இருக்கக் கண்டார். அருகில் பால் இருந்ததற்கான அடையாளத்தோடு ஒரு கிண்ணம் கிடந்தது. சினம் மிகுந்து வர மகனை அதட்டும் குரலில் “யார்கொடுத்த பாலை நீ குடித்தாய்? எந்தச் சூத்திரன் கொடுத்த எச்சில் பாலைக் குடித்தாய்?” என்று அருகில் கிடந்த கொம்பு ஒன்றை எடுத்து அவனை அடிப்பதுபோல் ஓங்கினார். பையன் பயந்துபோய்க் கோவில் விமானம் இருந்த திசையைத் தன் சிறு கைகளால் காட்டி மழலையால் ஏதோ சொன்னான். பொழுது புலரத் தொடங்கிவிட்டதால் கொஞ்சம் கூட்டமும் கூடியிருந்தது. “என்ன? இறைவனும் இறைவியும் உனக்குப் பால் ஊட்டினார்களா?” அவரால் நம்ப முடியவில்லை. “அவர்கள் எப்படியிருந்தார்கள்?” எனப் பயந்துபோய்க் கேட்டார்.

அப்போதுதான் அந்த விந்தை நிகழ்ந்தது. அந்தக் குழந்தை தமிழில் பாடியது. சிவபாதவிருதயரும் குழுமியிருந்தோரும் மெய் சிலிர்த்துவிட்டார்கள். தன் மழலைக் குரலால்

தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர்
 தூவெண்மதி சூடிக்
 காடுடைய சுடலைப் பொடிபூசியென்
 உள்ளங்கவர் கள்வன்
 ஏடுடைய மலரான் முனைநாட்பணிந்
 தேத்தவருள் செய்த
 பீடுடைய பிரமா புரம்மேவிய
 பெம்மானிவ னன்றே”

சிவபாதர் நெகிழ்ந்து போய்விட்டார். என்பாலகனின் அமுகுரலைக் கேட்டு எம்பெருமானும் எம்பிராட்டியும் வந்து இவனுக்கு ஞானத்தோடு கலந்து பாலைப் புகட்டினாரா! இனி, இவன் தெய்வக் குழந்தை. வெறும் சம்பந்தன் அல்லன். இவன் ஞானசம்பந்தன், என்று குழந்தையைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு ஆடினார். குழுமியிருந்தோர் “வாழ்க ஞானசம்பந்தர்” என்று வாழ்த்தினர்.

அன்று முதல் சிவபாதர், சம்பந்தரை அக்கம் பக்கமிருந்த சிவனார் உறையும் கோவில்களுக்கு அழைத்துச் சென்றார். குழந்தையும் அற்புதமான இசையுடன் கூடிய தமிழ்ப் பதிகங்களைப் பாடி வருகிறார்.

சிவபாதவிருதயர் சொல்லி முடித்தார்.

“இந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு என் மெய் சிலிர்த்துப் போய்விட்டது. பிள்ளையார் இங்கு வருமளவும் என்னால் காத்திருக்க முடியாது. நானும் கோவிலுக்கே சென்று இறைவன் சந்நிதியிலேயே அவரைச் சந்திப்பேன். அருள் கூர்ந்து விடை தாருங்கள்.”

விடை பெற்றுக்கொண்டு கோவில் இருந்த திசை நோக்கி விரைந்தார் நாவுக்கரசர்.

அப்பர்

இதற்குள் சம்பந்தரும் நாவுக்கரசர் தம்மைக் காணத் தம் இல்லத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார் என்ற செய்தியறிந்து தம் தொண்டர் குழாம் சூழத் தம் இல்லத்திற்குத் திரும்பி விரைந்தார். இல்லத்திலிருந்து புறப்பட்ட நாவுக்கரசரோடு அங்கே இருந்த சில சிவனடியார்களும் சேர்ந்து ஒரு சிறு குழு கோயிலை நோக்கிச் சென்றது. எதிரே, சம்பந்தருடைய தொண்டர்களும் உபநயனத்திற்காக வந்த கூட்டமும் ஓர் இடத்தில் சந்தித்துக் கொண்டன.

எதிரெதிராக வந்த நாவுக்கரசரும் சம்பந்தரும் நேருக்கு நேர் சந்தித்துக்கொண்டார்கள். முன்னரே ஒருவரை ஒருவர் பார்த்திராவிட்டாலும் பார்த்த அளவில் பலகாலம் அறிமுகம் ஆனவர்கள்போல் புரிந்து கொண்டார்கள். எதிரெதிரே சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். புணர்ச்சிப் பழகாத நட்பு அது. நட்புக்கு வயது வரம்பு உண்டா? இப்படித்தான் அவர்களைச் சூழ்ந்திருந்தவர்கள் நினைத்தார்கள்.

ஆனால், அங்கு நடந்தேறிய காட்சியோ....!

மன்னவர்கள் எல்லாம் தம் அடி வணங்கும் பல்லவப் பேரரசன் யார் அடிகளைப் பணிந்து வணங்கினானோ அந்தச் சிறப்புக்குரியவரான எழுபது அகவையைத் தாண்டிய அதிகை நாவுக்கரசர் ஏழே வயதான சீர்காழிச் சிறுவன் பாதங்களை வணங்கக் குனிந்தார். அவ்வளவில் அதிர்ந்துபோன ஞானசம்பந்தர் அப்படியே அவர் தோள்களைப் பற்றித் தடுத்துவிட்டார்.

அன்போடு அணைத்துக்கொண்டு, “அப்பரே” என்றார்

இவரும், “அடியேன்” என்றார்.

வர்ணாசிரமம் ஓங்கி இருந்த அந்தக் கால கட்டத்தில் வேதிய பார்ப்பனக் குடும்பத்துச் சிறுவன் கூட மற்ற கீழ்க் குலத்தவர்களை ஏக வசனத்தில் அழைப்பது எல்லார்க்கும் தெரியும். அந்த மரபில் வந்த சம்பந்தர் நாவுக்கரசரை மரியாதை தொனிக்க அப்பரே என்றது அங்குக் கூடியிருந்த எல்லாருக்கும் அவர்கள் இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் காட்டிய பணிவு பண்பின் அடையாளமாகவே தோன்றியது.

இனி, நாமும் நாவுக்கரசரைப் பணிவோடு அப்பர் என்றே குறிப்பிடுவோம்.

காழிநகரில்-இருபெரும் சைவப் பெரியோர்கள் சந்தித்துக்கொண்டதால் அந்நகரைச் சீர்காழி என்றே இனிக் குறிப்பிடுவோம்.

(இவர்கள் காலத்தில் பெருமை பெற்ற ஊர்களைச் சீர் என்ற அடைமொழி சேர்த்தே குறிப்பிட்டனர். பின்னாளில் அவை ஸ்ரீ ஆகிச் சில இடங்களில் அவை திரு என்ற அடைமொழியும் பெற்றன. பல ஊர்கள் வடமொழி மாற்றம் பெற்றன.)

சைவ மடத்தில் அப்பர் பல நாட்கள் தங்கினார். அங்குக் குழுமியிருந்த அடியார்கள் முன்னிலையிலும் தனிமையிலும் இவர்கள் இருவரும் சைவநெறியைப் பற்றியும் செந்தமிழின் சிறப்புப் பற்றியும் நேரம் போவது தெரியாமல் பேசினர். வேத நெறியறிந்து முப்புரி நூல் தரித்த சம்பந்தரின் ஒதாதுணர்ந்த தமிழ் அறிவின் ஆழத்தைப் பலபடப் பாராட்டிய அப்பர், வேண்டுகோள் ஒன்றை வைத்தார்

“இதுகாறும் தாங்கள் பதிகம் என்ற கட்டமைப்பின்படி பத்துப் பத்துப் பாடல்களாகவே பாடி வந்திருக்கிறீர்கள். தாங்கள் மட்டும் விதிவிலக்காகப் பதினோராவது பாடல் ஒன்றைச் சேர்த்து அதில் தமிழ் மீது தாங்கள் கொண்ட பற்றைப் பறைசாற்ற வேண்டும். பின் வருங்காலங்களில் பதினோரு பாடல்கள் கொண்ட பதிங்களாகவே பாடிட வேண்டும். தாங்கள் எக்காலத்திலும் தங்களைத் தமிழ் ஞானசம்பந்தன் என்றும் தமிழ் விரகன் என்றும் தவறாமல் குறிப்பிட்டுக்கொள்ள வேண்டும். நானும் பொழுதும் இசையால் தமிழை வளர்த்திட வேண்டும்.”

“அப்படியே செய்கிறேன், அப்பரே.”

பல தலங்களைப் பாடிப் பரவித் தொழுதிட எண்ணங்கொண்ட அப்பர் பிள்ளயாரிடம் பிரியா விடை பெற்றுச் சென்றார்.

தன் திருத்தலப் பயணத்தில், கருப்பரியலூர், புன்கூர், நீடூர், குறுக்கை, திருநின்றியூர், நனிபள்ளி, செம்கொன் பள்ளி, மயிலாடுதுறை, பொன்னித்துறுத்தி, வேள்விக்குடி, எதிர்கொள்பாடி, கோடிக்கா சென்று இறுதியாக ஆவடுதன் துறையில் நெடு நாட்கள் தங்கினார்.

மீண்டும் பயணத்தைத் தொடங்கி இடைமருதை, நாகேச்சுரம், பழையாறை, சத்திமுற்றம், நல்லூர், கருகாவூர், ஆரூர், பாலைத்துறை என்று இந்த ஊர்களைக் கடந்து, ஆங்காங்கே கோவில் கொண்டிருக்கும் இறைவன் மேல் பதிகங்கள் பாடிச் சென்றார். அடுத்துத் திங்களுரை அடைந்தார்.

அங்குச் சில நாட்கள் ஓய்வு பெறலாம் என்று முடிவெடுத்தார். அங்கே, ஒரு மடத்தில் தங்கி இருந்தபோது ஒரு நாள்.....

இரண்டு வீடுகள் தள்ளி மூன்றாவது வீட்டில், மக்கள் கூட்டமாய்க் கூடியிருந்தனர். வீட்டில் அழகுரல் ஓலம் அவர் கவனத்தை ஈர்த்தது. சிலரை அருகில் அழைத்து, “அங்கே என்ன அழகுரல்? யாருக்கு என்ன நேர்ந்தது?” என்று வினவினார்

“அப்பூதியார் வீடு அது. பெருந்தனக்காரர். இவ்வூரில் பல புண்ணிய, தருமங்கள் செய்பவர். பாருங்கள், அவருடைய மகன் வீட்டுத் தோட்டத்தில் விளையாடிக்கொண்டு இருக்கையில் பாம்பு கடித்து இறந்துவிட்டான். புண்ணிய ஆத்மாவான அவர்க்கு இப்படி நேர்ந்துவிட்டது.”

“எப்போது பாம்பு கடித்ததாம்?”

“ஒரு நாழிகை ஆகியிருக்கும் என்கிறார்கள்”

அப்பரடிகள் எழுந்து அந்த வீட்டுக்குள் சென்றார். இறந்து கிடந்த சிறுவனைப் பார்த்தார். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்.

“அப்பூதியார் யார்?”

அப்பூதியார் வந்தார். அந்தச் சிவனடியாரைப் பார்த்தார். இரண்டொரு நாட்கள் மடத்தில் அவரைப் பார்த்திருக்கிறார். ஆனால் யார் எவரென்று தெரியாது. பார்த்தவுடன் மரியாதை செய்யத் தோன்றும் தோற்றம்.

“நான்தான். அடியவரே.”

“உங்கள் மகனை நெருங்கிப் பார்க்க அனுமதியுங்கள்.”

அவர் குரலில் தெய்வீகத் தன்மை தொனித்ததாக உணர்ந்து, “பாருங்கள்” என்று சிலரை ஒதுங்கி நிற்கச் சொன்னார்.

அப்பர் தம் இடுப்பிலிருந்த நீற்றுப் பையை எடுத்துப் பையனின் நெற்றியில் இட்டார். சிறுவனின் வாயில் சிறிதளவு நீற்றைப் போட்டுத் தண்ணீரைக் கேட்டு வாங்கிக் கொஞ்சம் அவன் வாயில் ஊற்றினார்.

கணீரென்ற குரலில் அவர் பாடினார்.

“ஒன்றுகொ லாமவர் சிந்தை யுயர்வரை” எனப் பாடத் துவங்கியபோது, முன்னதாகக் கோவிலில் இந்தக் குரலைக் கேட்டவர்கள் பாடியவர் யார் என்று வியப்பு மேலிட அப்போதுதான் அவரை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“பத்துகொ லாமடி யார்ச்செய்கை தானே” என்று பத்துப் பதிகங்களைப் பாடி முடித்தார்

அப்போது நிகழ்ந்தது அந்த அதிசயம்!

இறந்து போனான் என்று எண்ணியிருந்த பையன்சற்றே அசைந்தான். கண் விழித்தான். “அம்மா” என்றழைத்தான். சுற்றியிருந்த அத்தனை பேரும் திறந்த வாய் மூடக்கூட தோன்றாது அப்பரையும் அந்தச் சிறுவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்கள்.

அப்பூதியார் அப்பரின் பாதங்களில் வீழ்ந்தார்.

“அடியவரே! தாங்கள் யாரோ எவரோ அறியேன். தெய்வம் போல் வந்து எம் மகனைப் பிழைக்க வைத்தீர்கள். தாங்கள் நிச்சயம் இறையருள் பெற்றவராகத்தான் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இப்படிப் பதிகம் பாடி இறந்த என் மகனைப் பிழைக்க வைக்க முடியுமா? இனி என் சொத்து செல்வங்கள் எல்லாம் உங்களுக்குத்தான்.”

உணர்ச்சி மேலிடக் கூறினார்.

“ஐயா, நான் ஒரு நாடோடி. சிவத்தலங்களைப் பார்த்து எம் இறைவனைப் பாடி வருபவன். எனக்கெதற்குச் சொத்து செல்வம் எல்லாம்? விடுங்கள்.”

“ஐயா, தங்கள் பெயர்?”

“நாவுக்கரசன் என்பார்கள் என்னை.”

“ஆ! நாவுக்கரசரா? தாங்களா அந்த அடியார்? பாராளும் மன்னனையே மண்டியிட வைத்து மதம் மாறச் செய்த சிவனடியார்! இனி, நான் செய்யப்போகும் நற்பணிகள் எல்லாம் தங்கள் பேரில்- ஆம், திருநாவுக்கரசர் என்ற பேரில்தான் நடக்கும். தாங்கள் உயிர்ப்பித்த என் மகனும் இனித் திருநாவுக்கரசன் என்றே அழைக்கப்படுவான். வாழ்க சிவசீலர் திருநாவுக்கரசர்.”

“வாழ்க. வாழ்க.”

எல்லாரும் தரையில் வீழ்ந்து அவர் தாள் பணிந்து ஆசி பெற்றனர். மன்னனைப் பணியச் செய்த அப்பர் அடுத்தபடியாக, வேதியப் பார்ப்பனன் ஒருவன் தாழ்ந்த சாதிக்காரன் என்று கருதப்பட்டவரின் காலில் விழுந்து வணங்கினான் என்றால் அதை நிகழ்த்திக் காட்டிய சிறப்புக்குரியவர் அப்பரடிகள்தான்.

இரண்டாம் சந்திப்பு

திங்களுரைத் தொடர்ந்து அப்பர் தன் புனிதப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். பழனத்தில் அதிக நாட்கள் தங்கித் தனது தவநிலையை மேற்கொண்டு சக்தியும் அமைதியும் மேலுறப் பெற்றார். பின்னர்க் காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள நல்லூர், பழையாறை, வலஞ்சுழி, குடமூக்கு, நாலூர், தென்திருச்சேறை, குடவாயில், நறையூர், பாலூர், சேலூர், தென்வாஞ்சியம், பெரு வேளூர் கடந்து ஆரூர் வந்தபோது சிவத்தொண்டர்கள் பெருங்கூட்டமாக வந்து அப்பரை வரவேற்றனர். அந்த ஊரில் இருந்தபடியே கீழ்வேளூரிலும் கன்றாம்புலியூரிலும் இருக்கும் இறைவனைத் தொழுது பாடல்கள் பாடிவிட்டு, ஆரூரை விட்டு நீங்கிப் புகலூரை அடைந்தார்.

அங்கு, முருகனாரின் மடத்தில் தங்கியிருந்த காழிப் பிள்ளையாரைச் சந்திக்கும் ஆவலில் தம் கூட வந்த தொண்டர் குழாத்துடன் மடத்தை நோக்கிச் சென்றார். அவரைப்போலவே சம்பந்தரும் தம் தொண்டர் குழாத்துடன் எதிர்கொண்டு வரவேற்க விரைந்தார். இரு கூட்டமும் இரண்டு கடல்கள் கலப்பது போல் ஒன்றிணைந்தன. இவர்கள் இருவரும் ஆரத் தழுவிக்கொண்டனர். சம்பந்தர் ஆரூர் பெருமையைக் கூறும்படி அப்பரிடம் கேட்க, அப்பரும் பெரும் உவகையுடனே சொல்லலுற்றார்.

சண்பையாரும் திருவாரூர் போய்வர விரும்பி அப்பரிடம் “நான் மீண்டும் வந்து சந்திப்பேன்” என்று கூறி விடைபெற்றுச் சென்றார்.

அப்பர் ஐயாறு சென்றார். பின்னாற் செங்கட்டாங் குடியில் சிறுத்தொண்டர் அவரை வரவேற்றுத் தான் நடத்திவரும் சத்திரத்தில் அப்பரைத் தங்க வைத்துப்

போற்றினார். நாவுக்கரசு பெருமானை ஓர் இக்கட்டான நிலையில் பார்த்ததையும், அந்நிலையிலும் அவர் தனக்கு நல்வழி காட்டியதையும் நினைவு கூர்ந்து, தான் எய்திய சிறப்புகளுக்கெல்லாம் நாவுக்கரசரே பெரிதும் காரணம் என்று அவர் தாள் பணிந்து மகிழ்ந்தார்.

யார் அந்தச் சிறுத்தொண்டர்?

ஆரூர் சென்று மீண்ட சம்பந்தர் அவரோடு சேர்ந்து கொண்டார். அவர்களோடு, நீலநக்கனாரும் முருகனாரும் சேர்ந்து கொண்டு முருகனாரின் ஊரான புகலூர்க்குச் சென்று அவர் நடத்திவரும் மடத்தில் தங்கினார்கள். சில நாட்கள் அங்குத் தங்கியிருந்துவிட்டு, அப்பரும் ஆளுடைப்பிள்ளையும் மற்றவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு திருக்கடலூர் சென்று அங்குக் குங்குலியனாரின் மடத்தில் தங்கி அவ்வூர் இறைவனை வணங்கிவிட்டுத் தம் பயணத்தைத் தொடர்ந்து காலூர் சென்று, அங்கிருந்து வீழிமிழலையைச் சென்றடைந்தனர்.

அங்குத் தங்கியிருந்த காலத்தில், காவிரியும், மாரியும் நீர்வளம் கரப்பப் பெரும் பஞ்சம் நிலவியது. மக்கள் பசிப்பிணியால் வாடி நொந்தனர். விளைச்சல் நன்றாக இருக்கும் நாட்களிலேயே சில பெருந்தனக்காரர்கள் சத்திரம் கட்டி மக்களுக்கு உணவு வழங்கி வருவது வழக்கமாக இருக்கையில் பஞ்ச காலத்தில் விட்டுவிடுவார்களா? ஆனால், இரண்டு பெரிய சிவனடியார்கள் அவ்வூரில் தங்கியிருக்கும்போது, அவர்கள் மூலமாக இப்பணி நடப்பதை அவர்கள் விரும்பினார்கள். அதன்படி, அவ்வூர் பெருமக்கள் அச்சிவனடியார்களிடம்,

“இறைவன் எங்கள் கனவில் தோன்றி, இருவர்க்கும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு பொற்காசைப் பலி பீடத்தின் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் வைப்பதாகவும் அதைக்கொண்டு நீங்கள் மக்களுக்கு உணவளிக்கும் பணியைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் பணித்திருக்கிறார்” என்று சொன்னார்கள்.

அவர்கள் சொன்னவாறே மறு நாள் போய்ப் பார்த்தபோது, அங்கே இரண்டு பொற்காசுகள் இருக்கக்

கண்டனர். அன்றிலிருந்து ஊர் மக்களுக்கு அந்தக் காசின் மூலம் பொருள்கள் வாங்கி உணவளித்தனர். மக்கள் மகிழ்ந்தனர். இருவர்க்கும் நன்றி கூறி வாழ்த்தினர்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு சம்பந்தரின் உணவகத்தில் சற்றுப் பற்றாக் குறை ஏற்பட்டது. கவலையுற்ற சம்பந்தர் காரணம் கேட்க நிர்வாகிகள் தமக்குக் கிடைத்த பொற்காசு சற்று மாற்றுக் குறைந்திருப்பதாகவும் அதனால் பொருள்கள் குறைவாகவே வாங்க முடிந்ததால் தான் இந்தப் பற்றாக்குறை என்றார்கள்.

சம்பந்தர் வருந்தி இறைவனை வேண்டினார். இதையறிந்த நாவுக்கரசர் கலங்கினார். சம்பந்தர் உணவகத்தில் வர்ணாசிரம முறையில் மக்களைப் பிரித்து மேற்குடி தாழ்ந்தகுடி என்ற பாகுபாடு காட்டப்படுகிறது என்று தெரிய வந்தது. ஆனாலும் அப்பர்,

“சில நிர்வாகிகள் செய்யும் தவறுகளினால் இந்தத் திட்டமே தவறாகக் கருதப்பட்டுவிடும். அதனால், இருவர்க்கும் எல்லாம் பொதுவாக இருக்க வேண்டும். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் சம்பந்தர்க்கு மன வருத்தம் வரவே கூடாது.” என்று அறிவுறுத்தினார். பின்னர் எல்லாம் சரி செய்யப்பட்டுவிட்டது. சிறிது காலத்தில் பஞ்சமும் நீங்கி நிலைமை சீரடைந்தது.

இருவரும் பயணத்தைத் தொடர்ந்து மரைக்காடு சென்றடைந்தனர். (யாது காரணத்தாலோ மரைக்காடு என்ற பெயர் திரிந்து வேதத்தோடு இணைந்து மறைக்காடு என்றாகி விட்டது. இக்காலத்தில் வேதாரண்யம் என்றாகியது அதைவிடக் கொடுமை. இதைப்போலப் பல ஊர்கள் வடமொழி ஆக்கம் பெற்றன.)

அவ்வூர் சென்று மரைக்காட்டு இறைவனைத் தொழ ஆலயத்தை அணுகினர். ஆனால் அந்தோ! அந்தக் கோவிலின் முன்வாயில் அடைக்கப்பட்டிருந்தது. மக்கள் பக்கவாட்டில் அமைந்திருந்த- அல்லது அமைக்கப்பட்ட - வாயில் வழியேதான் கோவிலுக்குள் சென்று தொழுது வந்தனர். இதைக் கண்டு அப்பரும் சம்பந்தரும் துணுக்குற்றனர். விசாரித்தபோது, சில வேதிய பார்ப்பனர்கள் ஏதோ ஒரு சூழ்நிலையில் வேதத்தை ஒதிக் கதவை அடைத்து விட்டனர் எனத் தெரிய வந்தது.

மரைக்காடு

ஆண்டாண்டுக் காலமாக மக்கள் கோவிலின் முன் வாயில் வழியாகவே சென்று இறைவனை வழிபட்டு வந்தனர். ஆனால் யாது காரணத்தாலோ வேதநெறியைப் போற்றிய பார்ப்பனர் சிலர், வேதம் ஓதி முன்வாயில் கதவை அடைத்துவிட்டார்கள்.

வேத மந்திரத்திற்கு அஞ்சி வேதத்திற்கு எதிராகச் செயல்பட்டு அவ்வாயிலைத் திறக்கத் தயங்கிய மக்கள் பக்கவாட்டில் சிறிய வழியொன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அதன் வழியாகக் கோவிலுக்குள் சென்று, ஈசனைத் தோழுது விட்டு, அதே வாயில் வழியாகவே வெளியில் போகும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

“வடமொழி வேதம் தென்னாடுடைய சிவனை நேர் வழியில் செல்ல விடாமல் தடுப்பதா? அதை நாம் ஏற்பதா? கூடாது. இவ்வூர் மக்களை இனி முன் வாயில் வழியாகவே உள்ளே நுழையவும் வெளியே போகவும் வேதம் அடைத்த கதவை நாம் தமிழால் பாடித் திறப்போம்.”

சம்பந்தர் கூறினார்.

“வேதம் அறிந்த பிள்ளையார் சொன்னால் அதுவே எனக்கு வேதம். அப்படியே செய்வோம் காழிப்பிள்ளையாரே.”

என்றார் அப்பர்.

“தாங்கள் தமிழ் மறையால் பாடித் திறவுங்கள்” என்று அப்பர் தொடர்ந்தார்.

“அப்பரே! என்னை வேத மரபினன் என்று சொல்லிவிட்டீர்கள். அதனால் வேத மந்திரம் எனக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கதவைத் திறந்துவிடும் என்ற எண்ணத்தை மக்கள்பால் தோற்றுவிக்கும். தமிழுக்கு மரியாதை வேண்டும். அதனால் தாங்களே இவ்வாயில் கதவு திறக்கப் பதிகங்கள் பாடுவதே சிறப்பாக அமையும். ஆகவே தாங்களே பாடுங்கள்.”

“தங்கள் ஆணையை அந்த இறைவன் ஆணையாக ஏற்றுக் கதவைத் திறக்கப் பாடுகிறேன்” என்று பாடினார்.

“பண்ணின் நேர்மொழி யாளுமை பங்கரே” எனத் துவங்கி ஒன்பது பாடல்கள் பாடிவிட்டார். ஆனால், கதவு திறக்கவில்லை.

இறுதியாகப் பத்தாம் பாடலில்,

“இரக்க மொன்றிலீர் எம்பெரு மானிரே” என்று உருகிப் பாடினார்.

“இரக்கமில்லா இறைவனே! ஏன் கதவைத் திறக்கவில்லை? மக்களுக்குத் தொல்லை தந்து உன்னை நேர் வழியில் வந்து மக்கள் வணங்குவதைத் தடுத்த வேதத்தைத்தான் நீ மதிப்பாயா? தமிழுக்கு நீ காட்டும் அருள் அடைக்கும் தாள்தானா? கதவைத் திறந்து கருணை காட்டாயா?” என்று மனம் உருகிப் பாடினார்.

கதவுகள் திறந்தன. எல்லார்க்கும் நேர்வழி கிடைத்தது. மகிழ்ச்சி பொங்க இறைவனை வாழ்த்தியபடி எல்லாரும் கோவிலுக்குள் சென்று வழிபட்டனர்.

அனைவரும் வெளியே வந்தவுடன் அப்பர் சம்பந்தரிடம்,

“பிள்ளையாரே, திறந்த கதவு இனி மூடிடப் பாடுங்கள். அதனால் கோவிலின் கதவைத் தேவையானபோது திறக்கவும் மூடவும் வசதியாக இருக்கும்.” என்று தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்.

சம்பந்தர் பாடினார். ஒரேயொரு பாடல் பாடியதும் கதவுகள் மூடிக்கொண்டன.

மலைத்துப் போய்விட்டார் அப்பர். அன்று இரவு அப்பர் ஆளுடைப்பிள்ளையுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, தன் உள்ளக் குமுறல்களைக் கொட்டித் தீர்த்தார்.

“ஐயனே, அஃதென்ன? தாங்கள் அழுதால் எம்பெருமான் ஓடோடி வந்து அம்மையைப் பால் கொடுக்கச் சொல்கிறார். கைத்தாளம் போட்டால் கை வலிக்கும் என்று பொற்றாளம் கொடுக்கிறார். நடந்தால் கால் நோகும் என்று முத்துச்சிவிகை கொடுக்கிறார். வெயிலில் வாடக் கூடாதென்று குடை கொடுக்கிறார். மாற்றுக் குறைந்த பொன்கொடுத்துத் தங்களைப் பாட வைத்து விளையாட்டுக் காட்டிப் பின் மாற்றுக் குறையாத பொன் தந்து தங்களோடு மகிழ்ந்தாடுகிறார்...! நான் பத்துப் பதிகங்கள் பாடி வருந்திய பின்தான் கதவைத் திறக்கிறார். ஆனால், உங்கள் அருமையும் பெருமையும் நாடறியச் செய்யத் தாங்கள் ஒரு பாடல் பாடிய உடனே கதவைத் திறக்கிறார்... இவையெல்லாம் என்ன? ஏன்?

இளம்பிறை சூடியோனின் பாசத்திற்குரிய பிள்ளை அல்லவா தாங்கள்!

மேலும், நான் வாய் திறந்தபோது தூற்றிப் பாடினேன். ஆனால், தாங்களோ வாய் திறந்தபோது போற்றியே பாடினீர்கள். நாற்பது ஆண்டுகளுக்குமேல் நான் சமணத்தைப் போற்றினேன். அதுதான் என் பிழை. நான் செய்த மன்னிக்க முடியாத தவறு.

இந்த எழுபத்தைந்து வயதிலும் நான் பக்குவப் படாதவன் என்று இறைவன் எண்ணினால் எப்போது அவருடைய அருளை நான் பெறுவேனா? பெற்று உய்வேனோ? இறைவனின் அருளைப் பெற எனக்குத் தங்களைவிட்டால் வேறு கதியில்லை.

பிள்ளையாரே, காழிப் பெருந் தலைவ, எனக்கு அவ்வப்போது நல்வழி காட்டி நடத்திச் செல்லுங்கள். அஃதன்றி நான் தேரும் வழி வேறில்லை”

சம்பந்தர் திகைத்துப்போனார்.

“அப்பரே, ஏன் இந்த மன வாட்டம்? தாங்கள் பண்பிலே உச்சத்தைத் தொட்டவர். தொண்டு செய்வதிலே நிகரற்றவர். ஏன்? எனக்குத் தாங்கள் எத்தனையோ நல்ல மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். பெருஞ் சித்தர் தாங்கள்.

தீயும் நஞ்சும் தங்களை வருத்தவில்லை. கடல் தங்களை விழுங்கத் தயங்கியது. வேழமோ உங்கள் அன்பின் ஆழம் அறிந்து வணங்கியது. மாமன்னனும் தங்களைப் பணிந்தான். இவையாவும் இறைவன் தங்கள் மீது வைத்த அன்பினால்தாமே? மன அமைதி கொள்ளுங்கள். போய் உறங்குங்கள்.”

ர்ஆனாலும் அப்பர் அன்று இரவு தான் வாய்முருக்குச் செல்வதாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

காலையில் நாவுக்கரசர் திருவாய்மூர்க்குச் சென்று விட்டதை அறிந்து சம்பந்தரும் அவரைக் காணத் திருவாய்மூர்க்கு விரைந்தார். அங்கே அப்பர், சம்பந்தரிடம்

“இறைவன் என்னை இவ்வூர்க்கு வந்தால் காட்சி தருவதாய்ச் சொன்னார். வந்தேன். ஆனால் இதுவரை எனக்குக் காட்சி கொடுக்கவில்லை. இருக்கட்டும். கதவைத் திறக்கப் பாடிய எனக்குக் காட்சி கொடுக்காத இறைவன் கதவு அடைக்கப் பாடிய தாங்கள் என் பக்கத்தில் இருக்கும்போது காட்சி கொடுக்காமல் எப்படி? ஏமாற்றி விடுவாரா? பார்க்கலாம்.” என்று நாத்தமுதமுக்கக் கூறினார்.

சிறுவனாகவும் கருதமுடியாத, வளர்ந்த காளையாகவும் எடுத்துக்கொள்ள முடியாத இரண்டும்

கெட்டான் வயதினரான சம்பந்தர், அப்பரின் நிலையைப் பார்த்து வருந்தினார். ஏறத்தாழ ஓர் உன்மத்தம் பிடித்தவராகவே பேச்சும் நடவடிக்கையும் காட்டின.

சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

“அப்பரே! அதோ, கோவிலின் விமானப் பகுதியைப் பாருங்கள். ஐயன் காட்சியளித்துவிட்டார். உமையொரு பாகனாகத், தலையில் இளம்பிறையும் கங்கையும் அணிந்து நாகங்களை அணிகளாக அணிந்து, புலித்தோலை அரையில் கட்டிக்கொண்டு, காளையின் மேலமர்ந்து பல்லாயிரம் சூரியப் பிரகாசத்துடன் இருக்கும் அழகைக் காணுங்கள். தெரிகிறதா?”

“தாங்கள் சொன்னால் சரியாகத்தான் இருக்கும். ஆம். அதோ தெரிகிறார் என் அம்மையப்பன். ஆஃகா! எத்துணை அற்புதமான காட்சி! எல்லாம் எம் ஆளுடைப்பிள்ளையான தங்கள் கருணைதான். என்னே தங்கள் அருட்குணம். ஐய, நீங்கள் தமிழ்போல் புகழ் பெற்றுப் பெரும்பேறு அடைவீர்.”

ஒருவாறாக மனம் தெளிந்தார் அப்பர். இருவரும் மீண்டும் மரைக்காட்டுக்கே திரும்பினர்..

ஆலவாய் அழைப்பு

இருவரும் மரைக்காட்டில் தங்கியிருந்தபோது மதுரையிலிருந்து தூதுவன் ஒருவன் இவர்களைக் காண அங்கு வந்தான். இருவரையும் வணங்கி,

“சிவனடியார்களே, பாண்டிய மாதேவியாரும் அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் தங்கள் தரிசனம் வேண்டித் தங்கள் அனுமதி பெற வந்துள்ளேன்.”

நாவுக்கரசர் சம்பந்தரைப் பார்க்க, அவரும் “நன்று, வரச் சொல்லுங்கள்,” என்று அனுமதி தந்தார்.

சிறிது நேரத்தில் சோழர் குலத்துதித்துப் பாண்டியனை மணந்து பாண்டிய அரசியாகத் திகழும் மங்கையர்க்கரசி தேவியும் சோழ நாட்டுப் பேரறிஞரும் பாண்டிநாட்டு அமைச்சருமான குலச்சிறையாரும் மடத்திற்குள் வந்து அவர்கள் தாள் பணிந்தார்கள்.

அவர்களை வரவேற்ற சம்பந்தர், “மதுரைப் பேரரசியாரே, அமைச்சர் பெருமானே, தாங்கள் எங்கள் எளிய குடில் நாடி வந்ததன் காரணம் யாதோ?” என்று வினவினார். அமைச்சர் சொன்னார்,

“பாண்டிய நாட்டில் சமணம் தலைவிரித்து ஆடுகிறது. சோழ மகள் இத்தேவியார் சைவநெறியிலேயே பழகியவர். மன்னரோ, தீவிர சமணன் ஆனபடியால் தேவியார் கணவரின் நெறிக்கு எதிராகச் சிவபூசைகளோ ஆலவாய் அழகரைத் தரிசிக்கவோ முடியாமல் வருந்துகிறார். மக்களும் அவர்கள் விரும்பாவிட்டாலும் மன்னன் வழியே ஒழுக்குகின்றனர். சமணர்களின் ஆதிக்கத்தை அடியோடு அகற்றிச் சைவம் தழைக்கச் செய்ய, இறைவனால் ஞானப்பால் கொடுக்கப்பட்ட ஆளுடைய பிள்ளையாரால் மட்டுமே முடியும் என்று நம்பித்

தங்களை மதுரைக்கு வருமாறு அழைக்கவே வந்திருக்கிறோம்.” எனப் பணிவுடன் விண்ணப்பித்தார்.

அச்சமயம் சம்பந்தர் அப்பரைப் பார்த்தார். அப்பரும்,

“ஆகா, அருமையாய்ச் சொன்னீர்கள் அமைச்சரே. உங்கள் பிரச்சினையைத் தீர்க்கப் பிள்ளையாரினும் வேறொரு தகுதி வாய்ந்தவர் கிடைக்கமாட்டார். சமணர்கள் பிடியிலிருந்து விடுபடுவது எவ்வளவு சிரமமென்று நான் நன்கறிவேன். ஆனால், நம் பிள்ளையார் அங்கு வந்தால் இவருடைய பிடியிலிருந்து சமணர்கள் தப்புவது எங்ஙனமோ அறியேன். நன்று. காழி வீரர் எப்போது அங்கு வரவேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்கள்?” என்றார்.

“இன்றைக்கே புறப்பட்டாலும் எங்களுக்குச் சம்மதந்தான். ஆனால், பிள்ளையாரின் எண்ணம் எதுவோ அப்படிச் செய்யலாம்.”

“அப்பரே, இதில் யோசிக்க என்ன இருக்கிறது? இன்றே புறப்படலாம்.”

“இன்றைக்கேயா? காழியாரே, தாங்கள் அறியாததல்ல. இன்று நாளும் கோள் நிலையும் நன்றாக இல்லை. அதனால் வேறொரு நல்ல நாள் பார்த்துச் செல்லுங்கள்.”

“ஐயா, நீங்களா இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்? இறையடியவர்களை நாளும் கோளும் என்ன செய்துவிடும்? இன்றே புறப்படுகிறேன்”

“அங்ஙனமாயின் நானும் உங்களோடு கூட வருவேன்”

“வேண்டாம் அப்பரே. நான் மட்டும் போகிறேன். தாங்கள் காஞ்சியில் சமணர்கள் இழைத்த கொடுமைகளை அறவழியில் போராடி வென்று பல்லவனைச் சைவர் ஆக்கினீர்கள். அதனால் சமணரை உங்களால் எளிதில் வென்றிட முடியும். இம்முறை நான்போய் உங்கள் வாழ்த்துக்களுடன் எதிர்கொண்டு அவர்களை முறியடிப்பேன். விடை தாருங்கள். மீண்டும் சந்திப்போம்.”

பழையாரைப் போரட்டம்

சம்பந்தர் தம் குழாத்துடன் மதுரைக்குக் கிளம்பிச் சென்றபின், நாவரசர் மரைக்காட்டை நீங்கி, இரண்டாம் முறையாக மறையோர் திருப்பதியாம் வீழிமிழலையைச் சென்றடைந்தார்.

எதிர் பார்த்தது போலவே அங்கு அவரை யாரும் வரவேற்க வரவில்லை. முன்பு சம்பந்தருடன் வந்தபோது வரவேற்ற மறையவர் கூட்டம் எங்கே சென்றுவிட்டது? அவர்கள் சொல்லாமல் மற்ற அடியவர்கட்குத் தாமாக வந்து வரவேற்கும் துணிவு உண்டா? அப்பர் புன்னகைத்துக் கொண்டார். பஞ்சம் நீங்கிற்று. வேறென்ன வேண்டும் மற்று?

அடுத்து, ஆவடுதண்துறைக்குச் சென்றார். அவ்வூரில் சம்பந்தரோடு இருக்கும்போதுதான், காழியிலிருந்து வந்த பிள்ளையாரின் பெற்றோர் உறவினர் மற்றுமுள்ள அந்தணர் கூட்டமும் சேர்ந்து பிரமாபுரப் பெம்மானைத் தரிசிக்கச் சம்பந்தரை ஊருக்குத் திரும்பி வருமாறு அழைக்க வந்திருந்தனர். உள்ளூர் மறையவர்கள் பெருந்திரளாகச் சென்று சீர்காழி அந்தணர்களை எதிர்கொண்டு வரவேற்றனர்.

அப்பர் முந்திக்கொண்டு சொன்னார்.

“நம் காழிப் பிள்ளையார் அழைத்தால் அந்தக் காழிப் பெருமான் இங்கேயே காட்சி கொடுப்பார். ஆமாம் வாய்மூரில் எனக்குக் காட்சியளிக்காத இறைவன் பிள்ளையார் கூப்பிட்ட்தும் வந்தார். இவருடைய அருளால் நானும் அவ்விறைவனைக் காணும் பேறு பெற்றேன்.”

“ஆம். ஆம். எம் காழிநாதனை நாம் இங்கேயே தரிசிக்கலாம்.”

ஒரு பதிகம் பாடினார்.

“ஆகா! அதோ பீடுடைய பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மான் தன் குழந்தை அழைத்தவுடன் கோவிலின் விமான உச்சியில், விடை வாகனத்தில் தூவெண்மதி சூடிக் காடுடைய சுடலைப் பொடியை மேனியெங்கும் பூசிக்கொண்டு, உமையொரு பாகனாய்க் கோடி சூரியப் பிரகாசத்துடன் நமக்கெல்லாம் அருளாசி வழங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அனைவரும் தொழுதேத்துங்கள். நமச்சிவாய வாழ்க!”

அப்பர் அப்படியே நெகிழ்ந்து போனார்.

வந்த கூட்டமும் உள்ளூர் கூட்டத்தினரும் நாவுக்கரசரினும் மிகவும் உருகித் தொழுதனர்.

சம்பந்தர், வந்தவர்கட்குப் பொன்னும் பொருளும் வழங்கி ஊர்க்குத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்.

நாவுக்கரசரை வரவேற்க அந்த வேதிய பார்ப்பனர்கட்கு எப்படி மனம் வரும்? தங்கள் சொல் கேட்டு வேதம் ஒதி ஒழுக வேண்டியவன், இப்படித் தமிழ்ப் பைத்தியம் பிடித்து இந்தக் கீழ்ச் சாதிக் கிழவன் சொல்லுக்கெல்லாம் ஆடிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் திரிகிறானே, இவனை எப்படித் திருத்துவது?

நொந்து போய் ஊர் திரும்பினார்கள். இதற்கொரு முடிவு கட்டாமல் ஓயப் போவதில்லை என்று உறுதி பூண்டனர்.

அப்பர் அடுத்ததாகச் சோழநாட்டின் அப்போதைய தலைநகரமான பழையாறைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கே அவர் போராட்டத்தில் இறங்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாயிற்று.

சோழர் தலைநகரத்திலேயே ஒரு சிவாலயம் சரிவரப் பேணப்படாமல் குப்பையும் கூளமுமாய் உள்ளே செல்ல வழி இன்றிக் கோவில்போல் இல்லாமல் ஒரு பெரிய குப்பை

மேடாய்க் காட்சி அளித்தது. தன்னுடைய உழவாரப் படைகொண்டு துப்புரவு செய்ய வேண்டுமெனில் அது தனி ஒருவனால் ஆற்றக் கூடிய செயலன்று.

ஊர் மக்களிடம் கேட்டால் சரியான பதில் வரவில்லை. அதிகாரிகளிடம் சொன்னால் அலட்சியமாய்ப் பார்க்கிறார்கள்.

இந்தக் கோவிலைச் சுத்தமாக்கிய பின் இதனுள் உறையும் இறைவனைத் தரிசிக்காமல் யான் அன்ன ஆகாரம் தண்ணீர் எதையும் அருந்த மாட்டேன் என்று அறிவித்துவிட்டுக் கோவிலின் முன் உட்கார்ந்து அறப்போராட்டத்தைத் துவக்கிவிட்டார்.

அவ்வூர்க்கு வந்திருந்த இளம்பிறையன், யார் அந்தப் போராளி என்று பார்த்துத் திடுக்கிட்டான். யாரிடமும் எதுவும் பேசாமல் மன்னனின் மாளிகைக்குச் சென்றான். தன் செல்வாக்கைப் பயன் படுத்தி மன்னனை நேரில் சந்தித்தான்.

திருநாவுக்கரசரின் நியாயமான போராட்டத்தைப் பற்றியும் அவர் பல்லவ மாமன்னரையே சைவராக மாற்றித் தீட்சை கொடுத்தவர் என்ற வரலாற்றையும் எடுத்துக் கூறிப் பிரச்சனையை உடனடியாகத் தீர்க்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தினான்.

மன்னனும் தன் பரிவாரங்களுடன் உடனடியாகக் கோவிலுக்கு வெளியே அமர்ந்திருந்த அப்பரைத் தொழுது மன்னிக்க வேண்டினான்.

மொத்த பரிவாரமும் உடனடியாகத் துப்புரவுப் பணியில் ஈடுபட்டு அன்று மாலையே சுத்தப் படுத்தப் பெற்றது. கோவிலுக்குள் மன்னன் தன் உடன் வந்த பரிவாரங்களோடு அப்பருடன் சென்று இறைவனைத் தொழுது வணங்கினான். பின்னர், அப்பரைப் பணிந்து வேண்டித் தன்னோடு தன் மாளிகைக்குக் கூட்டிச் சென்றான்.

மாளிகையில், அவருடைய செல்வ மகள் சமண மன்னனுக்கெதிராகத் தான் சிவனை வணங்க முடியாமலும்,

திருநீறு அணிய இயலாமலும் இருப்பதால் மன அளவில் துன்புறுவதையும் அதைச் சரி செய்ய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் மதுரை சென்றிருப்பதையும் கூறினார்.

சோழன் தன் மகளின் நிலையறிந்து வேதனையில் ஆழ்ந்தபோது, நாவரசர் எல்லாம் நல்லபடியாக முடியும் என்று அவனுக்கு ஆறுதல் கூறி அமைதிப்படுத்தினார்.

பின்னர், மன்னனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு போகுமுன் இளம்பிறையனோடு சத்திரத்தில் தங்கி, முன்பு நடந்ததை எல்லாம் மிக விளக்கமாகப் பேசினார். அடுத்துச் செய்ய வேண்டியவற்றையும் விளக்கிச் சில உத்தரவுகளையும் கொடுத்தார். பின் இளம்பிறையிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினார்.

“இந்த முதிய பருவத்திலும் இவர் தம் தமிழை அயலார் மொழியின் தாக்கத்திலிருந்து காப்பாற்ற எடுத்திருக்கும் முயற்சிதான் எத்தகைத்து? அதற்காக இவர் தன்னோடு சில தீய சக்தியை நேர்படுத்திச் சேர்த்துக்கொண்டு அதற்குத் தமிழ் உரம் ஏற்றிப் போராடி வருகிறாரே, இவரைப் பிற்கால உலகம் மதவாதியாக நினைக்குமா? அன்றித் தமிழாளியாக ஏற்குமா?”

இளம்பிறையினின் சிந்தனை இப்படி ஓடியது. அவர்க்கு உதவிடும் பேறு தனக்குக் கிடைத்தது பற்றி எல்லையில்லா மகிழ்வெய்தினான். அப்பரடிகள் தனக்குத் தந்த அடுத்த பணியை மேற்கொள்ள மதுரைக்குப் புறப்பட்டான். 17.

நெடும் பயணம்

பழையாறையிலிருந்து புறப்பட்டவர் ஆனைக்கா, எறும்பியூர், சீரார்ப்பள்ளி(திருச்சிராப்பள்ளி), கற்குடி, பராய்த்துறை, பைஞ்ஞீலி, அண்ணாமலை, மோத்தூர் சென்று காஞ்சிபுரம் சென்றடைந்தார்.

பல்லவன் நரசிம்மனும் மற்றுமுள்ள சைவத் தொண்டர்களும் அவர்க்கு மாபெரும் வரவேற்பளித்து மடத்தில் தங்கவைத்துச் சிறப்பித்தனர்.

“எங்கள் குலமும் தொண்டைநாடும் சிறக்கத் தாங்கள் செய்த உதவி மறக்க முடியாத ஒன்று. ஆம். பரஞ்சோதி எல்லாவற்றையும் என்னிடம் சொல்லிவிட்டார்.

இன்று நான் “வாதாபி கொண்டான்” என்று மக்களால் போற்றப்படுகிறேன் என்றால் அதற்கு மூல முதல் காரணம் தாங்கள்தான்.

எம் தந்தை தங்களுக்கிழைத்த கொடுமைகளை எல்லாம் மனதிற்கொள்ளாமல் தக்க நேரத்தில் சிறந்த திட்டத்தை வகுத்துப் பரஞ்சோதியிடம் தந்து அவர்மூலம் புலிகேசியைத் தோல்வி காண வழி வகுத்துத் தந்தீர்கள்.

பாடலி புத்திரப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு எம் தந்தையோடு நான் வந்திருந்தேன். தங்களுக்கு முன் தலைவராயிருந்த சமணத்துறவி உங்களைச் சிறந்த அரசியல்வாதி என்றும் போர்த் திட்டம் வகுப்பதிலும் நிகரற்றவர் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார். அஃது என் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது.

பிற்காலத்தில் எம் தந்தை தங்கள் மேல் கொண்ட வெறுப்பினால் அதை அசட்டை செய்துவிட்டார். மற்ற தளபதிகளும் கொக்குத் தலையில் வெண்ணெய் வைத்துப் பிடிக்கும் வித்தை அஃதென்று அன்று கேலி பேசினர்.

நான் மன்னனாதும் அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற எண்ணினேன். அதே காலத்தில் தாங்கள் அனுப்பியதாக பரஞ்சோதியாரும் வந்து சேர்ந்தார். திட்டமிட்டார். தலைமைத் தளபதியாக்கி அவரிடம் பொறுப்பை ஒப்புவித்தேன். வெற்றி கொண்டேன்.”

அப்பர் தன் பயணத்தைத் தொடருமுன் நரசிம்மவர்ம பல்லவன் அவர் தாள் பணிந்து வழியனுப்பி வைத்தான்.

தனது எழுபத்து ஐந்தாவது வயதில் சிவபெருமானை அவர் உறையும் கைலாயத்திற்கே சென்று தரிசிக்க ஆவல் கொண்டார். அதனால் தன் பயணத்தை வடக்குத் திசைக்கு மாற்றிக் கொண்டார்.

கழுக்குக் குன்றம், வான்மியூர், மயிலார்ப்பூர், ஒற்றியூர், பாசூர், ஆலங்காடு, இவ்வூர்களைத் தொடர்ந்து வடதிசை நோக்கிப் பயணித்தார்.

காரிக்கரை, காளத்தி மாமலை, தெலுங்கு நாடு, கன்னட நாடு, மாளவநாடு, இலாட நாடு, மத்தியப் பைரத்தினம், கங்கை, வாரணாசி எல்லாம் பார்த்துப் பின் மலைவழியாய்த் தொடர்ந்து கைலாய மலை நோக்கிப் பயணித்தார்.

என்னதான் சித்தரானாலும் பற்றறுத்த மனிதர் யார்? அதற்கேற்ப உடல் ஒத்துழைக்க வேண்டாமா?

நடந்து நடந்து கால்கள் இற்றுப் போவதுபோல் இருந்தன. அங்கமெல்லாம் நொந்து, அன்று சூலை நோயால் வாடியதைவிட உடல் வாடி வதங்கிவிட்டது. இனி ஓர் அடி கூட எடுத்து வைக்க முடியாத நிலை. கண்ணும் மங்கிவிட்டது.

அந்த நேரத்தில் ஒரு முதியவர் அங்கு வந்தார். அப்பரின் பரிதாப நிலையைக் கண்டு கழிவிரக்கம் கொண்டார். அருகில் சென்று,

“ஐயா, தாங்கள் யார்? எங்குப் போக வேண்டும்?” என்றார்

“பெரியீர், கயிலைக்குச் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசிக்க வேண்டும். அதற்காகவே தெற்கிலிருந்து வருகிறேன்.”

“அட, பைத்தியக்கார கிழவா! நான் இந்தப் பகுதியில் வாழ்கிறவன். உன்னைப் போன்ற ஏமாளிகள் எத்தனையோ பேரைப் பார்த்துவிட்டேன். ஆனால், யாரும் கயிலாய நாதனைக் கண்டதாக நானறியேன். இறைவன் இல்லாத இடமில்லை. அவனை உன் ஊரிலேயே பார்த்துக் கொள்ளலாம். இந்தக் குளத்தில் இறங்கிக் கயிலாயம் செல்லும் ஆசைக்கு ஒரு முழுக்கு போட்டுவிட்டு ஊர் போய்ச் சேர்.”

அந்த முனிவர் குரலில் இருந்த உறுதியும் பரிவும் நாவுக்கரசரைப் பணிய வைத்தன. குளத்தில் இறங்கி மூழ்கினார்.

இனி நாம் நாவுக்கரசரைத் தமிழ் நாட்டின் ஐயாற்றில்தான் பார்க்கப் போகிறோம்.

முன்றாம் சந்திப்பு

காவிரி ஆறு ஐந்தாகக் கிளைக்கின்ற அந்தப் பகுதிதான் ஐயாறாகும். அங்கே கோவில் கொண்டுள்ள செம்பொற்சோதி நாதர் என்றும் ஐயாறப்பர் என்றும் பெயர்களைத் தாங்கிய பெருமானை நாவுக்கரசர் பலநாட்கள் அங்குத் தங்கியிருந்து அவரையே கயிலை நாதனாகப் பாவித்துப் பதிகங்கள் பல பாடினார்.

பின்னர், நெய்த்தானத்திற்கும் மழபாடிக்கும் சென்று அங்கு உறையும் இறைவனைத் தொழுதுவிட்டுப் பூந்துறுத்திக்குச் சென்று அங்கே பலகாலம் தங்கியிருந்தார். அங்கே திருமடம் ஒன்றையும் நிறுவினார்.

சமணரை வென்று, பாண்டியனைச் சைவனாக்கி, அந்நாட்டு மக்களையும் சைவர்களாக்கி ஆலவாய் அழகர் சொக்க நாதரைப் பணிந்து பாடிப் பாண்டிய நாட்டின் பல சிவாலயங்களையும் தொழுது பாடி, மீண்டும் சோழ நாட்டிற்குத் திரும்பினார் சம்பந்தர்.

நாவுக்கரசர் பூந்துறுத்தியில் தங்கியிருப்பதைக் கேள்விப்பட்ட சம்பந்தர், அவரைக் காணும் ஆவலில் பூந்துறுத்திக்கு விரைந்தார். ஆனால், யார்க்கும் அவர் இருக்குமிடம் தெரியவில்லை.

“அப்பர் இங்கு இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு வந்தேன். அவர் என் கண்ணில் தென்படவில்லையே, அவர் எங்குற்றார்?”

குழுமியிருந்த அனைவரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தும் வண்ணம் அப்பரின் குரல் மட்டும் கேட்டது.

“பிள்ளையாரே, தங்கள் திருப்பாதங்களைத் தாங்கும் பேறு பெற்றுத் தங்களது பல்லக்கைச் சுமந்து நான் இங்குற்றேன்.”

சம்பந்தர் பல்லக்கினின்றும் கீழே குதித்து அப்பரை நெருங்கினார். அப்பரும் பிள்ளையாரின் பாதம் பணியக் குனிந்தார். சம்பந்தர் அவரைத் தடுத்து வணங்கி,

“அப்பரே! ஏன் இப்படிச் செய்கிறீர்கள்? தாங்கள் என்னைத் தங்கள் பிள்ளையாகக் கருதிய பின் என்னை வணங்கலாமா? என் சிவிகையைச் சுமந்து வந்து என்னைப் பாவம் சுமக்கச் செய்யலாமா? நீங்கள் என்னை வணங்குவதால் நான் சிறுமைப்பட்டுப் போகிறேனே! ” வேதனையோடு கேட்டார்.

“பிள்ளாய், நீங்கள் இறைவனால் ஞானப்பால் ஊட்டப் பெற்றவர். தங்களை வணங்குவது எனக்குக் கிடைத்த பேறு. வாருங்கள் நம் திருமடத்திற்குச் செல்வோம்.”

“ஆமாம். கேள்விப்பட்டேன், தாங்கள் இங்கொரு திருமடம் நிறுவியுள்ளதாக. மிக்க மகிழ்ச்சி.”

நீண்ட காலம் பிரிந்து கூடியதால் அவர்கட்குப் பேச நிறைய செய்திகள் இருந்தன. முக்கியமாக மதுரையில் சமணரை வாதில் வென்றதுபற்றி விரிவாகப் பேச விழைந்தார் அப்பர்.

சம்பந்தரும் ஆர்வத்தோடு விவரிக்கலானார்.

வைகைக் கரையில் ஓலைகளால் வேயப்பட்ட பெரியதொரு குடிலில் சம்பந்தரும் அவருடன் வந்த சிவனடியார்களும் தங்கியிருந்தனர். ஆலவாய் அமர்ந்த சொக்கேசரைத் தரிசிக்க அனுமதி கேட்டு ஆள் அனுப்பினார். மதுரை வாழ் சிவனடியார்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் வந்து சம்பந்தரைப் பார்த்துப் போற்றி வணங்கிச் சென்றனர். அவர்களில் மங்கையர்க்கரசி தேவியோடு சோழ நாட்டிலிருந்து மதுரைக்கு வந்த மடைப்பள்ளித் தலைவனும் ஒருவன். அரசியார் அடியவரை வந்து பார்க்க முடியாமைக்கு வருந்தியதையும் கூறினான்.

சம்பந்தர், “ஐய, எல்லாம் சிறிது காலத்திற்குள் சரி ஆகிவிடும். நீங்கள் இங்கு அடிக்கடி வந்து போங்கள். அரசியாரையும் அமைச்சரையும் நான் மிகவும் விசாரித்ததாகச் சொல்லவும்.” என்றார்.

அடியவரின் அருள் கிடைக்கப் பெற்ற அந்தச் சமையல் கலைஞன், எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியில் திளைத்துப் போனான். அடிக்கடி என்பதை அவன் ஒவ்வொரு நாளும் என்று எண்ணி நாள் தவறாமல் வந்து ஆசி பெற்றுக்கொண்டு பிறவிப் பயனைப் பெற்றோம் என்று அகம் மகிழ்ந்து போனான்.

சம்பந்தரின் வருகையைச் சந்தேகக் கண்ணோடு பார்த்த சமணர்கள், சொக்கனின் கோவிலுக்குப் போக அனுமதி கேட்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிந்ததுமே, ஏதோ அசம்பாவிதம் நடத்தத் தீர்மானித்திருப்பார்கள் என உறுதியாய் நம்பினார். கோவிலுக்கு வர விரும்புவவர்கள் நேரே போய் வர வேண்டியதுதானே? அதற்கெதற்கு அனுமதி? அதாவது, அவர்கள் மதுரைக்கு உள்ளே வரப் பாதுகாப்புக் கோருகிறார்கள் என்றுதானே பொருள்? அவர்களை மதுரை மாநகருக்குள் நுழையவிடாமல் துரத்த வேண்டும் என்று முடிவு எடுத்தனர்.

இரவோடிர்வாகச் சம்பந்தரும் மற்ற அடியார்களும் தங்கியிருந்த குடிலுக்கு அனைவரும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது தீ மூட்டி எரித்திடத் திட்டமிட்டனர். சமையல் ஆள் மூலம் அச்சதித் திட்டம் சம்பந்தர்க்குத் தெரிய வந்தது. அவர் தம் தொண்டர்களிடம் அப்படி ஏதும் தீ மூட்டப்பட்டால் யாரும் பதட்டப் படாமல் முட்டி மோதிக்கொள்ளாமல் வரிசையாக அமைதியாக வெளியேறிவிடுங்கள். நடக்க வேண்டியவை பற்றிப் பிறகு பேசிக்கொள்ளலாம் என்று விளக்கினார்.

எதிர் பார்த்தது போலவே குடில் தீப்பற்றி எரிந்தது. அனைவரும் அமைதியாய் வெளியேறினர். சம்பந்தர் கடைசி ஆளாக வெளிவந்தார். வெளியே மதுரை நகர மக்கள் நான்கு குண்டர்களைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு நையப் புடைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சம்பந்தர், “நிறுத்துங்கள். அவர்களை எதற்காக அடிக்கிறீர்கள்? என்ன விபரம்?” என்று கேட்டார்.

“சிவ ஞான போதகரே, இவர்கள்தாம் இக்குடிற்குத் தீ வைத்த கொடியவர்கள்.”

“அப்படியே இருந்தாலும் இவர்கள் வெறும் அம்புகள். பொறுப்பற்ற மன்னனுக்கும் இதில் நிச்சயம் பங்கு உண்டு. இந்தத் தீயின் வெங்கொடுமையை அவன் அனுபவித்தே தீர வேண்டும். அனுபவிப்பான்.”

மறு நாள் மன்னனை வயிற்று வலி தாக்கியது. துடித்துப் போய்விட்டான். மங்கையர்க்கரசியாரும் பதறிப் போனார். அரசு மருத்துவர்கள் ஓடோடி வந்தனர். மருந்து தந்தனர். ஊசும். வலி தீரவில்லை. சமணத் துறவிகள் மந்திரம் ஓதிப் பார்த்தனர். ஊசும். அப்போதும் தீரவில்லை. தீராது. ஞானசம்பந்தரால் மட்டுமே அதைத் தீர்க்க முடியும். முன்பு நாவுக்கரசர்க்குச் சமணர்கள் தந்த சூலை நோய் அது. அவர் ஒரு சித்தர். அவராலேயே அவ்வலியை பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை என்றால் சுக வாழ்வில் திளைத்து வாழும் மன்னனால் எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்?

மருத்துவக் குழுவும் மந்திரக் குழுவும் தடுமாறி மன்னன் முன் சிறுமைப்பட்டு நின்றனர். பாண்டியன் கடுஞ் சொற்களால் அவர்களைத் திட்டித் தீர்த்தான். தலை குனிந்து நின்றனர். அரசியும் அமைச்சரும் மருத்துவர்களும் சமணத் துறவிகளும் மன்னனைச் சூழ்ந்திருந்த அந்த நேரத்தில், மன்னனுக்கு உணவு பரிமாறும் மடைப்பள்ளியின் தலைவன் மன்னனை வணங்கிப் பணிவுடன் பேசினான்.

“மாமன்னரே! தாங்கள் வயிற்று வலியால் துடிப்பதைப் பார்க்க என் மனமும் துடிக்கிறது. பொதுவாக வயிற்றுவலி வருவதற்கு உணவு ஒரு காரணமாக இருக்கும். அது மருந்து கொடுத்தால் தீர்ந்துவிடும். ஆனால் இது மருந்துக்கும் அடங்கவில்லை. மந்திரத்திற்கும் அடங்கவில்லை. இஃது ஏதோ தெய்வக் குற்றம் போலிருக்கிறது. மன்னர்க்கு இந்த எளியவன் சொல்வது பிடிக்கவில்லை என்றால், அதற்காக அவர் என்னைத் தண்டித்தாலும் ஏற்றுக்கொள்வேன். நான் சொல்வதைச் சொல்லிவிடுகிறேன்.

வைகைக் கரையில் ஞானசம்பந்தர் என்னும் சிவனடியார் தங்கியிருக்கிறார். அவரால் தீர்க்க முடியாதது எதுவும் இல்லை. அவரை அழைத்து வந்து மன்னரின் நோயைத்

தீர்க்க முயன்று பார்க்கலாம். இதைச் சொன்னதற்காக என்னைக் கொன்று கூறு போட்டாலும் போடுங்கள். ஆனால் ஒரு முறை முயன்று பார்க்கலாமே.”

சமணத் தலைவர்கள், துறவிகள் சினந்தனர்.

“அடேய், மடைத்தொழில் செய்யும் நீ உன் தகுதியை மறந்து மன்னர்க்கு இத்தனை பேர் முன்னிலையில் யோசனை கூற வந்துவிட்டாயா? மன்னரின் சீற்றத்திற்கு ஆளாகி அழிவைத் தேடிக் கொள்ளாதே. முதலில் இவ்விடத்தை விட்டு வெளியே போய்விடு.”

“பெருமைக்குரிய துறவிகளே, என்னை மன்னிக்க வேண்டும். இஃது அரச சபை அன்று. மன்னரின் இருப்பிடம். மன்னரின் நலங்கருதி நான் சொன்னதைத் தவறாகக் கருதினால் நீங்கள் கொடுக்கும் எந்தத் தண்டனையானாலும் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.”

மங்கையர்க்கரசியார், அந்த நேரம் குறுக்கிட்டார்.

“என்னுயிர்த் தலைவ, தாங்கள் படும் வேதனையைப் பார்த்து வாளாவிருக்க முடியவில்லை. மன்னர்க்கு நோய் தீர வேண்டும். அதற்கு மதம் ஒரு தடையாய் இருக்க வேண்டாமே. இவன் எளியனாயினும் மன்னர்பால் கொண்டிருக்கும் பாசத்தைக் குறைத்து மதிக்கக் கூடாது. அவன் சொன்ன யோசனையை ஏற்று அந்தச் சிவனடியாரை அழைத்து வந்து நோய் தீர்க்க முயல்வதில் ஏதும் தவறு இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. தாங்கள் அனுமதிக்க வேண்டும்.”

“ஆம். தேவி, நீ சொல்வது சரியே. உயிர் காக்க வருபவனிடம் அவன் எந்த மதத்தைச் சார்ந்தவன் என்று பார்த்தா அவன் உதவியை ஏற்றுக் கொள்வோம்? நடப்பது நடக்கட்டும். அந்த அடியவரை அழைத்து வாருங்கள்”

தேவியார் அமைச்சரைப் பார்த்தார்.

“குலச்சிறையாரே! மன்னரின் விருப்பப்படி நீங்களே சென்று அடியவரை அழைத்து வாருங்கள்.”

மத வாதங்கள்

குலச்சிறையாருடன் வந்த சம்பந்தரை அரண்மனை வாயிலிலேயே மடக்கினர் சமணத் துறவிகள். அவர்கள், சைவராய் ஒழுகும் குலச்சிறையாரை அமைச்சர் என்ற முறையில் கூட சிறிதும் மதிப்பதேயில்லை. பதின்மூன்று வயதான சிறுவனாகத்தான் சம்பந்தரையும் பார்த்தனர். இவனால் என்ன செய்திட முடியும்? இப்படியே அச்சுறுத்தி இவனைத் திரும்பியோட வைத்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் அவர்கள் நோக்கம்.

ஏதோ பேசத் துவங்கிய அமைச்சரை நிறுத்தச் சொல்லிக் கையை உயர்த்தினர்.

“உங்களோடு எங்கட்குப் பேச்சில்லை. இந்தச் சிறுவனுடன்தான் பேச வேண்டும்.” என்றனர்.

“சிறுமதி படைத்தோரே, ஞானமே உருவான இந்த இறையன்பரையா சிறுவன் என்கிறீர்கள்?”

“மீண்டும் சொல்கிறோம். நீங்கள் பேசாதீர்கள். சிறுவா, நீ எம் அரசனின் வயிற்று நோயை மந்திரத்தாலோ மருந்தாலோ போக்கிவிடுவாய் என்று நம்பி இங்கு அழைத்துவரப் பட்டிருக்கிறாய். அப்படி உன்னால் நோயைக் குணப்படுத்த முடியாவிட்டால் உன் நிலைமை என்ன ஆகும் தெரியுமா? உன் தலை உன் கழுத்துக்குமேல் இருக்காது. சிந்தித்துப் பார். வீணே ஏன் உயிரை விடப்போகிறாய்? இப்போதே இங்கிருந்து திரும்பிப்போய் உன் உயிரையாவது காப்பாற்றிக்கொள்.”

சம்பந்தர் மெள்ளச் சிரித்துவிட்டுப் பேசினார்.

“ஐயா, பெரியோர்களே! நீங்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால், உங்கள் மன்னனின் நோய் நீங்க வேண்டும் என்று நீங்கள் எண்ணுவதைவிட, நான் இந்நகரை விட்டு நீங்க வேண்டும் என்பதுதான் உங்கள் எண்ணம்போல் தோன்றுகிறது. அதைத் தெளிவாய்த் தெரிவித்துவிட்டால் நான் போய்விடுகிறேன். உங்கள் எண்ணம் எப்படியோ?”

பேச்சில் எப்படி மடக்குகிறான்! சூழ்ந்திருந்த கூட்டத்தினர் நடுவே திரும்பிப்போ என்று சொன்னால் மன்னனின் நோய் குணமடைய வேண்டாம் என்று நினைப்பதாகப் பொருள் எடுத்துக் கொள்வார்களே, சரியான பையன்தான். இருந்தாலும்...?

“மன்னரின் நோயைக் குணப்படுத்தாமல் போனால் மதுரைப் பக்கமே இனித் திரும்பக் கூடாது. என்ன சொல்கிறாய்?”

இடையில் புகுந்த குலச்சிறையார் கேட்டார்,

“அவர் மன்னரின் நோயைக் குணப்படுத்திவிட்டல்? நீங்கள் மதுரையை விட்டுப் போய்விடுவீர்களா? நிபந்தனை இருவர்க்கும் பொதுதானே?”

“போதும். நீங்கள் போய் மன்னரைப் பாருங்கள். நாங்களும் மன்னரிடமே பேசிக் கொள்கிறோம்.”

அனைவரும் மன்னரின் தனி அறைக்குச் சென்றனர். மன்னனும் இயல்பாக எழுந்த பண்பாட்டின் காரணமாகச் சம்பந்தரைப் பார்த்து வணங்கி வரவேற்றான். அப்போதே பாதி நோய்-அதாவது மதம் என்ற நோய்- தீர்ந்தது போலிருந்தது.

சம்பந்தரும் அரசனை நெருங்கி அவன் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்துச் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். தன் அரைக் கச்சையிலிருந்த திருநீற்றுப் பையை எடுத்துத் திருநீற்றைப் பாண்டியனின் நெற்றியில் இட்டார். தண்ணீர் தருவித்து, அரசன் வாயில் சிறிது நீற்றை விட்டு நீரையும் ஊற்றிப் பருக வைத்தார். அவர் வாயினின்றும் எழுந்தது பாடல்!

“மந்திரமாவது நீறு...”பத்துப் பாடல்களும் முடிந்த பின்னே, பதினோரவது பாடலையும் முடித்தார். பாடி முடிக்க ஒரு நாழிகை ஆனது.

பாண்டியனுக்கு வியப்பு மேலிட்டது. ஆம் அவன் வயிற்றுவலி முற்றிலுமாக மறைந்து போனது. உடலில் புத்துணர்வு தோன்றியது.

“தேவி! என் வயிற்று நோய் போய்விட்டது. தமிழ் விரகரே, மருந்தினாலோ, மந்திரத்தினாலோ, தமிழ்த் திறத்தினாலோ என் நோயைத் தீர்த்து வைத்த தங்களுக்கு நன்றி. இனி நானும் எம் தேவியாரைப் போலச் சைவத்தைப் போற்றுவேன். வாழ்க சம்பந்தர் பெருமான்.”

அனைவரும் பெருங்குரல் எடுத்து வாழ்த்தினர்.

எது நடந்துவிடும் என்று அஞ்சினார்களோ அது நடந்துவிட்டதைக் கண்டு கடுஞ்சினம் கொண்ட சமணர்கள், பாண்டியனைப் பார்த்து,

“மன்னவா, நோயைக் குணப்படுத்திவிட்ட ஒரே காரணத்திற்காகத் தாங்கள் மதம் மாறுவது விந்தையாயிருக்கிறது. என்ன இல்லை சமணத்தில்? ஏன் இந்தத் திடீர் மாற்றம்? மருத்துவப் பிரச்சனையை மதப் பிரச்சனை ஆக்கிவிட்டார்கள். எப்போது இது மதப் பிரச்சனை ஆகிவிட்டதோ, இனி எது உயர்ந்த மதம் என்று சோதனை செய்த பிறகே முடிவுக்கு வரலாம். அப்போது மன்னர் எந்த மதத்தில் சேர வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொள்ளலாமே,” என்றனர்.

“பெரியோரே, விருந்தினராக வந்தவர்களைப் போட்டிக்கு அழைப்பதா? அது முறையன்று.”

சம்பந்தர் பேசினார்.

“மன்னரே, உங்கள் பண்பாட்டு முறை சரியானதுதான். ஆனால், அதையே நான் தடுப்பாயுதமாய் எடுத்துக் கொள்வதாய்ச் சமணப் பெரியவர்கள் கருதிவிடுவார்கள்.

அதனால் நான் சைவ சமயத்தின் சார்பாக எம் பெருமான் ஆலவாயன் அருளோடு போட்டியிட அணியமாக இருக்கிறேன். என்ன போட்டி? எங்கு வைத்துக் கொள்ளலாம்? அவர்களே முடிவெடுக்கட்டும். ஆனால், அவர்கள் விரும்புவதுபோல் போட்டியை இப்போதே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.”

“அடியவரே, நீங்கள் அப்படிச் சொன்னால் எனக்கும் சம்மதமே. என் அன்பிற்குரிய சமண குருவே, இனித் தாங்கள் போட்டியை வகுக்கலாம்.”

பாண்டியன் சொன்னான்.

நுணலும் தன் வாயால் கெடும் என்ற நிலை ஆயிற்று சமணர் நிலை. இது நாள்வரை தாங்கள் வைத்ததுதான் சட்டம் என்று இருந்தவர்கள் இப்படிப் போட்டி, சோதனை என்ற அடிப்படையையே மறந்து போயிருந்தார்கள். திடீரெனப் போட்டி, அதையும் அவர்களே வகுக்க வேண்டும், அதையும் அப்போதே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். திகைத்துப்போய் விட்டார்கள்.

“மன்னரே, அனல்வாத புனல்வாதச் சோதனைகளை வைத்துக் கொள்ளலாம்.” என்றார் பெரிய துறவி.

“போட்டியின் தன்மை பற்றியும் எப்படி அவை நடத்தப்படும் என்றும் சற்று விளக்கமாகக் கூறுங்கள்.”

சம்பந்தர் கேட்டார்.

“இதுகூட தெரியாமலா போட்டிக்கு வந்திருக்கிறாய்?”

ஏளனமாகக் கேட்டார் ஒரு துறவி.

“தெரியாததைக் கேட்டுத்தானே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். சொல்லுங்கள்.”

சம்பந்தர் மதுரையில் நடந்த முழு நிகழ்ச்சியையும் அப்பர் பெருமானிடம் விளக்கமாகக் கூறினார். அப்பரும் மெள்ளச் சிரித்துக்கொண்டே,

“அறிவியலால் சாதிக்க முடிந்தவற்றை அவர்கள் மந்திரத்தால் சாதித்ததாக அதுவரை மன்னனை நம்ப வைத்து ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். மந்திரத்தால் ஆகாதென்று நான் நன்கறிவேன். கொஞ்ச காலம் நான் அந்த வடநாட்டுச் சமணர்களோடு பழகியவன் ஆயிற்றே! ஆனால், தக்க நேரத்தில் குலச்சிறையார் செய்த பணியை நாம் மறக்கவே முடியாது.

தமிழனின் கூர்மையான மூளை அவர்கட்குப் புரியாது. அதிலும் நெடுங்காலம் அதிகாரத்தில் அமர்ந்திருந்தவர்கள், எதிர்ப்பையே மறந்து விட்டிருந்தவர்கள்! அதனால்தான் தங்கள் தலையில் தாங்களே மண்ணை வாரிப் போட்டுக்கொண்டனர். அவர்கள் மட்டும் பொறுமை காத்திருந்தால்... ஊகும், பொறுமை, அவர்கட்குத் தெரியாத ஒன்று. உங்கள் வெற்றி தமிழ்க்கு வெற்றி. தமிழ் விரகர் ஞானசம்பந்தரின் வெற்றி.”

“அப்பரே, அதில் உங்கள் பங்கும் நிறைய உண்டு.”

“பிள்ளையாரே, அதை விடுங்கள். நீங்கள் சொன்னதைக் கேட்டதும் நான் ஆலவாய் ஆண்டவனையும் பாண்டிய மன்னனையும் பாண்டியமாதேவியையும் குலச்சிறையாரையும் பார்க்க வேண்டும்போல் இருக்கிறது. எனக்கு விடை கொடுங்கள்.

நீங்கள் எச்சரிக்கையாய் இனி இருக்க வேண்டும். எந்தப் பக்கத்திலிருந்து உங்கட்கு எதிர்ப்பு வரும் என்று சொல்ல முடியாது. எந்தப் புது முயற்சியில் ஈடுபட நேர்ந்தாலும் முடிந்தவரை என்னைக் கலந்து கொண்டு செய்யுங்கள். நல்லது, நான் புறப்படுகிறேன். எதற்கும் சோழ நாட்டைத் தவிர்த்துத் தொண்டை நாட்டுக்குச் செல்லுங்கள். நான் பாண்டிய நாட்டுக் கோவில்களைப் பார்த்துவிட்டு வந்து மீண்டும் உங்களைச் சந்திக்கிறேன்.”

பாண்டிய நாடு

நாவுக்கரசர் வழியில் புத்தூர்க்குச் சென்று, அங்குச் சில நாள்கள் தங்கி, அங்குள்ள இறைவனைப் பாடித் தொழுதுவிட்டு, மதுரை மாநகர் சென்றடைந்தார்.

அப்பர் ஆலவாய்க்கு வருகிறார் என்ற செய்தி கிடைத்தவுடன் அரசனும் அரசியும் அமைச்சரும் அவரை மிக்க பெருமிதத்துடன் ஆரவாரமாக வரவேற்றார்கள். எல்லாரும் அவரைச் சூழ்ந்து வாழ்த்திக் கொண்டு கோவிலின் உள்ளே சென்றனர்.

பாண்டியனின் அன்பை ஏற்றுப் பல நாள்கள் மதுரையில் விருந்தினராகத் தங்கினார்.

தில்லையில் தன்னைக் கண்டு கொள்ளாத தீட்சிதர்களின் நினைவு அப்பர்க்கு வந்தது. கூடவே புன்னகையும் வந்தது.

அரச குடும்பத்தோடு மற்ற சைவப் பெரு மக்களும் அப்பரின் வாழ்க்கையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு அவர் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பட்ட பாட்டினைப் பாராட்டினார்கள்.

அப்பர் மன்னனிடம் மதுரையின் பழம் பெருமையை நிலைநாட்டி மீண்டும் வடமொழிபால் வெற்றுப் பற்றுக் கொள்ளாமல் தமிழையே போற்ற வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

அப்பர் தான் சோழனைச் சந்தித்ததையும் கோவில் திருப்பணி மேற்கொள்ளக் கேட்டுக் கொண்டதையும்

மங்கயர்க்கரசியாரைப் பற்றியும் மன்னரைச் சைவராக்க
மேற்கொண்ட முயற்சியைப் பற்றியும் சோழனிடம்
சொன்னதையும் கேட்டு அரசி மிக மகிழ்ந்து போனார்.
அப்பரைத் தாள் பணிந்து போற்றினார்.

அவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்ட அப்பர்
அங்கிருந்து தெற்காகப் பயணம் மேற்கொண்டார்.

பூவணம், நெல்வேலி, கானப்பேர் முதலிய
இடங்களைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, இறுதியாகப் புகலூரை
அடைந்து அங்கேயே சில காலம் தங்கினார். அங்கிருந்து
பூந்துறுத்திக்கு வந்து தான் நிறுவிய மடத்தில் தங்கி
மேற்பார்வைப் பணிகளைச் செய்து வரலானார்.

லிபரீதச் செய்தி

ஒரு நாள் இரவு அப்பரடிகள் உறங்கிக்கொண்டிருந்தார். நடுநிசி வேளை. தன்னை யாரோ எழுப்பக் கண் விழித்த அவர் முன் பரஞ்சோதி பதட்டத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தார். வியந்தார். அந்த வியப்பு அடங்குமுன் கவனித்தார். அவரோடு கூட இளம்பிறையன் நின்று கொண்டிருந்தான். இந்த நடுநிசியில் இந்த இருவரும்...? கூர்ந்து பார்த்தபோது, அவர்கள் முகத்தில் ஏதோ விவரிக்கவொண்ணாப் பதட்டம் தென்பட்டது.

“என்ன பரஞ்சோதி? என்ன இளம்பிறையா? இருவரும் எப்படி ஒன்றாக இங்கே, இந்த நேரத்தில்? எப்போது வந்தீர்கள்?”

பரஞ்சோதி சொன்னார்,

“அடிகளே, நாங்கள் ஒரு செய்தி கேள்விப்பட்டோம். ஞாயமாகப் பார்க்கப்போனால் அந்தச் செய்தியை நமக்கெல்லாம் தெரியப்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.”

“என்ன செய்தி?”

“நம் காழிப் பிள்ளயார்க்குத் திருமணம் ஏற்பாடாகி இருக்கிறது.”

“நல்ல செய்திதானே? யார் மணப்பெண்? மணநாள் என்று? சற்று விரிவாகச் சொல்லுங்கள்.”

இளம்பிறையன் சொல்லலானான்,

“அடிகளே, நல்லூர்ப்பெருமணம் என்ற ஊரின் சிவாச்சாரியார் நம்பாண்டார் நம்பியின் மகள் சொக்கிதான் மணமகள். அந்தத் திருமணம் ஏதோ இயல்பாக நடத்தப் படுவதாக எங்கட்குத் தோன்றவில்லை. அவசர அவசரமாக,

முக்கியமானவர்கட்குக் கூட தெரிவிக்காமல் நடக்கப் போகிறது. உங்கட்குக் கூட தெரியவில்லை, பார்த்தீர்களா?

மணம் செய்துகொள்ள விரும்பாதவரைத் தில்லையில் வைத்து அவரை வற்புறுத்தி ஒப்புதல் பெற்றதாக அறிகிறேன். தில்லைக்காரர்கட்குப் பிள்ளையார் மேல் ஆரம்ப முதலே வெறுப்பு.

ஆம். அவர் நீலகண்ட யாழ்ப்பாணரைத் தன்னோடு கோவிற்குள் அழைத்துச் சென்றதைப் பிள்ளையாராக இருக்கவும் அஃதும் இறையருள் பெற்றவராக இருந்த காரணத்தால்தான் அவர்கள் அந்த நேரம் பொறுத்துக் கொண்டார்கள். பிள்ளையார் போகும் இடங்கட்கெல்லாம் கீழ்ச் சாதிக்காரரைக் கோவிற்குள் அழைத்துச் செல்வதை மற்ற வேதிய பார்ப்பனரும் விரும்பவில்லை. அவர்கள் இதைப்பற்றிக் கூடிக்கூடிப் பேசினர். பிள்ளையார் பல முறை அவர்களுடைய அறிவுரையைக் கேட்காமல் அலட்சியப் படுத்திவிட்டார்.

முக்கியமாக அவர் தங்களுடைய பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு தமிழ்ப் பாடல்களையே பாடுவது அவர்கள் யார்க்குமே பிடிக்க வில்லை. வேதம் ஓதி வேள்விகள் செய்ய வேண்டியவன் இப்படித் தமிழ் தமிழ் என்று அலைகிறானே. ஏதோ குழந்தையாய் இருக்கும்போது பாடியதை நாமெல்லாம் பாராட்டப்போய் இப்படி முழுக்க முழுக்கத் தமிழன் ஆகிவிட்டானே என்று புலம்பித் தீர்க்கிறார்கள் உங்கள் மேல்தான் அவர்கட்கு அதிக கோபம். அதனால்தான், அவரோடு நெருங்கிப் பழகும்- அவர்க்கு அதிக மரியாதை தருகிற- உங்கட்குக்கூட தெரிவிக்காமல் திருமணம் முடிக்கிறார்கள்.”

“இஃது எனக்கு அவ்வளவு பெரிய குற்றமாகப் படவில்லை. அதைப் பெரிதுபடுத்தவும் வேண்டாம்.”

பரஞ்சோதி தொடர்ந்தார்.

“மாமன்னர்கள் எல்லாரும் பிள்ளையாரை மதிக்கிறார்கள். எல்லா மன்னர்கட்கும் இல்லாவிட்டாலும் சோழ மன்னர்க்காவது தெரிவித்திருக்க வேண்டாவா?”

“நீங்கள் இருவரும் உங்கள் மனதில் எதையோ எண்ணிச் சொல்லத் தயங்குகிறீர்கள். எதுவானாலும் சரி, வெளிப்படையாகவே சொல்லுங்கள்.”

“அடிகளே, எங்கள் மனத்தில் ஏதோ ஒரு நெருடல்! எதுவும் புரியவில்லை. தாங்கள் உடனே புறப்பட்டு வாருங்கள், அங்குச் சென்று மேலும் விபரம் அறிந்து கொள்ளலாம்.”

“என்றைக்கு மண நாள்?”

“நாளைக் காலையில்”

“என்ன? நாளைக் காலையிலா? எப்படிப் போக முடியும்?”

“காஞ்சிபுரத்திலிருந்து முப்பது நாழிகைக்குள் வந்தவர் நீங்கள்! அதைவிட மிகக் குறைந்த தொலைவுதானே? போய்விடலாம். பரஞ்சோதியார் இருக்கிறார். அவர் ஒரு தேரில் உங்களை அழைத்துச் செல்வார். நான் ஒரு குதிரையில் தனியாக உங்கள் கூடவே பின்னால் வருவேன்.”

“சரி, போய் என்ன செய்வது?”

“தெரியாது. போனபின்தான் தெரியும். எங்கள் மன நெருடல் தீர வேண்டும். வேறெதுவும் தெரியாது.”

“சரி, காலந்தாழ்த்தாமல் உடனே புறப்படுவோம்.”

அரைநாழிகைக்கெல்லாம் கிளம்பிவிட்டார்கள். தேரும் குதிரையும் அடுத்தடுத்துப் பறந்தன. தீப்பந்தத்தின் வெளிச்சத்தில் போக வேண்டியிருந்ததனால் நினைத்த வேகத்தில் போக முடியவில்லை.

கல்லியாணம் நடக்கவிருந்த அந்தக் கோவிலை நெருங்கிவிட்டனர். ஆனால், அவர்களால் தொடர்ந்து போக முடியாமல் கீழே இறங்கி நடந்துதான் போக வேண்டியிருந்தது. அங்கே மக்கள் கூட்டம் அல்லோலகல்லோலப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“மணப்பந்தல் தீ பிடித்துக் கொண்டு எரிந்து விட்டது. உள்ளிருந்து யாரும் வெளி வரவில்லை. நாங்கள் தண்ணீர் ஊற்றித் தீயைத் தணிக்க முயன்று வருகிறோம்.” என்றார்கள்.

துடித்துப் போய்விட்டார் நாவுக்கரசர். எங்கும் ஒரே புகை மண்டலம். நல்லவேளை அவரை யாரும் அடையாளம் தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

“பரஞ்சோதி, கோவிலிலிருந்து அரை கல் தொலைவில் ஆற்றங்கரையில் ஒரு சிறு கோவில் இருக்கிறது. அதன் அருகே சென்று தேரை நிறுத்து.” அப்பர் பதட்டத்துடன் சொன்னார்.

அவர் சொன்னபடியே பரஞ்சோதி தேரை ஓட்டிப் போய் நிறுத்தினார். தேர் நின்றதும் விரைந்து கோவிற்குள் ஓடினார். இந்த எண்பதை நெருங்கும் வயதிலும் இத்துணை வேகமா? சிறிது நேரத்தில் அவர் மறைந்துவிட்டார்.

ஒரு நாழிகைக்குப் பிறகு, கோவிலின் உள்ளிருந்து அப்பரும் இன்னொருவரும் தேர் அருகே வந்து நின்றார்கள். அப்பருடன் வந்தவர் முண்டாசு கட்டிக் கொண்டு உடல் முழுவதும் போர்த்திக் கொண்டிருந்தார். இருவரும் தேரில் விரைந்து ஏறினர். .

“பரஞ்சோதிஇஐ, தேரைவிரட்டு. இளம்பிறையின் வீட்டுக்குப் போ.”

அப்பர் எப்போதும் அப்படியொரு குரலில் பேசியதை அறியாதவர்கள், அவர் குரலைக்கேட்டு அதிர்ந்தனர்.

தேர் பறந்தது. அவர் முகத் தோற்றத்தைப் பார்க்கவும் முடியவில்லை. அவரிடம் எதுவும் கேட்கவும் தோன்றவில்லை. எல்லாரும் மெளனமாகவே இருந்தனர்.

தேர் இளம்பிறையனின் வீட்டின் முன் வந்து நின்றது.

அப்பரும் அந்தப் புதிய மனிதனும் விரைந்து இறங்கி வீட்டினுள்ளே சென்றனர்.

பரஞ்சோதி தேரை ஓர் ஓரத்தில் நிறுத்திய அதே நேரத்தில் பின்னால் குதிரையில் அங்கு வந்து சேர்ந்த இளம்பிறையன், குதிரையை ஓரமாக நிறுத்தினான். இருவருமாக வீட்டிற்குள் நுழைந்தனர்.

அங்கே நடுக்கூடத்தில் அவர்கள் கண்ட காட்சி!

நாவுக்கரசரின் பாதங்களைப் பற்றியபடி நெடுஞ்சாண்

கிடையாகக் கிடந்தான் அந்தப் புதியவன். யார் அவன் என்று நெருங்கிக் கூர்ந்து பார்த்தவர்கள் வியப்பின் உச்சிக்கே போய்விட்டனர்.

சண்பை நாதர், காழிப் பிள்ளையார், புகலி வேந்தர், பிரமபுர பிராமணன், கழுமலத் தமிழ் விரகன், வேணுபுர வேதியன், தோணிபுரத் தோன்றல், பூந்தராய்ப் புனிதன் என்று பன்னிரண்டு விதமாய்ப் போற்றப்பட்டவர், ஞானப்பால் உண்டு, தமிழ்ப் பதிகங்கள் பாடிச் சமணரைச் சாடி விரட்டியவர், வேதியனாய் வாழாமல் தமிழனாய் வாழ்ந்த சம்பந்தர்தான், அந்தப் புதியவர்.

காட்சியும் புதிது! இதுநாள்வரை அப்பர்தான் சம்பந்தரின் அடி பணிந்து பார்த்திருக்கிறார்கள்.

மணப் பந்தல் எரிந்து அதிலிருந்து யாரும் தப்பி வெளிவரவில்லை என்று சொன்னார்களே? மணமகன் பிழைத்திருக்கிறார்! அது நாவுக்கரசருக்கு மட்டும் தெரிந்திருக்கிறது. இளம்பிறையனுக்கு மட்டும் ஓரளவு தெரியும். ஆனால் முழுமையாய்த் தெரியாது.

நாவுக்கரசரின் பேச்சின் தோரணை முற்றிலும் மாறி இருந்தது. ஆனால் அன்பும் பாசமும் சற்றும் மாறவில்லை.

“மகனே!! சம்பந்தா!! எழுந்திரு. உனக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை. ஒன்றும் ஆகாது. நீ சாதிக்க வேண்டியவை நிறைய இருக்கின்றன.”

“எந்தையே! தமிழ் நாட்டில் பிறந்து தமிழைக் கற்க வேண்டும், தமிழை வளர்க்க வேண்டும் என்று தாங்கள் சொன்னதைக் கேட்டு நடந்தேன் என்ற காரணத்திற்காகவும் வேதியர் ஒழுக்கத்தைத் தவிர்த்தேன் என்பதற்காகவும் என்னை வஞ்சகமாகக் கொல்லத் திட்டமிட்டுச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை என்னால் இன்னும் நம்ப முடியவில்லை. இதற்காக, என்னைப் பெற்றவர் உற்றார் உறவினர் நண்பர்கள் தொண்டர்கள் எத்தனை பேரைப் பலி கொண்டார்கள் பாவிகள்?”

“பிள்ளாய்! மன்னர்கள் ஆதரவு சமணர்க்கிருந்தது. அவர்கள் ஆட்டிப் படைத்தார்கள். அவர்கட்குக் கடவுள் கிடையாது. ஆகவே யாரையும் பயமுறுத்த இயலாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

உங்கள் வேதியர் குலம் கடவுளை விட வேதம் சொல்லும் வர்ணாசிரமத்தைப் பெரிதும் தாங்கி வருகின்ற குலம். தங்களைத் தவிர வேறு யாரையும் உயர்வாகக் கருதக் கூடாது எனபதே அவர்கள் நோக்கம். அதை நிறைவேற்ற எந்த விலையும், எந்தப் பலியும் கொடுப்பார்கள். எந்தக் கொடுமையையும் செய்யத் தயங்க மாட்டார்கள்.”

“ஐயா, அதைத் தெரிந்து கொண்டுதான் நஞ்சை முறிக்கும் மருந்தும் தீயினின்று காக்கும் திருநீற்றையும் தந்து, தீ மூட்டிச் செய்யும் சடங்கில் நான் ஈடுபட நேரும் போதெல்லாம் உடல் முழுக்கப் பூசிக் கொண்டுதான் செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளை இட்டீர்களா? நான் அப்படிச் செய்திராவிட்டால் இன்று என் சாம்பலைத் தான் எல்லோரும் நீறாகப் பூசிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.”

“ஆம். தந்திரமாவதும் நீறுதான்.”

சொல்லிவிட்டு அப்பர் மெள்ள நகைத்தார்.

“மகனே சம்பந்தா, நீ மிகவும் அதிர்ச்சியுற்றிருக்கிறாய். நீ பழைய இயல்புக்கு வரும்வரை இளம்பிறையன் வீட்டிலேயே பாதுகாப்பாகத் தங்கலாம். இளம்பிறையனைத் தெரியுமா உனக்கு?”

இளம்பிறையன் குறுக்கிட்டுப் பேசினான்.

“அடியவரே, நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம். என் மனையாளும் பிள்ளையாரைத் தன் சொந்த மகனைப்போல் பார்த்துக்கொள்வார்.”

இவ்வளவு பேச்சையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சிறுத் தொண்டர் என அழைக்கப்பட்ட பரஞ்சோதி, ஒன்றும் புரியாமல் அவர்கள் இருவரையும் புதிராகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பிறகு, மெள்ளத் திரும்பி இளம்பிறையனைப் பார்த்தார்.

“பரஞ்சோதியாரே! திகைக்க வேண்டாம். நான் எனக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சொல்கிறேன். வாருங்கள். தில்லை வரையில் சென்று வரலாம்.”

(இங்குச் சேக்கிழார் திருமணத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, வதுவை, திருமணம் போன்ற இலக்கியச் சொற்களுக்குப் பதிலாகக் கல்யாணம், கலியாணம், கல்லியாணம் என்ற வழக்குச் சொற்களால் குறிப்பிட்டுத் திருமணம் செய்துகொள்வோரின் வாழ்க்கை பிற்காலத்தில் கேடுறுகிறது என்பதாகக் காட்டுவார்.

பிற்காலத்தில் சேர்ந்து வாழாமல் போகும் காரைக்கால் அம்மையாரின் திருமண நிகழ்வைக் கலியாணம் செய்தார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். இச்செய்தி, செந்தமிழ் வாரிதி, சிவஞான கலாநிதி, முனைவர் செல்வகணபதி அவர்களின் பெரிய புராணச் சொற்பொழிவுகள் அடங்கிய குறுந்தகட்டில் கேட்டது.

அதே போன்று சம்பந்தரின் திருமணத்தைக் கூறும்போது, திருமணம், கலியாணம், வதுவை என்றெல்லாம் கூறியவர் கல்லியாணம் என்று அமங்கலம் தொனிக்கும் அழுத்தமான சொல்லையும் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். இதனால், பிற்காலத்தில் அவர்கள் வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் முன்பே சூழ்ச்சிக்கு இறையாகித் திருமணம் நடக்காமல் போகப் போகிறது என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தினார் போலும். தன்னைத் தமிழ் விரகனாகவே கூறிக்கொண்ட சம்பந்தர் மீது அளப்பரிய ஈடுபாடு காட்டிய சேக்கிழார், தாம் பாடிய பெரியபுராணத்தின் மொத்த பாடல்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கு அவரைப் பற்றியே பாடினாரென்றால் அஃது அவரது அகால மரணத்தின் தாக்கந்தான் என்று கொண்டால், அதில் எந்தத் தவறும் இருக்க முடியாது.)

இளம்பிறையன்.

பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன், இளம்பிறையனும் அவன் மனைவி பொற்செல்வியும் காழி நகர்த் தோணியப்பர் கோவிலுக்குச் சென்றிருந்தனர். அதிகாலையிலேயே சென்றுவிட்டதால், தீப தூபம் காட்டி ஆராதனை செய்யச் சிவாச்சாரியர் வரவில்லை. அதனால், கோவிலைப் பலமுறை சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு சுற்றின்போது கோவில் குளக்கரையில் மூன்று வயது ஆண் குழந்தை ஒன்று தன் இருகைகளாலும் தன் இரு கண்களையும் கசக்கிக் கொண்டு, “அம்மாஅஅ, அப்பாஅஅ” என்று அழுது கொண்டிருந்தது. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்கள். யாரும் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை. குழந்தையின் அழுகை அவர்களுடைய மனத்தை நெகிழ வைத்தது.

இருவரும் அக்குழந்தையின் அருகே சென்றனர். “குழந்தாய், ஏன் அழுகிறாய்? உன் அம்மா, அப்பா எங்கே?” என்று கேட்டனர்.

சிறுவன், குளத்தைக் கையால் காட்டி, “அப்பாஅஅ!” என்று தொடர்ந்து அழுதான்.

பாவம் பசிபோல் இருக்கிறது. “பொற்செல்வி, குழந்தைக்கு இந்த வாழைப்பழத்தை ஊட்டிவிடு.” என்றான் இளம்பிறையன்.

குழந்தை தயங்கித் தயங்கி அவள் ஊட்டிய பழத்தைத் தின்றான். அடுத்து இயல்பாகவே, தங்களிடம் இருந்த பாலை ஒரு கிண்ணத்தில் ஊற்றி வாயில் ஊட்டிவிட்டான் பொற்செல்வி. குழந்தைக்கு ஒரு குணம் உண்டு. அதாவது தங்கள் வீட்டில் எவ்வளவுதான் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்த

உண்பொருள் ஆனாலும், அதை விடுத்துப் பிறர் வீட்டில் செய்ததை மிகவும் விரும்பி உண்பார்கள். இந்தச் சிறுவன் மட்டும் விதிவிலக்கா?

ஆசையாய்ப் பொற்செல்வி கொடுத்த பாலை வாயின் இருபுறமும் வழியப் பருகினான். சிரித்தான். அஃது அவன் நன்றியைத் தெரிவிக்கும் அடையாளம்.

இருவரும் புறப்பட்டார்கள். குழந்தையின் கையிலிருந்த பால் கிண்ணத்தைத் திரும்ப வாங்க மனமின்றி அவனிடமே விட்டுச் சென்றனர்.

சற்றுத் தொலைவு சென்று ஒருமரத்தடியில் நின்று திரும்பிப்பார்த்தனர். வேதியர் ஒருவர் படிகளில் ஏறிக் குளக்கரையில் வந்து நின்றார். ஓகோ இவர்தான் அக்குழந்தையின் தந்தை போலும் என்றெண்ணிக் கொண்டனர்.

தற்செயலாக இவர்கள் மரத்தின் மறுபுறம் ஒதுங்கினர். அதனால், அந்த வேதியர் இவர்களைப் பார்க்க முடியாத நிலை.

வந்தவர் குழந்தையிடம் ஏதோ கோபமாகப் பேசினார். பக்கத்திலிருந்த குச்சி ஒன்றை எடுத்து ஒங்கினார். குழந்தை கோவிலின் விமானத்தைக் காட்டி ஏதோ சொன்னான். தந்தையின் ஒங்கிய கை அப்படியே நிற்க, அவருடைய முகத்தில் வியப்பு விரிந்தது. குச்சியைக் கீழே எறிந்துவிட்டு அவன் அருகில் போய் கூர்ந்து பார்த்தார். அத்தனை தொலைவிலும் அவரது முகத்தில் விரிந்த வியப்பு அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

அந்த நேரத்தில் கோவிலில் சிறிது சிறிதாகக் கூட்டம் சேரத் தொடங்கியது. அவர், “எல்லோரும் இங்கு வாருங்களேன். என் மகன் சொல்வதைக் கேளுங்களேன்.” என்று கூவினர்.

கூட்டமும் சேர்ந்தது. இளம்பிறையனும் பொற்செல்வியும் பின்னணியிலேயே நின்றுகொண்டு பார்த்தனர். கூட்டத்தினர்,

“என்ன? என்னவாயிற்று?” என்று கேட்டனர்.

“என் மகன் பாடுகிறான். நம் காழி இறைவனைப் பாடுகிறான். மழலை மாறாத பருவம். தமிழில் என்னமாய்ப் பாடுகிறான்! கேளுங்கள்.”

“என்ன சிவபாத இருதயரே! என்ன சொல்கிறீர்கள்? குழந்தை பாடுகிறானா? எப்படி ஓய்?” என்று கேட்டார் முதிய வேதியர் ஒருவர்.

“குளத்தில் நியமங்களை முடித்துவிட்டு மேலே வந்தேன். இவன் வாயின் இருபுறமும் பால் வழிந்தோடிக் கொண்டு இருந்தது. யாராவது சூத்திரன் குழந்தைக்கு இந்தப் பாலைக் கொடுத்திருப்பானோ என்று அதட்டிக் குச்சியால் அடிக்க ஓங்கினேன். விமான உச்சியைக் காட்டி அவன் பாடினான். “அந்தப் பெம்மான் தான் என்றான். என் குழந்தைக்குக் காழி இறைவனே வந்து பால் கொடுத்து இருக்கிறான். ஞானப்பால் அருந்தியதால் ஓதாமல் தமிழ் பாட வந்திருக்கிறது. இவன் வெறும் சம்பந்தன் அல்லன். ஞானசம்பந்தன் ஆகிவிட்டான்!”

கூத்தாடினார் தந்தை!

நடப்பதெதையும் உணராத அக்குழந்தை, கைகளால் தாளம் போட்டபடி பாடினான்.

“தோடுடைய செவியன்...”

கூட்டத்தினர் மெய் சிலிர்த்துப் போயினர். இளம்பிறையனும் பொற்செல்வியும் சற்று முன் அவர்கள் கொடுத்த பாலை அருந்திய குழந்தை இப்போது என்ன அருமையாய்ப் பாடுகிறான் என்று வியப்பில் ஆழ்ந்தனர்.

இளம்பிறையன் ஒரு அறிவுப் பெட்டகம். பகுத்தறிவுவாதி. அவன் புரிந்து கொண்டான். தந்தை தன்னை அடிக்கக் குச்சியை ஓங்கிய நேரத்தில் அவன் அச்சத்தின் பிடியில் சிக்கிவிட்டான். அவன் மூளையின் அந்த ஆழ்ந்த அறிவுப் பகுதி விரிவடைந்து, அதுகாறும் தந்தை சொல்லிவந்த கதைகளும் கோவிலில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிற்பங்களின் அமைப்பும் சொல்லாகி அதுவே இசைப் பாட்டாகிப் பீறிட்டுக் கிளம்பிவிட்டது. இத்தகைய கிளர்ச்சி- தூண்டுதல்- கோடானு

கோடி பேரில் யாரோ ஒருவருக்குத்தான் வாய்க்கும். அதில் தான் கொடுத்தப் பாலும் அங்கம் வகித்ததைக் கண்டு நகைத்துக் கொண்டான்.

கூட்டம் கூடிவிட்டது. இளம்பிறையன் கூட்டத்தோடு கலந்து, இருதயரையும் சம்பந்தனையும் நெருங்கி வந்தான். இதைக்கண்ட சம்பந்தனின் கண்களில் மிரட்சி தெரிந்தது. “இவன் தன் தந்தையிடம் இவர்களிடம் பாலை வாங்கி அருந்தியதைச் சொல்ல வருகிறானோ? தந்தைக்குத் தெரிந்தால் அவர் அவனைச் செம்மையாக அடித்து விடுவாரே!”

பையன் அழுதுவிடுவான் போலிருந்தது. இளம்பிறையன் எதிர்பார்த்ததும் அதைத்தான். ஆனாலும் சைகையால் “நான் சொல்லமாட்டேன்” என்பதாகக் குறிப்புக் காட்டினான்.

அதன் பிறகு இளம்பிறையன் சம்பந்தனை அடிக்கடி சீர்காழிக்குப் போய்க் கண்டுகொண்டு வருவான்.

எவர்க்கும் காட்டாத மரியாதையைச் சம்பந்தன் இவனுக்குக் காட்டிப் பேசுவான். கிட்டத்தட்ட சிறுவனைச் சிரித்துக்கொண்டே அச்சுறுத்தி வந்தான். தான் சொன்னதையெல்லாம் செய்யுமாறு சம்பந்தனை மாற்றி விட்டான். ஏன்?

வேதியர்களின் வர்ணாசிரமக் கொள்கையையும் அதை அவர்கள் கடைபிடிக்கு முகத்தான் ஆடிய கொடிய நடத்தைகளையும் அவன் நஞ்சென வெறுத்தான். சிறுவனாயினும் வேதியகுல நெறியில்தானே அவனும் ஒழுகுவான்? இவனைத் தன் கைப்பாவையாக ஆக்கிக் கொள்வதால் பிற்காலத்தில் சம்பந்தன் தனக்கு உதவக்கூடும் என்று நினைத்தான்.

(அவன் நினைத்தது போலவே பின்னாள் அப்பரடிகளோடு சேர்ந்து சாதி வேறுபாடுகளைப் பார்க்காதவனாகவும் தமிழ் விரகனாகவும் ஆக்கி வடமொழியைத் தவிர்த்துத் தமிழ்மொழி வளரச் செயல்படுபவனாகவும் செய்ததைப் பின்னால் சம்பந்தன் வாழ்வில் நடந்த நிகழ்வுகள் தெற்றெனக் காட்டாநின்றன.)

இளம்பிறையன் சைவன். ஆனால் வழிபடுவது இலிங்க வடிவத்தைத்தான். உயிரினப் பெருக்க அருவுரு அஃது என்பது அவன் கருத்து. பெண்ணின் கருவறை வழியே அருவம், ஆணின் இலிங்கமே உருவம். இவற்றின் இணைப்பே அருவுருவம் ஆகும். உலக சக்தியும் இதுவே. அவன் எண்ணிப் பார்த்தான். ஐந்நூறு அறுநூறு ஆண்டுக்கு முன் கடவுளைப் பற்றி யார் பாடினார்கள்? கடவுளின் வடிவத்தை யார் கண்டார்? மதங்கள் கூட வடக்கிலிருந்து வந்தவை தாமே? முதலில் கதைகள் வந்தன. பின்னால் கடவுள் உருவங்கள் நுழைந்துவிட்டன. இனி, அவற்றின் பிடியிலிருந்து நாம் விடுபட முடியாது.

“பரஞ்சோதியாரே, இதுதான் சம்பந்தனின் இளமைப் பருவத்துக் கதை.” சொல்லி முடித்தான் இளம்பிறையன்.

“நீங்கள் எந்தக் கடவுளையும் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லையா?” பரஞ்சோதி மெள்ளக் கேட்டார்.

“என்னை விடுங்கள். அப்பர் அடிகளிடம் இந்தக் கேள்வியைக் கேளுங்கள்.

சிவன் வடிவத்தையும் சிவன் எட்டு இடங்களில் காட்டிய ஆற்றல்களையும் பாவம், பக்தன் இராவணனைக் கயிலை மலையைக் கால் கட்டைவிரலால் நசுக்கித் தண்டித்ததையும் தனது பல்லாயிரக் கணக்கான பாடல்களில் பாடியவர், தனது ஒரேயொரு பாடலில் சொல்கிறார்,

மைப்படிந்த கண்ணாளும் தானுங் கச்சி
 மயானத்தான் வார்சடையான் என்னி னல்லான்
 ஒப்புடைய னல்லன் ஒருவ னல்லன்
 ஒருர னல்லன் ஒருவம னில்லி
 அப்படியும் அந்நிறமும் அவ்வண்ணமும்
 அவனருளே கண்ணாகக் காணி னல்லால்
 இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண் ணத்தன்
 இவனிறைவன் என்றெழுதிக்காட்டொ ணாதே!
 எப்படி இருக்கிறது பாட்டு?”

“அப்படியானால் நீங்கள் கடவுளே இல்லை என்று சொல்கிறீர்களா?”

“ஐயையோ! என்னை ஏன் வம்புக்கு இழுக்கிறீர்கள்? அப்பரடிகள் பாடிய இன்னொரு பாடலைக் கேளுங்கள்.

நூறு கோடி பிரமர்கள் நொந்தினார்
 ஆறு கோடி நாராயண ரங்ஙனே
 ஏறு கங்கை மணலெண்ணில் இந்திரர்
 ஈறி லாதவன் ஈச னொருவனே

அதாவது, நம் மக்கட் தொகையைவிடப் பெரிய தெய்வங்களாகக் கருதப்படும் பிரம்மாக்கள், நாராயணர்கள் எண்ணிகை அதிகமாக இருக்கும் போலிருக்கிறது. அதுபோக இந்திரர் எவ்வளவு பேர்? கங்கை மணலை எண்ணினால் எவ்வளவு இருக்குமோ அவ்வளவாம். அவரவர் திறனுக்கேற்ப ஆயிரக் கணக்கில் கடவுள்களை வைத்துக் கொள்ளலாம்.”

“அது சரி! இளம்பிறையா, இந்தக் கேள்வியை அப்பரிடம் நெருக்கமாகப் பழகும் நீங்களே ஏன் கேட்கக் கூடாது?”

“அங்குச் சுற்றி இங்குச் சுற்றி என்னிடமே வந்து விட்டீர்களா? சொல்கிறேன். அவர் சைவத்திற்கு ஏன் வந்நார் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். ஏதோ ஒரு சில பாட்டுகளில் அவருடைய பொதுக் கருத்துப் புலப்படும். சைவத்தில் இருந்து கொண்டு சமணமதக் கொள்கையைப் பாட முடியும்? கல்வியைப் பரப்பியும் மருத்துவத் தொண்டு செய்தும் வந்த சமணர்கள் மதம் பரப்பும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். அங்குத்தான் தீவினை தொடங்கியது.

ஆம், சைவத்தைப் பரப்ப ஒரு சூழ்நிலையில் அடியார்களுக்குப் பக்தி நெறியைச் சொல்லி, அந்நெறியில் ஈடுபட்டதாகச் சொல்லிக் கொள்பவர்கட்கு- உழைக்காத சோம்பேறிகட்கு இலவசமாகச் சோறு போட்டுத் தங்கியிருக்கச் சத்திரங்கள் கட்டிக் கொடுத்து ஆட்கள் சேர்த்தோம். விளைவு? மதச் சண்டைதானே?

“நீ மறைமுகமாக என்னைச் சாடுகிறாயோ? அப்பரடிகள் கூடத்தான் சத்திரம் கட்டி வைத்து அடியார்கட்குச் சோறு போடுகிறார். அவரிடம் கேட்டிருப்பாயா இந்தக் கேள்வியை?”

“உழைப்பை மறந்து உலா வரப்போகும் ஒரு சோம்பேறிகள் கூட்டத்தைப் பக்தர்கள் என்ற பெயரில் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். அதை யார் செய்தாலும் தவறுதான்! மன்னிக்கவேண்டும்.

பசித்தவர்க்கு உணவளிப்பதென்பதைத் தவறென்கிறாயா நீ? பசிப்பிணி போக்குவது நல்லறமன்று என்று கூறுகிறாயா”

“பரஞ்சோதியாரே, நான் அவ்வாறு எங்கே சொன்னேன். பசி என்பது எல்லார்க்கும் பொது. இப்போது கேட்கிறேன், சோம்பேறிகட்கு- அவர் சிவனடியார் வேடம் பூண்டவராயிருந்தாலும் - உணவளித்தல் சரி என்கிறீர்களா? நான் சொன்னது இதுதான், நாம் தமிழை வளர்க்க வேண்டுமானால் அதைக் கேட்க ஒரு கூட்டம் வேண்டும். நாம் இசையால் ஈசனைப் பாடுவதைக் கேட்க எத்தனை பேர் வருவர்? கூட்டத்தைக் கூட்டத்தான் சத்திரங்கட்டிச் சோறு போட்டு உடை அளித்து ஆள் பிடிக்கிறோம். இதைத்தான் நான் தவறு என்கிறேன். எத்தனை நாட்களுக்கு இந்தக் கூட்டம் வந்து கொண்டிருக்கும்? சோறு கிடைக்காத போது பிச்சை எடுக்கப் போவாரேயன்றி உழைக்க எண்ணினாலும் அவர் உடல் ஒத்துழைக்காது. ஆக, நாம் சோம்பேறிகளைச் சோறுபோட்டு வளர்த்துக் கொண்டு இருக்கிறோம்.

இந்த நிலை பிற்காலத்தில் எல்லாராலும் மற்ற பிற சூழ்நிலைக்கேற்ப மாற்றி, மக்களை நிரந்தர சோம்பேறிகளாக ஆக்கிவிடுவார்கள். அடியவரைப் பேணுதல் என்பது எவ்விதம் விருந்தோம்பல் ஆகும்? எனக்குப் புரியவில்லை.

சரி, சரி. நம் பேச்சு தடைபட்ட இடத்திற்கு வருவோம். இன்றைய சூழ்நிலையில் அவர் எடுத்த முடிவு, தமிழ் வளர்க்க ஓர் அடித்தளமும் ஆதரவாளர் கூட்டமும் வேண்டும். அதனால் சமணத்திற்கு எதிராக, வடமொழிக்கு எதிராக இருந்த சைவத்தைத் தமிழ் வளர்க்கும் புகலிடமாக ஏற்றுக்கொண்டார். அதைவிட, வேதியர்களின் அட்டுழியம் பெருகத் தமிழ் நாட்டை ஆண்ட அயல் மன்னர்கள் அவர்களுக்கு ஆதரவாய் இருந்தார்கள்- இருக்கிறார்கள். தமிழைத் துடைத்தெறிய நேரம் பார்த்து வந்தார்கள். அதனால், இறைவனின் அருள் பெற்ற

சம்பந்தனைத் தன் வழிக்குக் கொண்டுவந்தார். அதை ஒரு தேவையான அன்றைய சூழ்நிலையில் தவிர்க்க முடியாத தீய சக்தி என்று தெரிந்திருந்தும் சம்பந்தருக்குச் சாமரம் வீசினார். அதனை வேதியர்களால் ஒதுக்க முடிய வில்லை. அவர்களின் கோபத்தின் விளைவைத்தான் நீங்கள் நேரில் பார்த்து விட்டீர்களே!”

“இளம்பிறையாரே, நீங்கள் பலகாலும் இப்போதும் சொன்ன செய்திகளை ஆய்ந்தால் சம்பந்தரை நம் அப்பரடிகள் தம் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்து தாம் விரும்பியவாறு நடத்தி வந்திருக்கிறார் போன்று தோன்றுகிறது. என் யுகம் சரியா?”

“அப்பரடிகளின் பாட்டு ஒன்றைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்.

ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடா தாரே
 அடக்குவித்தால் ஆரொருவர் அடங்கா தாரே
 ஓட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஓடா தாரே
 உருகுவித்தால் ஆரொருவர் உருகா தாரே
 பாட்டுவித்தால் ஆரொருவர் பாடா தாரே
 பணிவித்தால் ஆரொருவர் பணியா தாரே
 காட்டுவித்தால் ஆரொருவர் காணா தாரே
 காண்பாரார் கண்ணுதலாய்க் காட்டாக் காலே

இந்தப் பாட்டுதான் உங்கள் கேள்விக்குப் பதில்.”

“இடக்கு மடக்காகவே பதில் சொல்லுகிறீர்கள். ஒன்றும் புரியவில்லை.”

“நீங்கள் தொடுப்பதெல்லாம் எதிரிகளின்மேல் போர்தான். கொடுப்பதெல்லாம் அடியவர்க்குச் சோறுதான். பக்தியில் திளைத்துவிட்ட உங்களுக்கு - மன்னிக்கவேண்டும் - பகுத்தறிவு மங்கிவிட்டது. அதைத்தான் ஆரியப் பண்பாடு என்கிறோம்.”

“அடியவர் பசிபோக்க அன்னமிடுதல் தவறென்றா சொல்கிறீர்கள்?”

“முடியாதவர்க்குச் சோறு போடுங்கள். ஆனால், சோறு போட்டு முடியாதவனாகச் - சோம்பேரியாக ஆக்காதீர்கள்.

இதன் பின் விளைவுகள் நாட்டையே கெடுக்கப் போகின்றன. உழைப்பதை மக்கள் மறந்துவிடுவார்கள். போலித் துறவிகள் பெருகிவிடுவார்கள். ஞாயமா இது? தேவையா இது?"

பேசிக்கொண்டே தில்லைக் கூத்தனின் கோவிற்குள் சென்றார்கள். சில தீட்சிதர்கள், இளம்பிறையனை நழுட்டுச் சிரிப்புடன் பார்த்தனர். அவர்கட்குள் ஏதோ பேசிக் கொண்டனர். ஒருவர் கேட்டார்.

“என்ன? இளம்பிறையா, சௌக்கியமா?”

“ஆகா, இருக்கும் இடத்தில் இருந்தால் எல்லாம் நல்ல சௌக்கியந்தான், அம்பலவாண தீட்சிதரே! கூத்தனின் கழுத்தில் அல்லவா அமர்ந்திருக்கிறீர்கள்? ஏன் கேட்க மாட்டீர்கள்?”

“இளம்பிறையா! தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன். நீதான் இங்கு வந்தாலும் நடராசனைத் தொழுவதில்லையே, பின் ஏன் தவறாமல் இங்கு வருகிறாய்?”

“என்னுடைய நிலையை, உரிமையைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளத்தான். நான் வராமல் போனால் பிற்காத்தில் என்னையும் கோவிலுக்குள் நுழையவிட மாட்டீர்கள். கேட்டால் அவராகத்தான் வருதில்லை என்பீர்கள். அஃது இருக்கட்டும் தீட்சிதரே, நானும் தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன்.

இந்தக் கோவிலை நீங்களா நிர்மாணித்தீர்கள்? இந்தக் கோவிலைப் பராமரிக்க உங்கள் மேல் எழுதி வைக்கப்பட்ட சொத்துக்களை நீங்களா உழைத்துச் சம்பாதித்தீர்கள்? கரையான் புற்றெடுக்கக் கருநாகம் குடி புகுந்த கதை தானே உங்களுடையது? கூத்தனோடு ஆகாயத்திலிருந்து வந்தவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்தாமே நீங்கள்? ஏன் இங்கேயே தங்கிவிட்டீர்கள்? எங்கள் ஊர் சிவாச்சாரியர்களிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்து விட்டு மேலே போக வேண்டியதுதானே?”

“இளம்பிறையா, நீ எங்களை மேலே போங்கள் என்றதுந்தான் நினைவுக்கு வந்தது. செய்தி தெரியுமோ? நம் காழி சம்பந்தன் இறைவனின் சோதியில் கலந்துவிட்டானாம்.

ஊரெல்லாம் இதே பேச்சுதான். அவனுடைய கல்யாணத்தின் போது வந்திருந்த அனைவரையும் இறைவன் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டாராம்.”

“அப்படியா? என்ன விந்தை! உங்களுக் கெல்லாம் தெரியாமல் இறைவனின் அடியவர்கட்கு எதுதான் நிகழ்ந்து விடும்? இடையில் இருக்கின்ற எங்கள் ஊரிலுள்ளோர்க்குத் தெரியுமுன் உங்கட்கு எப்படித் தெரியும்?”

“நடராசப் பெருமான் நேற்று இரவு எங்கள் கனவில் வந்து சொன்னார். இனி, அவன் பாடல்களை எப்போது கேட்போம்.”

கோவிலை விட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

பரஞ்சோதி ஏதோ கேட்க வாய் திறந்தார். ஆனால் இளம்பிறையன் முந்திக்கொண்டு,

“என்ன தீட்சிதர்களிடம் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறீர்கள் என்றுதானே கேட்கப் போகிறீர்கள்? அவர்களும் நம்மைப் போல் மனிதர்கள்தாம். நீங்களெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது போல் வானத்தில் இருந்து வந்தவர்களல்லர். ஆனால், நாம்தான் அப்படி ஆக்கி வைத்திருக்கிறோம்.

தில்லையில்தான் இவர்கட்குச் செல்வாக்கு. எல்லை தாண்டிவிட்டால் செல்லாக் காசு. தமிழ்க்கும் தமிழர்க்கும் தொல்லை தருவதுதான் இவர்கள் பிழைப்பு. இல்லையென்று சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.

என்னைக் கேட்டால், அஃது அவர்களுடைய தவறு அன்று. கனவு மூலந்தான் இறைவன் இவர்களோடு தொடர்பு கொள்வாராம். நாம் அதை நம்பித்தான் ஆக வேண்டுமாம். வானத்திலிருந்து அசரீரியாகத்தான் இவர்களிடம் மட்டும் பேசுவாராம்! இதையும் நாம் நம்பித்தான் ஆக வேண்டுமாம். வேடிக்கையாய் இல்லை?”

பரஞ்சோதி மௌனமானார்.

அப்பரின் ஆத்திகச் சாடல்

ஞானசம்பந்தர் மீது வேதியப் பார்ப்பனர் திட்டமிட்டுச் செய்த கொலைவெறித் தாக்குதலைக் கண்ட நாவுக்கரசரின் மனம் முற்றிலும் ஒடிந்துவிட்டது.

யார் இறைவன்? எது பக்தி?

தமிழ் வளர்க்கத்தான் அவர் சமணத்தை விட்டுச் சைவத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். பக்தி வழியில் பாடினார். தன்னைக் கொல்ல எண்ணிய சமணர்க்கும் தம் குலத்தவனையே அழிக்கத் துணிந்த ஆரிய அற்பர்களுக்கும் என்ன வேறுபாடு?

அவர் நெஞ்சொடிந்து போலிப் பக்திமையைச் சாடி எண்ணற்ற பாடல்களைப் பாடலுற்றார்.

கோலும் புல்லும் ஒருகையிற் கூர்ச்சரமும்
தோலும் பூண்டு துயருற் றென்பயன்
நீல மயிலா லாடு துறையனே
நூலும் வேண்டுமோ நுண்ணறி வோர்க்கே.

பூணூல் அணிந்த பார்ப்பனரை எவ்வளவு கடுமையாகச் சாடுகிறார்.

சாத்தி ரம்பல பேசும் சழக்கர்காள்
கோத்தி ரமுங்கு லமுங்கொண் டென்செய்வீர்?

கங்கை யாடிலென் காவிரி யாடிலென்
கொங்கு தண்கும ரித்துறை யாடிலென்
ஓங்கு மாகடல் ஓதநீ ராடிலென்
எங்கு மீசன்னெ னாதவர்க் கில்லையே

வேத மோதிலென் வேள்விகள் செய்யிலென்
நீதி நூல்பல நித்தம் பயிற்றிலென்
ஓதி யங்கமோ ராறும் உணரிலென்
ஈச னையுள்சுவார்க் கன்றி இல்லையே

தேவாரப் பதிகங்கள் தீட்சிதர்களின் செயலால் அழிந்து
பட்டவை எத்தனை ஆயிரமோ? அதில் ஆத்திகத்திற்கு எதிராக
எழுதப் பெற்றவை எத்தனையோ?

ஆத்திக ஆற்றை வெறுத்து நாத்திக நெறிக்கு
மாறினவர்களின் வாழ்க்கை இறுதி பெரும்பாலும் இயல்பாக
முடியாமல் ஐயத்திற்கிடமாகவே முடிந்து வந்திருப்பதைச் சற்றுச்
சிந்திக்கத்தான் வேண்டும்.

வையைக் கரை

சில காலம் அங்கேயே கரந்து வாழ்ந்தார் சம்பந்தர். அப்போது அவர்க்கு இறைவனையே அவர் பாட்டில் பொருட்குற்றம் இருப்பதாக வாதாடியவரான நக்கீரன் என்ற புதிய பெயரைச் சூட்டினர்.

பிறகு அவரைச் செங்கட்டான்குடியில் பரஞ்சோதியாரின் மடத்தில் பாதுகாப்பாகச் சிறிது காலம் இருக்கட்டும் என்று விட்டுவிட்டுப் பூந்துறுத்தியில் உள்ள தமது மடத்திற்குப் போய்விட்டார் அப்பர்.

பரஞ்சோதியாரும் நக்கீரனாரும் நன்கு பழகினர். நெருக்கமாயினர்.

பரஞ்சோதி, ஒரு நாள் நக்கீரரான சம்பந்தரிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் தனது ஐயம் ஒன்றைக் கேட்டார்.

“நக்கீரனாரே, தாங்கள் சம்பந்தராக மதுரை சென்று பாண்டிய மன்னனின் வெப்புநோயைத் தீர்த்து வைத்தீர்கள். அடுத்து, அனல் வாதத்தில் தங்களுடைய ஏடு எரிந்து போகாமல் செய்தீர்கள். இவை இரண்டும் இளம்பிறையன் மூலமும் பிறகு அப்பரடிகளோடு நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததையும் கேட்டு ஒருவாறு புரிந்து கொண்டேன். ஆனால், புனல் வாதத்தில் எப்படி ஏடு எதிர்த்துச் சென்றது? புரியவில்லை. இளம்பிறையனிடம் கேட்டால் கேலி செய்வார். அதனால் நெடு நாள்கள் அவரிடம் கேட்காமல் இருந்து விட்டேன். அந்த நிகழ்ச்சியை அருள் கூர்ந்து சொல்லுங்கள்.”

நக்கீர சம்பந்தர் சொன்னார்:

அனல் வாதம் முடிந்த பின், “அடுத்தது என்ன?” பாண்டியன் கேட்டான். குலச்சிறையார் குறுக்கிட்டு, வெகு இயல்பாகச் சொன்னார்..

“அனல் வாதம் முடிந்த பிறகு புனல் வாதந்தானே?”

“ஆமாம். ஆமாம்.” வேறு எதுவும் தோன்றாத நிலையில் மறுத்தால் தமக்குச் சக்தியில்லையென்று எண்ணிவிடுவார்களோ என்று வழியேதும் அறியாமல் சமணர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர்.

“போட்டியின் விதிகள் முறைகள் என்ன?” மன்னன்.

“தீயில் ஒரே நேரத்தில் எப்படிப் போட்டார்களோ, அதே போன்று வைகை ஆற்றின் நடுப் பகுதிக்கு இருவரும் ஒரே படகில் செல்ல வேண்டும். அங்கு ஓடும் வெள்ளத்தில் ஒரே நேரத்தில் அவரவர் மந்திர ஓலைகளைப் போட வேண்டும். எத்தனை ஓலைகள் வேண்டுமானாலும் போடலாம். யார்க்கும் எந்த ஐயமும் எழக் கூடாது என்பதற்காக, இப்போட்டி கால அவகாசம் எதுவும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் இன்றே இப்போதே துவக்க வேண்டும். ஒப்புக்கொள்களா?” குலச்சிறையார் கேட்டார்.

“ஒப்புக்கொள்ளேன்.” சம்பந்தர்.

“ஒப்புக்கொளோம்.” சமண குரு.

வையைக் கரையில் மக்கள் கூட்டம் நெருக்கியது. நீளமான பெரிய படகு ஒன்று கரையோரமாக நின்றிருந்தது. அதில் திறமையான படகோட்டிகள் நால்வர் இருந்தனர். படகின் இரு முனைகளிலும் “சைவம்” என்றும் “சமணம்” என்றும் எழுதப் பட்ட பதாகைகள் வைக்கப் பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் நான்கு பேர்கள் உட்கார ஆசனங்கள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. நிழற்குடைகளும் நிறுத்தப் பட்டிருந்தன. நடுவார்க்காக மையத்தில் ஓர் ஆசனமும், நிழற்குடையும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

அலங்கரித்த யானையின் மீது மன்னனும், அருகில் பல்லக்கில் அரசியாரும், நடுவராக நியமிக்கப்பட்ட மூத்த அமைச்சரும் குலச்சிறையாரும் குதிரை மேலும், பின்னால் முத்துச் சிவிகையில் சம்பந்தரும், கால்நடையாகச் சமண குருவும் சீடர்களும் வந்தனர்.

நடுவர் மன்னனைப் பார்த்தார். அவனும் தலை அசைத்து அனுமதியளித்தான்.

போட்டியாளர் இருவரும் அவரவர்க்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் அமர்ந்தனர். படகு புறப்பட்டது. ஆற்றின் சீற்றச் சவசலப்பின் ஓசையில் கரையிலிருப்பவர்களும் படகில் இருப்பவர்களும் பேசிக் கொள்ள முடியாத நிலை. முன்னேற்பாட்டின்படி, குலச்சிறையார் வண்ணக் கொடியை அசைத்தார். படகின் இருமுனைகளில் இருந்த இருவரும் தங்கள் மந்திரச் சுவடிகளை ஆற்றில் வீசினர். ஆறுமட்டும் அடங்காமல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. மற்ற ஓசை எதுவும் இல்லை. எல்லார் கண்களும் வீசப்பட்ட ஓலைகளையே கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. இருவரது ஓலைகளும் ஆற்றின் வேகத்தால் ஆற்றோடு போய்க் கொண்டிருந்தன. இருவர் முகங்களும் எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டவில்லை.

திடீரெனச் சம்பந்தரின் சுவடிகள் சிலிர்த்தன. ஆற்று நீரில் நிலைத்துத் திரும்பின. வெள்ளத்தை எதிர்த்து நீந்திப் போய்க் கொண்டிருந்தன. குலச்சிறையார் “வாருங்கள் அந்த ஓலைகளை மீட்போம்.” என்று கூறிவிட்டுச் சில வீரர்களோடு ஆற்றோரமாக எதிர் திசையில் சென்றார். ஓரிரு ஓலைகள்தாம் சிக்கின. மற்றவை ஆற்றில் மூழ்கி மறைந்தன.

ஓலைகளைக் கொண்டு வந்த குலச்சிறையாரைக் கண்டதும் மக்கள் ஆரவாரித்தனர். சமணர்கள் முகத்தில் சவக்களை திகழ்ந்தது. கரைக்கு வந்த சம்பந்தரைப் பார்த்துக் குலச்சிறையார் சொன்னார்.

“பிள்ளையார் பெருமானே! தாங்கள் நம் இறைவனை இறைஞ்சிப் பாடி நீரில் மூழ்கிய ஓலைகளைப் பொற்றாமரைக் குளத்தினின்றும் பெற்றுத் தர வேண்டும். அனைவரும் வாருங்கள்.”

அவ்வளவு கூட்டமும் பொற்றாமரைக் குளத்திற்குச் சென்றது. மன்னனும் புடை சூழக் குளக்கரையில் குடை நிழலில் நின்றுருந்தான். சம்பந்தர் இறைவனை விண்ணப்பித்துப் பாடினார். குளத்தில் நீர் பொங்கியது. சுவடிகள் சில மேலே வந்தன. நடுவர் அவற்றைச் சரி பார்த்தார். அங்கு வீசப்பட்ட ஓலைகள்தாம் அவை. மீண்டும் ஆரவாரம்.

சம்பந்தர் சொல்லி முடித்தார். சிறுத்தொண்டர் முகத்தில் கதை முடிவில்லை என்பது போன்ற பாவனை. கேட்டார்,

“இவை யாவும் இறையருள் என்று உறுதிப் படுத்துகிறீர்களா? இளம்பிறையனோடு பழகிய பின் ஒவ்வொன்றுக்கும் காரணம் தேடுகிறது என் மனம். தில்லை வாழ் அந்தணர்களை அவன் எப்படிக்கேலி செய்தான் தெரியுமா? உங்களையும் அவன் விட்டு வைக்கவில்லை. எதற்கும் அறிவியல் மூலம் பதில் வேண்டுமாம்.”

“ஆமாம். பரஞ்சோதியாரே. இது முழுக்க முழுக்க அறிவியல் சார்ந்த நிகழ்ச்சிதான். எல்லாம் குலச்சிறையாரின் நுண்ணறிவின் விளைவு. சோழ நாட்டவர் ஆயிற்றே. எத்தனை ஆறுகளைப் பார்த்திருப்பார்! எத்தனை சுழித்தோடும் கால்வாய்களைக் கண்டிருப்பார்! எத்தனை மடைதிறப்புகள் செய்திருப்பார்? அவர்க்கு இந்த வையை ஆறு ஒரு சிறு புனல்தான். திறம்பட நடத்தி முடித்தார். சமணர்கள் செய்யாத ஒரு பணி நமக்கு உதவி விட்டது.”

“இன்னும் புதிர் முடிச்சு அவிழவில்லை. விபரமாகச் சொல்லுங்கள். எனக்குத் தெளிவாகவில்லை. அதிலும் சமணர் செய்யாமல் செய்த உதவி என்று வேறு கூறுகிறீர்கள்!”

“பொதுவாகக் கோவில் குளங்களில் நீர் வற்றும்போது, பக்கத்திலுள்ள ஆறு அல்லது கால்வாய்களிலிருந்து ஒரு சதுர வடிவ இணைப்புக் குழாய் அமைத்து அதன் மூலம் குளத்திற்கு நீர் போகுமாறு செய்வார்கள். அந்தச் சதுர குழாய் குளத்தின்

கொள்ளளவுக்கு ஏற்பப் பெரியதாகவோ, சிறியதாகவோ இருக்கும். அதே போல நீர் அழுக்காகிவிட்டால் அதை வெளியேற்றி ஒரு ஏரியில் சேர்க்கும் வடிகால் அமைப்பும் இருக்கும். இதனால் குளத்தில் நீர் எப்பொழுதும் நிறைந்தும் சுத்தமாகவும் இருக்கும். சில வரட்சியான காலங்களில் குளத்தில் நீர் வற்றிப் போவதுமுண்டு. அந்தக் காலங்களில் குளத்தைத் தூர்வாரிக் கோவில் தோட்டத்தில் உரமாகப் போட்டுவிடுவார்கள்.

சரி, சரி. என்ன சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்? ஆங்.. அந்த இணைப்புக் குழாயின் வாய் ஆற்று நீர் நேரடியாக உள்ளிறங்குமாறு அமைக்கப் பட்டிருக்காது. ஏனெனில், வெள்ளத்தில் அடித்துக்கொண்டு வரப்படும் குப்பைக் கூளங்கள், மரக் கட்டைகள், சில நேரங்களில் இறந்த மனித உடல்-மற்றும் விலங்குகளில் உடல்கள் போன்றவை அந்தக் குழாயின் வாயை அடைத்துவிடக் கூடும். அதுமட்டுமின்றி அவை குளத்திற்குள் சென்றுவிடவுங்கூடும். என்னதான் வலிமை மிக்க வலை அங்கு அமைக்கப்பட்டு இருந்தாலும் இவ்வகை மாசுகள் குழாயின் வாயை அடைத்து விடும் சாத்தியக் கூறுகளைத் தவிர்க்க முடியாது போய்விடும்.

ஆகவே, குழாய் அமைந்திருக்கும் கரைக்கு இணையாக இன்னொரு கரை அமைப்பார்கள். வெள்ளம் வரும் வழியில் குழாய்க்கு மேற்புறத்தில் ஒரு குறுக்குச் சுவர் எழுப்பி ஆற்று நீர் நேராக உள்ளே நுழையாமல் தடுத்துவிடுவார்கள். ஆற்றில் ஓடிய நீர் திரும்பிச் சிறு கால்வாய் மூலந்தான் குழாய்க்குள் நுழையும். ஆற்றின் கரைப் பக்கம் எறிந்த ஓலைகள் இந்தக் கால்வாயில் திரும்பிவிட, நடு ஆற்றில் போடப்பட்ட ஓலைகள் ஆற்றோடு போய்விட்டன. சரியான நேரத்தில் குளத்துக்குப் போகும் குழாயின் வாயைத் திறந்துவிட ஏற்பாடு செய்திருந்தார் குலச்சிறையார். இந்தப் புலனங்கள் வடநாட்டுச் சமணர்கட்குத் தெரியாதென்பதை உறுதி செய்து கொண்ட பின்னர்தான் அமைச்சர் இந்தத் திட்டத்தை வகுத்தார். வெற்றியும் கண்டார்."

பரஞ்சோதியார்

(சிறுத் தொண்டர்)

“பரஞ்சோதியாரே! நீண்ட நாட்களாகவே கேட்க எண்ணினேன். அப்பரடிகளோடு நெருங்கிப் பழுகுதிறவர்களில் நீங்களும் ஒருவர். மாபெரும் பல்லவ நாட்டின் தலைமைத் தளபதியாக இருந்திருக்கிறீர்கள். சிவனடியார்க்குத் தொண்டு செய்யும் சிறுத்தொண்டராகவும் போற்றப்படுகிறீர்கள். அப்படிப் பட்டவர் அப்பரடிகளிடம் காட்டும் பணிவு என்னை வியக்க வைக்கிறது. உங்களுக்குள் எங்கே, எப்படித் தொடர்பு ஏற்பட்டது? பின் எப்படி அவருடைய அன்புக்கு அடிமை ஆனீர்கள்?”

“நக்கீர தேவனாரே, எனக்கும் இதை யாரிடமாவது சொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டு. வேளை வாய்க்கவில்லை. இளம்பிறையனிடம் சொல்லலாமென்றால், அவன் அடிக்கடி எங்காவது போய் வந்து கொண்டு இருப்பானேயன்றி ஓரிடத்தில் நீண்ட நாட்கள் தங்க மாட்டான். அப்படியே கேட்டாலும் என்னைக் கேலி செய்வான். இடக்குமடக்காய்ப் பேசுவான்.”

நக்கீர சம்பந்தர் மனத்திற்குள், “ஃகும், என்னிடமும் ஏன், அப்பரடிகளைத் தவிர மற்ற எல்லோரிடமும் அப்படித்தான் பேசுவான்-- பேசுவார். பொல்லாதவர்.” என எண்ணிக் கொண்டார்.

“அது தெரிந்த புலனந்தானே? நீங்கள் சொல்லுங்கள்.”

பரஞ்சோதி வேளாளர் மரபினன். ஆனாலும் பல தலைமுறைகளாக அவனது குடும்பத்தினர் படை வீரர்களாகவே பணியாற்றி வந்தனர். அவனுடைய தந்தை

அவன் பிறந்தபோது போர்முனையில் இருந்தார். புகேசியாடு மேற்கொண்ட போரில் வீர மரணம் அடைந்து விட்டார். அதனால், சில ஆண்டுகள் அவனது குடும்பத்தினர்க்கு அரசாங்கத் தொடர்பு இல்லாமற் போனது.

வீரரான அவனது தாத்தா அவனை வளர்த்தார். கல்வியோடு போர் வீரர்க்குரிய வாள், வேல், வில் இவற்றைக் கையாளும் பயிற்சிகளையும் தேர், குதிரை, யானை இவற்றைச் சிறப்பாகச் செலுத்தும் பயிற்சியும் கொடுத்துச் சிறந்த வீரனாக்கி, ஒரு கட்டத்தில் அவன் போர் வீரனாகும் எல்லாத் தகுதிகளும் பெற்றுவிட்டதை உணர்ந்து, பல்லவப் படையில் சேர்ந்து கொள்ளுமாறு கூறிக் காஞ்சியில் இருந்த சமண அடியார் தருமசேனர்க்கு ஓர் ஓலையும் கொடுத்து அனுப்பினார்.

இரண்டு நாள் பயணத்திற்குப் பிறகு சேயாறு வந்து சேர்ந்தான். ஊரின் அருகே சேயாறு சலசலவென ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

சற்று இளைப்பாற எண்ணிச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். கரையோர மணற்பரப்பில் பெரிய அரச மரமொன்று இருந்தது. குதிரையைத் தட்டிக்கொடுத்துப் போ என்றான். அது நீரருந்திவிட்டுச் சற்று ஓய்வெடுத்து வரச் சொல்கிறான் என்று புரிந்துகொண்டு அப்பால் சென்றது. பரஞ்சோதி அந்தப் பெருத்த அரச மரத்தின் நிழலில் மணலில் மல்லார்ந்து படுத்தான். அவனையறியாமல் உறக்கம் அவனை ஆட்கொண்டது.

ஏதோ பேச்சொலி கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழித்தான். மரத்தின் மறு பக்கத்தில் யாரோ சிலர் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். யாராயிருந்நால் நமக்கென்னவென்று மரத்தில் சாய்ந்தவாறு உட்கார்ந்து கொண்டான்.

பரஞ்சோதி எழுந்து உட்கார்ந்து விட்டதைக் கண்டுவிட்ட அவனது குதிரை அவனை நோக்கி வந்தது. தனியாக ஒரு குதிரை தாங்கள் இருந்த இடத்தை நோக்கி வருவதைக் கண்ட மறு பக்கம் இருந்த யாரோ ஒருவன்,

“தலைவா, அதோ பாருங்கள். ஒரு குதிரை நம்மை நோக்கி வருகிறது. யாருடையது அது?”

தன்னுடைய குதிரையைப் பற்றித்தான் பேசுகிறார்கள் என்பதை உணர்ந்த பரஞ்சோதி, மறு பக்கம் சென்றான். அங்கே அரசாங்க வீரர் சிலர் இருந்தனர்.

“ஐயா, அஃது என் குதிரை”

“ஆ! யார் நீ? இங்கு மறைந்திருந்து உளவு பார்க்கிறாயா? வீரர்களே, பிடியுங்கள் இவனை.”

உரத்தக் கத்தினான், அவர்களில் தலைவன் போலும் இருந்தவன். இரண்டு வீரர்கள் உருவிய வாளுடன் பரஞ்சோதியை நெருங்கினர். அவன் அசையவும் இல்லை, அஞ்சவும் இல்லை.

“ஐயா, நான் உளவாளி அல்லன். செங்கட்டான் குடியிலிருந்து காஞ்சிபுரத்திற்குப் போய்க் கொண்டு இருக்கிறேன். ஓய்வுக்காக இந்த மரத்தடியில் சற்று இளைப்பாறினேன். உங்களைப் பார்த்தால் அரண்மனை வீரர்கள் போலிருக்கிறது. உங்கள் ஊர்க்கு வரும் புதியவனை இப்படித்தான் வரவேற்பீர்களா?”

“காஞ்சிக்குப் போகிறாயா? எதற்காக?”

“உங்களைப் போன்று படைவீரனாகச் சேனையில் சேர்வதற்காகக் காஞ்சிபுரம் போகிறேன்.”

“படைவீரனாகப் போகிறாயா? ஆஃகாஃகா... பார்த்தால் சிறு பையன்போல இருக்கிறாய்! வாளைத் தூக்கும் வலிமை இருக்கிறதா உன் கைகட்கு?”

“முதலில் காஞ்சிபுரப் பல்கலைக் கழகத்தின் தலைவர் தருமசேனரைப் பார்க்க வேண்டும். என் தாத்தா கடிதம் கொடுத்திருக்கிறார்.”

துணைத் தளபதி திடுக்கிட்டான். அவர் கூட இருந்த அடியவர் ஒருவரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

அவர்தான் சமண தருமசேனராயிருந்து சைவ நாவுக்கரசராகிப் பல்லவ மன்னனின் வெறுப்புக்காளான அதிகை அடியவர். பரஞ்சோதிக்கு அவரைத் தெரியாது என்பதை, அவன் அவரைப் பார்த்த வெற்றுப் பார்வையால் தளபதியும் நாவரசரும் புரிந்துகொண்டனர்.

“தம்பி, உன் பெயரென்ன?” நாவுக்கரசர் கேட்டார்.

துணைத் தளபதி குறுக்கிட்டு, “ஐயா, புதிய அறிமுகம் எதுவும் நாம் காஞ்சி சென்றடையும் வரை வேண்டாமே.” என்றான்.

அவன் தன்னுடைய பணி இடையூறு இல்லாமல் நிறைவேற வேண்டும் என்பதிலேயே கருத்தாய் இருந்தான்.

“ஐயா, தளபதியாரே, அவர் என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறார். அதை அறிந்தும் அவரிமிருந்து என்னை மறைத்துக் கொள்வது முறையாகாது.”

பரஞ்சோதி திடுக்கிட்டான். “என்ன? என்ன? நான் தங்களைத்தான் பார்க்க வந்தேனா? அப்படியானால், அப்படியானால் தாங்கள்?” என்ற கேள்விக் குறியோடு நாவரசரைப் பார்த்தான்.

“ஆம், தம்பி! யாமே, நீ தேடி வந்த தருமசேனன். ஆனால் இப்போது எம் பெயர் நாவுக்கரசன்.”

பல வாக்குவாதங்களுக்குப் பிறகு பரஞ்சோதியைத் தனிமையில் சந்திக்க அனுமதித்தான் துணைத் தளபதி.

இருவரும் மரத்தின் மறுபக்கம் சென்று பேசலாயினர்.

“பரஞ்சோதி, இப்போதுள்ள சூழ்நிலையில் உன்னை மன்னரிடம் நான் அனுப்பியதாகப் போனால் உனக்குக் கெடுதலாகவே முடியும்.”

“அப்படியானால், நான் மன்னரைச் சந்திக்கவே முடியாதா? பார் புகழும் வீரனாக வேண்டும் என்ற என் கனவு நிறைவேறாதா?”

“பொறு தம்பி,” என்றவர் சற்றுச் சிந்தனைக்குப் பின் சொன்னார்.

“நீ என்பெயரைச் சொல்லி இளவரசர் நரசிம்மனைப் போய்ப்பார். என்மேல் அன்பு கொண்ட அவர் உனக்கு உதவ முன் வரலாம். ஆனால் அஃது உடனடியாக நிறைவேறாது. தந்தைக்கு எதிராக அவர் எதுவும் சொல்லமாட்டார். செய்யவும் மாட்டார். தன் பார்வையில் இயங்கும் தன் சொந்த படையில் உன்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடும்.”

“தந்தைக்குப் பிடிக்காத செயலை அவர் மட்டும் எப்படிச் செய்வார்?”

“இரண்டாம் புலிகேசியைப் போரில் தோற்கடிக்கும் திட்டம் ஒன்றை உனக்கு நான் சொன்னதாகச் சொல். உன்னைச் சேர்த்துக் கொள்வார். சொல்கிறேன் கேள்.”

முன்பு தளபதிகளிடம் தான் ஒரு போர் முறையைக் கூறியதையும் அதை அவர்கள் அசட்டை செய்துவிட்டதையும் சொன்னார். ஆனால் அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளாத நரசிம்மனுக்கு அந்தத் திட்டத்தில் ஆர்வம் இருந்ததையும் தருமசேனர் கணித்துவிட்டார். அதனால் இந்தச் செய்திக்காகவே அவனைத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொள்வார் என்றும் உறுதியாகக் கூறினார்.

“அடிகளே, அந்தப் போர்த்திட்டம் என்னவென்று கேட்டால் நான் என் பதில் கூறுவேன்.”

“சொல்கிறேன். கூர்ந்து கவனி.”

நீண்ட நேரம் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மறுபக்கம் இருந்த துணைத் தளபதிக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. இரண்டு நாழிகைகளுக்குப் பிறகு இருவரும் வந்தார்கள்.

“இன்றையிலிருந்து எனக்கு எது நேர்ந்தாலும் அதை நீ கருத்தில் வாங்கிக்கொள்ளக் கூடாது. நேரம் வாய்த்தால் உன்னை மீண்டும் நானே சந்திக்கிறேன். நீ ஒளி மயமான

எதிர்காலத்தை நோக்கிப் போகிறாய். புகழ் பெறுவாய். நீ நீடுழி வாழ்க.”

திரும்ப வந்தவர்களைப் பார்த்துத் தளபதி பேசினான்,

“என்ன, தம்பி? பார்க்கப் போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு இவ்வளவு நேரம் பேசிக் கொண்டு இருந்து விட்டீர்களே! சரி, சரி. அடியவரே, நாம் புறப்படுவோம்.”

“தளபதியாரே, இவரை மீண்டும் நன்கு பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இப்போது அவரை விரட்டியதற்குப் பிற்காலத்தில் அவரைப் பணிந்து மன்னிப்புக் கோர வேண்டியதாகிவிடும். ஆம், நீங்கள் அவர் தலைமையில் பணியாற்ற வேண்டிய சூழல் உருவாகும்.” என்று சொல்லியபடி நாவுக்கரசர் மென்மையாகச் சிரித்தார்.

துணைத் தளபதி ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தான். பரஞ்சோதியை வியப்புடன் பார்த்தான்.

பிற்காலத்தில் நாவுக்கரசர் சொன்னவாறுதாம் எல்லாம் நடந்தேறின.

நரசிம்மன் அரியணை ஏறினான். பரஞ்சோதி தலைமைத் தளபதியானான்.

தரை வழியாகச் சென்று சாளுக்கியரைத் தாக்க முயன்றபோதெல்லாம் மகேந்திரன் தோல்வியையே தழுவினான். புலிகேசி, மகேந்திரனைத் தொண்டை நாட்டு எல்லையையே தாண்டவிடாமல் தடுத்துவிடுவான். இறுதிப் போரில் பல்லவ நாட்டின் ஒரு பகுதியான வேங்கியைத் தன் நாட்டோடு சேர்த்துக்கொண்டான். தருமசேனருடைய போர்த் திட்டத்தை நிறைவேற்ற நீண்ட காலம் தேவைப்படும் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக அது ஏற்றுக் கொள்ளப் படவில்லை.

பரஞ்சோதி நரசிம்மனிடம் பணியாள் என்பதாக எல்லார்க்கும் தெரியும் வண்ணம் நடந்துகொண்டான்.

அதனால் அவனை யாரும் பொருட்படுத்தவில்லை. இருவரும் தீவிரமாக போர்த் திட்டத்தை யாரும் ஐயுறாவண்ணம் விவாதித்தனர்.

நாவரசர் சொன்னபடி பெரியதொரு பல்லவப் படை, சிறிது சிறிதாகச் சேரநாட்டுத் தொண்டிக்கும் கழுக்கமாக அனுப்பப் பட்டது. பெரும்படைகளைத் தாங்கிச் செல்லும் நாவாய்கள் அங்குச் செப்பனிடப்பட்டு எந்த நேரத்திலும் போருக்குப் பயன்படும் நிலையில் வைக்கப்பட்டன. ஆனால் படை நடத்திச் செல்லப்போகும் தளபதி யார் என்பது கூட கழுக்கமாகவே இருந்தது. திட்டம் இதுதான். நடந்ததும் அதுதான்.

நரசிம்மன் தரைவழியாகப் படை நடத்திச் சென்றான். எப்போதும் அணியமாயிருக்கும் சாளுக்கியப் படை, மூன்று பெரும் தளபதிகளின் தலைமையில், பல்லவப் படையை முன்னேற விடாமல் தடுத்தது. வெற்றிக்கனி வழக்கம்போல் தனக்குத்தான் என்று உறுதியாய் நம்பிய புலிகேசி, எந்தவிதமான கலக்கமும் பதற்றமும் இன்றி வாதாபியில் இருந்தான்.

அதே நேரத்தில் மேற்குக் கடற்கரையில் வாதாபிக்கு வெகு அருகில் இறங்கிய பல்லவப் பெரும்படை பரஞ்சோதியின் தலைமையில் புயலைப்போல் தலைநகரை நோக்கி விரைந்தது. ஒரு புயல் செய்யக் கூடிய பேரழிவுகளை வழிநெடுக நிகழ்த்திக் கொண்டு சென்றது. மக்கள் திகைத்தனர், அஞ்சி நடுங்கினர்.

செய்தியை மன்னனுக்குச் சொல்ல விரைந்தார்கள். ஆனால் விளைவுகள் நிலை மீறிவிட்டன. புலிகேசி திகைத்தான். கோட்டைப் பாதுகாப்புப் படையை வைத்துக்கொண்டு அவன் என்ன செய்ய முடியும்? எல்லைப் பகுதியில் போரில் ஈடுபட்டிருக்கும் படையைத் திரும்ப அழைக்கப் போதிய கால அவகாசம் இல்லை.

புலிகேசி காணாமற் போனான். கோட்டைக் கொத்தளங்கள் தீக்கிரையாக்கப் பட்டன. அரசாங்கக் கருவூலத்தைச் சூறையாடினான் பரஞ்சோதி. வீரர்கள் வாதாபி

நகரைச் சூறையாடினர். இனிப் போரைப் பற்றிப் புலிகேசி நினைக்கவே அஞ்சும்படியாக அவன் நாட்டை குரூரமாகத் தாக்கிப் பேரழிவுக்குள்ளாக்கினர். வாதாபி தீக்கிரையானது.

அங்கே நரசிம்ம வர்மன் கொக்கரித்து நின்றான்.

“ஹர்ஷ வர்த்தனனை வெற்றி கொண்ட மேலைச் சாளுக்கிய மாமன்னன் இரண்டாம் புலிகேசி எங்கே?”

தலைநகரமும் தரைமட்டம் ஆக்கப்பட்டு, மன்னனும் மறைந்துவிட்டான் என்றதும் சரணடைந்து நின்றனர் சாளுக்கிய படைத் தளபதிகள்.

எல்லாம் அடங்கி இயல்புநிலைக்கு வந்தபின் பரஞ்சோதி நரசிம்மனிடம் சொன்னான்.

“மாமன்னரே, மாவீரனாகும் என் இலட்சியம் நிறைவேறி விட்டது. இதை நிறைவேற்ற பதினைந்து ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. போதும். நான் ஊர் திரும்புகிறேன். எனக்கு விடை கொடுங்கள்.”

“என் இலட்சியத்தை நிறைவேற்றிய மாவீரரே, போய் வாருங்கள். அமைதியான வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளுங்கள். எப்போது வேண்டுமானாலும் எந்தத் தடையுமின்றி நீங்கள் என்னைச் சந்திக்கலாம்.”

ஆரத் தழுவி வழியனுப்பினான் நரசிம்ம வர்ம பல்லவன்.

வாதாபியில் கொள்ளையடித்த பெருஞ்செல்வத்தில் பரஞ்சோதியின் பங்கையும் வெற்றிப் பரிசாகப் பல்லவ நாட்டின் செல்வத்தையும் பெரும் பாரம் தாங்கும் வண்டித் தொடர்களை யானைகளால் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு போகச் செய்து சிறப்பித்தான் நரசிம்மவர்ம பல்லவன்.

அப்பர் மறைந்தார்

செங்கட்டாங்குடியில் பரஞ்சோதியார் நடத்திவந்த திருமடத்திலேயே நக்கீரத் தேவர் என்ற பெயரில் தாடி சடாமுடியுடன் முந்தைய உருவம் முற்றும் மறைந்து கரந்து வாழ்ந்துவந்தார் ஞான சம்பந்தர். பழைய பாடல்களின் இலக்கணப்படி பாடாமல் பெரும்பாலும் வெண்பாவும் அகவற் பாவுமாகப் பாடும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டார். ஆயினும் அவருடைய பழைய பாடல் வடிவில் எழுகூற்றிருக்கை ஒன்றும் பாடித் தான் சம்பந்தன்தான் என்று குறிப்பால் உணர்த்தியிருக்கிறார்.

அப்பரும் இளம்பிறையனும் அவ்வப்போது அவரைப்பார்த்துச் செல்வர். இப்படியே மூன்று ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன.

நக்கீரர் கோபப் பிரசாதம் என்றொரு பாடலை எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் அப்பரடிகள் மறைந்த செய்தி வந்தது. உண்மையாகவே துக்கமும் கோபமும் பொங்கின. பாடலின் போக்கே மாறிவிட்டது. வாழத் தகுந்தவர்களை வாழ அனுமதிக்காத கூற்றுவனைச் சாடி எழுதலுற்றார்.

மாமுயல் விட்டுக்

காக்கை பின்போங் கலவர் போலவும்

விளக்கங் கிருப்ப மின்மினி கவரும்

அளப்பருஞ் சிறப்பில் ஆதர் போலவும்

கச்சங் கொண்டு கடுந்தொழில் முடியாக்

கொச்சைத் தேவரைத் தேவரென் றெண்ணிப்

பிச்சரைப் போலவோர்

ஆரியப் புத்தகப் பேய்கொண்டு புலம்புற்று

வட்டணை பேசுவர் மானுடம் போன்று

பெட்டினை உரைப்போர் பேதை யர்நிலத்
 துன்தலை மீன்தலை எண்பலமென் றாலஅதனை
 அறுத்து நிறுப்போர் ஒருத்தர் இன்மையின்
 மத்திர மாகுவர் மாநெறி கிடப்பலர்
 சித்திரம் பேசுவர் தேவ ராகில்

 ஆடு போலக் கூடிநின் றழைத்து
 மாக்கள் போல வேட்கையீ டுண்டும்

 முன்னே அறியா மூர்க்க மாக்களை
 இன்னேகொண் டேகாக் கூற்றம்
 தவறுபெரி துடைத்தே தவறுபெரி துடைத்தே,

என்று கூற்றுவனைச் சாடித் தன் கோபத்தை
 வெளிப்படுத்தினார்.

நாவுக்கரசர் முதலில் பாசமிகு தம்பியாகவும் பின்னர்த்
 தமக்கையோடு சிவன்கோவிலில் தொண்டனாகவும் பிறகு
 சமண மதத் துறவியாகவும் பின்னர்த் தமிழ் மொழிக்குக்
 காவலராக எழுச்சி பெற்றுத் தன் அருகிலிருந்த சம்பந்தரை
 “ஆரியன்” என்று குறிப்பிட்டும் முதன் முதலில் தம்மைத்
 “தமிழன்” என்ற சொல்லால் குறிப்பிடும் தமிழ்ப்
 போராளியாகவும் எல்லார்க்கும் எளிய தொண்டராகவும்
 விளங்கினார்.

வேதிய குலத்துச் சம்பந்தரைத் தமிழனாக்கி அவர் பல
 பக்திப் பதிகங்களைப் பாடினாலும் “நாளும் இசையால் தமிழ்
 வளர்க்கும் சம்பந்தன்” என்றுதான் போற்றப்பட்டார். அது
 நாவுக்கரசர் செய்த பெருஞ் சாதனையாகும்.

அவர் ஈசன்மேல் பற்றுக் கொண்டிருந்தாலும் தமிழின்
 மேல் மாசற்ற பற்றுக் கொண்டிருந்தாலும் மற்ற உலக வாழ்வில்
 பற்றற்று வாழ்ந்ததாலும் காலன் அவர்மேல் பற்று மிகக்
 கொண்டு அவரை அணைத்துக் கொண்டான்.

பிறந்தது ஆமூர்; வளர்ந்தது அதிகை, பாடலிபுத்திரம்,

காஞ்சிபுரம்; சுற்றியது சிவனுறையும் ஊர்கள்; சத்திரம் கட்டியது பூந்துருத்தி; இறந்தது புகலூர்!

நாவுக்கரசர் இறந்தார். அவர் வாழ்க்கை அத்துடன் முடிந்தது. ஆனால் அவர் தொடங்கி வைத்த போராட்டம் முடியவில்லை. மேலும் பல நூற்றாண்டுகளாக மொழிப் போராட்டமாகத் தொடர்ந்து கொண்டே வந்தது. (இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறது.)

நாவுக்கரசர் சமணராக இருந்த போதும் பின் சைவராக மாறிப் பல இன்னல்களை எதிர்கொண்டு நின்ற போதும் அறவாழியார் அவருக்குப் பெருந்துணையாய் இருந்ததைப் பார்த்தோம். அப்பரடிகளை விட மூத்தவரான அவர், அவர் சக்திக்கும் மீறிப் பல உதவிகளைத் தன் கடமையாக எண்ணிச் செய்துவந்தார். ஆனால், அவரும் திலகவதியார் இறந்த ஓராண்டிற்குப் பிறகு மூப்பின் காரணமாகக் காலமாகி விட்டார்.

தனியனாகத் தொண்டாற்றிவந்த அவர்க்கு இளைஞனான இளம்பிறையன் உதவிக்கு வந்தான். அப்பர் எடுத்த நடவடிக்கைக்கெல்லாம் மறைமுகமாகவிருந்து களம் அமைத்துக் கொடுத்தான். சில வேளைகளில் அவர் ஆடிய நாடகங்களுக்கு மேடை அமைத்துக் கொடுத்தவனும் அவனே.

அப்படி என்னவெல்லாம் செய்தான்?

சம்பந்தரை அப்பர் சொன்னதற்கெல்லாம் ஆடும்படி செய்தவன் அவனே.

பொற்றாளம், முத்துச் சிவிகை, வெண்குடை, இவற்றையெல்லாம் இறைவன் அளித்ததாகக் கொடுத்தவன் அவனே.

மரைக்காட்டுக் கதவைத் திறந்து மூடியவன் அவனே. அப்பரது பாடலுக்குத் தாமதமாகவும் சம்பந்தரின் பாட்டுக்கு விரைந்தும் திறந்து சம்பந்தரை உயர்வாகக் காட்ட, அப்பரடிகள் சொற்படி நடத்தியவனும் அவனே.

நூறு ஆண்டுகட்குப் பின்....

தில்லைக்கு வந்தார் இன்னொரு தேவார நாயகர். அப்பர் பிறந்த ஆமூருக்குப் பக்கத்து ஊரான நாவலூரில் பிறந்த வேதியர் குலக் காப்பாளர் சுந்தரர். இவர் தனக்கு முன் வாழ்ந்த சிவத் தொண்டர்களின் பட்டியல் ஒன்றைத் தொகுத்தார். அதைச் சரி பார்க்கவும் அதற்கு ஒப்புதல் பெறவும் தில்லைவாழ் அந்தணர்களை அணுகினார். கடந்த நூறாண்டுகளில், எந்த ஒரு சைவம் தொடர்பான நிகழ்ச்சியும் நூல்களும், நூல் தொகுப்புகளும் தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் ஒப்புதல் இல்லாமல் வெளியில் வரக்கூடாதென்றொரு நிலையினை உருவாக்கினார். அதற்கு மன்னனின் ஆணையைப் பக்கபலமாய் வாங்கிக் கொண்டனர்.

சுந்தரரும் சிவனடியார்களின் தொகுப்பை அவர்களிடம் கூறினார். அவர்கள் சில கட்டுப்பாடுகளையும் விதிகளையும் சொன்னார்கள். அதன்படி, முதலில் நாவுக்கரசரும் ஞானசம்பந்தரும் பாடிய பாடல்கள் அடங்கிய ஓலைச் சுவடிகளை எங்கிருந்தாலும் தேடிக் கொண்டு வந்து நடராசருக்கு அர்பணிக்க வேண்டும். அடுத்து, அந்த அடியார்களின் வரிசையில் தாங்கள், அதாவது, தில்லைவாழ் அந்தணர்கள்தாம் முதலிடம் பெறவேண்டும். தொண்டர்களின் பெயரும் அவர்கள் கூறும் வரிசையில், அவர்கள் தரும் குறிப்புகளை ஒட்டியே இருக்க வேண்டும்.

சுந்தரரும் பெரியதொரு சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டு, அப்பர், சம்பந்தர் இருவரது பாடல்களையும் தில்லை நடராசனுக்குக் காணிக்கை ஆக்க வேண்டுமென்று சொல்லித் திரட்டி, அறுபத்து மூன்று பெயர்கள் அடங்கிய சிவனடியார்களின் பட்டியல் ஒன்றையும் தந்தார். அதனோடு தலங்கள்தோறும் சிவனைப் பற்றித் தாம் பாடிய நூல்தொகுப்பு ஒன்றையும் கொடுத்தார்.

தீட்சிதர்கள் அந்நூலைப் படித்து, இவனும் தமிழில் மூழ்கிப்போய்த் தமிழ்ப் பனுவல்களையே பாடியிருக்கிறான். (சிறிது காலம் மன்னன் ஒருவனின் வளர்ப்பு மகனாக இருந்தவன் அல்லவா? ஆனாலும், ஈசனை நண்பனாக எண்ணிப் பாடியிருப்பதும் வேத நெறிக்கெதிராக எங்கேயும் பாடாததும் அவர்கள் கவனத்தை ஈர்த்த காரணத்தால்(பிறகு ஈசனால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டவன் அல்லவா?) அதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். சுந்தரரும் தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன் என்று துவங்கும் திருத் தொண்டர் தொகை என்பதாக ஒரு நூலைப் பாடித் தந்தார்.

என்ன செய்து என்ன? அவை தமிழ்ப் பாட்டு என்ற காரணத்தால் தில்லைக் கூத்தனின் ஆலயத்திலேயே முடக்கப் பட்டுவிட்டன. செவி வழியாக அறிந்தவர்களும் ஓரிரு இடங்களில் சில சுவடிகளின் படி எடுத்து வைத்திருந்தவர்களும் அவற்றைக் கோவில்களில் பாடி வந்தார்கள்.

அப்பரும் சம்பந்தரும் சுந்தரரும் பாடிய நூல்கள் தில்லையில் பத்திரமாக இருப்பதாகச் செவி வழியாய் மக்கள் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தெரிந்து வைத்திருந்தனர். சிவாலயங்களில் எல்லாம் வடமொழியிலேயே பூசைகள் நடக்கும் வழக்கம் வேரூன்றிவிட்டது. மன்னர்கள் முக்கியமாக எழுச்சி பெற்ற பிற்காலச் சோழ மன்னர்கள் இந்த முறையை ஆதரித்ததால் மக்களும் அதே வழியில் வடமொழிப் பூசை முறையையே ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

(இன்றுவரை அது நீடிப்பது எத்தனை கொடுமை? தமிழில் அர்ச்சனை செய்ய அரசு அனுமதித்தாலும் எத்தனை பேர் தமிழில் அர்ச்சனை செய்யுமாறு கேட்கிறார்கள்? அப்படிக் கேட்பது கௌரவக் குறைச்சல் என்று எண்ணிப் புரியாத மொழியிலேயே அபிடேக அர்ச்சனைகளைச் செய்து சிவாச்சியாருக்குத் தட்சணை கொடுத்துப் பிரசாதம் பெற்றுக் கொண்டு தம் பெருமையை நிலைநாட்டி(?)வடமொழிக்கு அடிமையாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.)

காலம் காத்திராமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

இருநூறு ஆண்டுகட்குப் பிறகு

சைவ சமயத்தை வளர்த்த சோழர்கள், வடமொழியை இறைவனின் மொழியாக ஏற்று அதைக் கோவில்களில் புகுத்தி விட்டுப் புண்ணியத்தைத் தேடிக்கொண்டார்கள்.

அருண்மொழி என்ற தமிழ்ப் பெயரில் கம்பீரம் தொனிக்கவில்லை என்பதற்காக வடமொழியில் ராஜராஜன் என்று மாற்றிக் கொண்டான் சோழ வரலாற்றில் உச்சத்தைத் தொட்ட அந்த மாமன்னன். தன் பெயர் நிலைக்கப் பெரிய கோவில் ஒன்றைக் கட்டிப் பெரிய இலிங்கத்தையும் நிறுவிப் புகழிலும் உச்சத்தைத் தொட்டவன், வட மொழியையும் உச்சத்தில் வைத்துவிட்டுத்தான் போனான். வடமொழி பேசிய களப்பிரரும் பல்லவர்களும் செய்யாததைத் தமிழ் மன்னாதி மன்னன் ஒரு சாதனையாகக் கருதி இருப்பான் போலும்.

இவன் காலத்தில்தான் மூவர் தேவாரப் பிரச்சனை தூசு தட்டி எடுக்கப்பட்டது. அதற்கொரு நம்பியாண்டார் நம்பி வழி கோலினார். இஃது எல்லாரும் அறிந்த கதைதான்.

ஆண்டாண்டுக் காலமாகச் சோழர்க்கு மணிமுடி சூடும் பணியைத் தீட்சிதர்கள் செய்து வந்ததால் மன்னர்க்கு உரிய சிறப்பும் செல்வாக்கும் பெற்றிருந்தார்கள். மாமன்னன் ராஜராஜன் வந்து தேவாரத் திருமுறைகளைக் கேட்டபோது, தர முடியாது என்று நேரடியாகச் சொல்லாமல், தேவாரம் பாடிய மூவரும் நேரில் வந்து கேட்டால்தான் தருவோம் என்று போகாத ஊர்க்கு வழியைக் காட்டினர்.

ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இறந்து போன அவர்கள் வரமாட்டார்கள், அவர்களைப் பிழைத்தெழச் செய்யும் மந்திரமும் நம்பியாண்டார் நம்பிக்கோ, ராஜராஜனுக்கோ கிடையாது என்று தீட்சிதர்கட்கும் தெரியும். நம்பியாண்டார் நம்பிக்கும் தெரியும். அவர்கள் என்ன தேவாரம் பாடிய

சம்பந்தரா, பாடல்கள் பாடிப் பூம்பாவையைச் சாம்பலிலிருந்து உயிர்ப்பிக்க? அல்லது சுந்தரரா, முதலை விழுங்கிய பாலகளை பல ஆண்டுகள் கழித்து அதன் வாயிலிருந்து மீட்க?

இறந்தவர்களைப் பாடிப் பிழைக்க வைக்கும் மந்திரம் இத்தனை காலத்திற்குப் பிறகு மறந்து போயிற்றா? அல்லது மறைந்து போயிற்றா? கடவுளே இல்லை என்று மன்னன் கூறுமளவிற்குப் போனபின் கோவில் கட்டிக் கொடுத்த அரச மரபினரோடு இனியும் மேலும் மோதல் வாதம் செய்யாமல், சுவடிகளை எடுத்துப் போக அனுமதித்தார்கள்.

சமாதானமாகப் போக வேண்டி, நம்பியாண்டார் நம்பியும் சிவ தொண்டர்களின் வரிசையைச் சுந்தரர் வகுத்த $\bar{o} N J \text{ } ^{\text{TM}} \hat{a} \frac{1}{4}$ திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடி, அதில் நாவுக்கரசர்தம் தமிழின் சக்தியைக் குறிப்பிட்டு, அவர் சாதித்ததை “நாவுக்கரையர் பிரான் தன் அருந்தமிழே” என்று பாராட்டுவார். ஆயின் என்ன?

தீட்சிதர்கள்தம் விருப்பப்படி அடியவர்களைத் தொகுத்துப் பாடிய சுந்தரரை அந்தாதியில் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டாக வேண்டியதாயிற்று. ஆனாலும் ஆலயங்களில் அந்தத் தேவாரப் பாடல்களைப் பாடிப் பரவும் எண்ணங் கூட எவர்க்கும் (இன்றுவரை) தோன்றாமல் போய்விட்டது.

கதை இங்கேயும் முடியவில்லை.

சம்பந்தரைப் பார்ப்பன வேதியர் திருப்பி அழைத்துச் செல்ல முயன்றபோதெல்லாம் அதை முன்பாகவே ஒற்றறிந்து அப்பரிடம் சொல்லி அவர்கள் முயற்சிகளை முறியடிக்க மூல காரணமானவன் இளம்பிறையே!

குலச்சிறையாருக்கு உதவிப் போட்டியில் ஞான சம்பந்தர் வெற்றி காண வழி வகுத்தவன் அவனே!

இப்படி எல்லா நிலையிலும் மறைமுகமாக உடனிருந்து உதவிய அவனது வரலாறு ஒருவர்க்கும் தெரியாது!

இதுதான் உலக இயல்பு! தொண்டர்களின் சேவை வெளியே தெரியாது. ஆனால் அதன் விளைவை உலகம் துய்த்து உய்வதுதான் உண்மை.

தொண்டர் புராணம்

அநபாயன் என்ற இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனின் காலத்தில் சமணர்களும் பௌத்தர்களும் முடக்கப்பட்டு விட்டாலும் அவர்கள் படைத்த இலங்கியங்களே எல்லாரும் போற்றும் வகையில் இருந்தன. சிறப்பாகச் சீவக சிந்தாமணி என்னும் காப்பியத்தின் கதைச் சுவையையும் கதை அமைப்பையும் பெரிதும் போற்றி வந்தனர். மன்னனும் அக்காவியத்தைப் புலவர்கள் படிக்கக் கேட்டுக் காப்பியச் சுவையில் ஆழ்ந்து போனான்.

சைவனான சோழன் இலக்கிய நயத்திற்காகவே (முக்கியமாகக் காமச்சுவைக்காக) ஒரு சமண நூலைப் போற்றிக் கேட்டு வருவது மன்னனின் முதலமைச்சராக இருந்த அருண்மொழிவர்மருக்கு(சேக்கிழாருக்கு)ப் பிடிக்கவில்லை.

இதற்கு முன்னதாகச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே தமிழ் நாட்டில் மக்கள் இராமாயணம், மகாபாரதம், பாகவதம் போன்ற வட நாட்டுக் கதைகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். இதுவே பின்னால் வைணவ மதம் தோன்ற வழிவகுத்தது. அதனால் சைவமதத்திற்கு ஒரு காவியம் தேவைப்பட்டது.

சமணமும் பௌத்தமும் போனபின், சைவமும் வைணவமும் தங்களுக்குள் யார் பெரியவர் என்று சண்டையிட்டுக் கொண்ட உச்ச கட்டக் காலம் அது. ஆக, மதச் சண்டை மூண்டதெல்லாம் அந்த ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகுதான். ஈடாகச் சைவக் கதைகள் சிவபுராணத்தில் தோன்றின. அவையும் வடநாட்டுக் கதைகளாகவே

இருந்ததனால் தென்மதுரை மீனாட்சியின் கணவன் சொக்கநாதனை (சோமசுந்தரனை)ச் சிவனாக்கித் தமிழில் திருவிளையாடல் என்று அறுபத்து நான்கு கதைகளை உருவாக்கினர். பிற்காலத்தில் அது திருவிளையாடல் புராணமாகப் பரஞ்சோதி முனிவரால் (சிறுத்தொண்டர் அல்லர்) எழுதப்பட்டது.

ஆனால் சுந்தரர், நம்பியாண்டார் நம்பி ஆகியோரை முன்னோடியாகக் கொண்டு மன்னனின் வேண்டுகோட்டுக்கு இணங்கத் திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடிச் சைவ மதத்திற்கு முதன் முதலாக முழுக்க முழுக்கத் தமிழ் நாட்டுத் தொண்டர்களுக்காகவே ஒரு தீந்தமிழ்க் காவியத்தை எழுதினார் சேக்கிழார். ஆனால், அதற்கும் முன்பாக நடந்ததென்ன?

முந்தையர் காட்டிய வழக்கத்திற்கிணங்க அந்தப் புதிய சைவ நூலை எழுதுமுன், சோழச் சக்ரவர்த்தி இரண்டாம் குலத்துங்களின் தலைமை அமைச்சர் அருண்மொழி என்று ராஜராஜனின் பெயரைச் சூடியிருக்கும் சேக்கிழார், தில்லைத் தீட்சிதர்களின் முன் நின்றார். அவர்கள் காலங்காலமாய்ச் சொல்லிவரும் விதிகளையும் கட்டுப்பாடு என்ற பெயரில் அந்தண அடியார்களைச் சிறப்பிக்கும் முறைகளையும் தெரிவித்தார்கள்.

அறுபத்து மூவரில் சேராத சுந்தரார்க்குச் சிறப்பிடம்- காரணம், அவர்தாமே அந்த அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் பட்டியலைத் தொகுத்துத் தந்தவர்? முந்தையவரான நம்பியாண்டார் நம்பியின் “திருத் தொண்டர் திருவந்தாதி” முன்னுதாரணமாக அமைந்தது. சரி, சம்பந்தருக்கு உயர்ந்த இடம், அதாவது நிறைய பாடல்கள், மற்ற பார்ப்பன அடியவர்கள் சோதனைக்காளாகாமல் இறைவனடி சேர்தல், சம்பந்தரை ஆட்டுவித்த நாவுக்கரசருக்குச் சோதனை கடுமையானது மட்டுமின்றி, அவர் சிவ தரிசனம் காணவே கூடாது. நந்தன் பார்ப்பனக் கோலங்கொண்டுதான் கோவிலுக்கு உள்ளேயே நுழைய வேண்டும் என்பன போன்ற குறிப்புகள் தந்தார்கள்.

ஏறத்தாழ எல்லாக் குறிப்புகளையும் சேகரித்துவிட்ட சேக்கிழார் தமக்குள் சிரித்துக் கொண்டார். அவர்கள் எண்ணியதை விடச் சிறப்பாக, எழுதி, மன்னனையும் மக்களையும் தில்லை வாழ் அந்தணர்களையும் திகைக்க வைத்துவிட்டார். யாரையும் விட அவர் தமிழுக்கே உயர்வு தந்து அதுவும் சம்பந்தர் தன்னைத் தமிழனாகப் பாவித்து எழுதிய அற்புதமான பதிகங்களின் சிறப்புகளைப் பெரிய புராணத்தில் மூன்றில் ஒரு பகுதியாகச் சம்பந்தரைப் பற்றியே பாடிவிட்டார்.

பதிகமென்றால் பத்துப் பாடல்கள் என்ற மரபுக்கு மாறாகச் சம்பந்தர் மட்டும் பதினோராவது பாட்டொன்றைப் பாடி அதில் தன்னைத் தமிழ்ப் பற்றாளனாகப் பதிவு செய்கிறார். ஆரம்ப காலத்தில் பத்துப் பாடல்களே பாடி வந்த சம்பந்தரைப் பதினோரு பாடல்கள் பாட வைத்தவர் அப்பர் அடிகள்தாம். அந்த நாவுக்கரசரைச் சம்பந்தரைப் பாடியதில் மூன்றில் ஒரு பங்கு பாடல்களில்தாம் பாடியுள்ளார். நாடெங்கும் சுற்றித் தகவல்கள் சேகரித்த சேக்கிழார், திருநாவுக்கரசரின் உள்ளத்தை அறியாமலா எழுதியிருப்பார்?

மரைக்காட்டுக் கோவிலின் கதவை அடைத்ததுபற்றிக் குறிப்பிடுகையில் தொல்லை வேதம் திருக்காப்புச் செய்த வாயில் என்று குறிப்பிடுகிறார். பழைமை என்ற பொருள்தரும் வேறு சொல் அவர்க்குக் கிடைக்கவில்லையா என்ன? கதவை மூடி மக்கட்கு நல்லதையா செய்தது வேதம்? தொல்லைகள் தாமே தந்தது. அதைத் தமிழால் திறக்க முடியும் என்று காட்டவே, அப்பரையும் சம்பந்தரையும் திறக்கவும் மூடவும் செய்கிறார்.

சேக்கிழார் தம் கதையில் சம்பந்தர் அப்பரிடம் கூறும்போது,

“அப்பரே! வேதவனத்தையர் தம்மை அபிமுகத்துத் திருவாயில் திறந்து புக்கே, எப்பரிசும் யாம் இறைஞ்ச வேண்டும். நீரே இவ்வாயில் திருக்காப்பு நீங்குமாறு, மெய்ப் பொருள் வண்டமிழ் பாடி அருளும்,” எனப் பாடுவார்.

அடுத்துச் சம்பந்தர் மூடப் பாடுவதாகக் கூறுவார்.

“சதுரம் என்னும் இன்றமிழ்ப் பதிகப் பாடல் இசைத்திட இரண்டு பாலும் நின்ற அக்கதவு காப்பு நிறம்பிட அடைத்ததன்றே.”

அடுத்துச் சேக்கிழார் பாடியிருக்கும் இரண்டு அடிகள்,

“வேதங்கள் எண்ணில் கோடி
மிடைந்துசெய் பணியை மிக்க
ஏதங்கள் நம்பால் நீப்பார்
இருவரும் செய்து வைத்தீர்.”

மாண்கள் வாழும் மறைக்காடு என்று அழைக்கப்பட்ட காட்டை, வேதத்தை அடக்கிய தமிழ் மறைக்காடு என்று மாற்றினார்கள். தமிழ்ப் போராட்டத்தில் உருவாகிச் சேக்கிழார் காலத்திலும் இருந்த மறைக்காடு, போராட்ட வேகம் நீர்த்துப் போய் வடமொழியை ஆதரித்த அரசர்கள் காலத்தில் அது வேதாரண்யம் ஆனதற்கு வேதவனம் என்று பாடி வேதனைக் கதை ஒன்றையும் சேக்கிழாரே தொடங்கி வைக்கிறார்.

தில்லை தீட்சிதர்கள் மகிழ்ந்து போயினர். தில்லைக் கூத்தனின் கோவிலிலேயே அந்நூல் அரங்கேறிற்று.

சங்க காலத்திலும் சங்கம் மருவிய காலத்திலும் தோன்றிய இலக்கியங்கள் பெரும்பான்மையானவை தொகை நூல்களாகவே அமைந்தன. அகமும் புறமும் அறமும் கூறும் நூல்களாகவே அமைந்தன.

சங்க காலம்தொட்டே வடநாட்டுப் புராணக்கதைகள் செவி வழிப் புகுந்து மக்களிடையே கதை கேட்கும் ஆர்வத்தைத் தூண்டியிருந்தன. சமணம் ஏறத்தாழ அழிந்துவிடும் நிலையை அடைந்தது. அகப்பொருள் பாடலில் ஆர்வம் காட்டாத சமணர், சமணரான தமிழ்ப் பெரும் புலவரான திருத்தக்க தேவரை ஒரு காப்பியம் இயற்றித் தருமாறு வேண்டினர். அவர்கதைக்கு எங்கே போவார்? முன்னோர் காட்டிய வழியிலேயே வடநாட்டிலிருந்துதான் இறக்குமதி செய்து கொண்டார்.

முன்பு எழுதப்பட்ட காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகியவை நம் மண்ணின் கதையாக இருப்பினும் அதில் காவியச் சுவை இருந்ததேயன்றிக் காமச்சுவை காண முடியவில்லை. இராமாயணம், மகாபாரதம், பாகவதம் போன்ற கதைகள் விரும்பப்படுவதற்குக் காரணம் அதில் சொல்லப்பட்ட போர்முறை, வீரம் மட்டும் அல்ல, அதனூடே இழைந்தோடிய முறையற்ற காமச்சுவைகள்தாம்.

சீவகன் என்ற மன்னன் எட்டு மங்கையரை மணந்த கதை அது. கேட்கவா வேண்டும்? காமச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டச் சொல்லப்பட்ட கதை அது. சைவனான குலோத்துங்க சோழன் அந்தக் காப்பியத்தை நயத்தோடு படிக்கக் கேட்டு மகிழ்ந்திருந்தான். இலக்கியந்தானே?

சீவகன் கதை பரவலாயிற்று.

இதை வெறுத்த சேக்கிழார், நம் மண்ணில் பிறந்த சிவனடியார்களின் (அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின்) கதையைப் பக்திச் சுவையோடு பாடித் தமிழ் மக்களுக்குத் தந்தார்.

அது திருத்தொண்டர் புராணமாகக் கருதப்பட்டாலும் தமிழையே பெரிதும் போற்றி வளர்ப்பதில் ஆர்வம் காட்டிய நாவுக்கரசரையும் தன்னைத் தமிழ்க் காவலனாகப் பெருமையோடு கூறிக்கொண்டு பாடிய ஞானசம்பந்தரையும் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “தமிழால் பாடினார் - செந்தமிழால் பாடினார் - தண்டமிழால் பாடினார்” என்று சிறப்பித்துக் கூறி, அவ்விருவரையும் அதிகமான பாடல்களால் பாடித் தன் தமிழ்ப் பற்றையும் பதிவு செய்திருக்கிறார்.